NINA PALAMARU

ZBOR

Editura "Samia"
Iaşi - 2008

De data aceasta, Nina Palamaru se pregăteşte de ... *Zbor*

Pentru a se înălța spre *Prezent* a decis să admită, cu voce tare, prea plinul unor vremuri care îi încărcau sufletul.

Confidențe la gura sobei. Aceasta este invitația pe care ne-o face simplu, nouă cititorilor, copiilor, nepoților, generațiilor care vin.

O poveste adevărată din atîtea poveşti trăite, de noi toți, înainte de ... Nici un proces, pur statistic al acelor vremur, nu va avea rezonanța sufletească a sentimentelor şi cuvintelor nespuse, personale.

Harul cuvântului vizibil şi al nunațelor emoționale intense ne dau şansa de a fi în acelați timp la planşetă, focalizați pe amănuntele de predare ale unui proiect, împreună cu bunica, specialistă în proiectare dar şi cu grija hranei zilnice – puiul, laptele ... pentru nepoți; în visul de libertate al copiilor ei dar şi în frica Irinei pentru viața ei şi a familiei sale; în bucuria şi îndârjirea speranței dar şi în spaima părinților, în veselia jucată, din pregătirile de Moş Crăciun şi în covâşitoarea reîntâlnire ...

Pendulăm, mereu, între două lumi: cea vulcanică interior şi interfața sigură, calmă pe care trebuie să o arate fiecare personaj, cu grija protejării *Vieții, Visului, Zborului ....*

... şi *"Miracolul"*, ca în orice poveste, se întâmplă: *decembrie '89.*

Prea plinul frustărilor acumulate este topit în lacrimi, uimiri, revolte, iertări, speranțe renăscute ...

Timpul parcă s-a oprit şi-şi face cu greu, în inimile tuturor, cale nouă de schimbare.

Bucuria unirii în minte, suflet, zâmbet şi *ÎMPREUNĂ* este copleşitoare ...

Scriitoarea este maestra simplității adânci, adevărate. Fără patima şi suferința trăite cândva, ea ne aduce aminte că prea plinul trecut al sufletului, oricum l-am fi trăit fiecare, e vremea să-l admitem şi să-l lăsăm să-şi ocupe locul său în iertările noastre, pentru a putea zbura cu adevărat în fiecare clipă.

Cei ce au avut curajul de a zbura Înainte de ... ca adevărați pionieri ai libertății şi demnității au dreptul la *..."şi au trăit fericiți până la adânci bătrânețe!"*

Povestitoarea a reuşit şi de data aceasta să folosească cu uşurință şi hotărâre şansa pe care i-a oferit-o bagheta magică a lui Dumnezeu, de a ne reda Prezentului cu... sufletul Întreg.

Nuți Florescu

Z B O R…

1.

Se plimbau amândoi, mână în mână, lipiți unul de altul, urmărind calea sinuoasă de hotar între plaja întinsă şi zona măturată ritmic de valurile mărunte, străvezii ale apei.

Ora amurgului descoperea o altă fațetă a peisajului – o pace calmă, netulburată nici măcar de zborul pescăruşilor ce-şi făceau prezența prin fâlfâiri molatice de aripi. Înserarea din ce mai densă, schimba coloritul apei cu o repeziciune de vrăjitor ce îşi muia pensonul în culori tot mai mohorâte, însuflețind nemărginirea lichidă cu o prezență misterioasă. Curajul se topea doar la gândul de a călca dincolo de brâul dantelat de spumă.

Clipe unice de final după o piesă izbutită. Cortina se lăsa cu încetinitorul, dând posibilitatea întregului spațiu să se golească. Să rămână pustiul cu respirația lui, cu puterea lui de refacere pentru următorul spectacol.

Cei doi, singurii rămaşi după închiderea uşilor de lumină solară, par a nu sesiza fiorul invizibilului. Se simt bine împreună, în acelaşi ritm al paşilor atinşi din când în când de răcoarea apei.

-Crezi că am putea încerca?

-De ce nu? Vocile îşi împletesc sonoritățile cu neliniştea cuibărită undeva în adânc, cu zbuciumul valurilor, cu briza mării ce şi-a intensificat respirația odată cu căderea nopții.

Sunt tineri. Şi se iubesc. Orice gest demonstrează acea tandrețe caldă, învăluitoare care dă sens unui întreg şir de ani – zile şi nopți ce aşteaptă…

Ultimele lumini ale stațiunii au rămas undeva, în urmă. Şi tot în urmă - şi transparența trandafirie a orizontului, din ce în ce mai estompată.

Mersul ritmic pare a fi îngemănat cu gândul prins în țesătura unor incertitudini fără final.

-Sorin, ştii ce mă sperie? , vocea suavă, cu rezonanțe de altistă, se frânge brusc.

Tensiunea tăcerii. Şi teama ascunsă în cuvintele scoase cu greu la suprafață.

Tânărul, cu o mişcare învăluitoare, îşi cuprinde soția, oprind-o din mers. Şi-o apropie cu blândețe la piept şi simte, asemenea altor dăți, o undă caldă ce îi străbate întreaga ființă.

-Cât eşti de minunată!..., o ține strâns, în brațe. Ce şi-ar dori mai mult?

Hai, spune-mi, ce te sperie, draga mea?

-Reuşita…

Cuvântul a fost pronunțat sec, impersonal, chiar dușmănos.

-Bine, renunțăm. Nimeni nu ne sileşte…

Vraja s-a rupt.

-Să ne întoarcem… E răcoare.

Irene, inertă, parcă plutind în alte sfere, îl urmează. Drumul de întoarcere îl parcurg în tăcere, înstrăinați, fiecare cu gândurile lui.

2.

Un concediu petrecut la mare cu întreaga familie nu constituie neapărat o relaxare şi o plăcere. Copiii fac excepție. Pentru ei, schimbarea de mediu, având totodată alături pionii de bază – mama, tata, bunica, bunelul – reprezintă un şir de experiențe inedite, amuzante şi aşteptate cu interes. Ei se pot bucura de soare, aer, apă şi mai ales de libertate. Cei mari nu au decât să alerge după ei, să-i caute, să-i hrănească, să-i culce. Stăpâni pe întinderea nesfârşită a plajei, micuții scapă de veşnicele restricții, de nesuferitul cuvânt „Nu!”-barieră pentru aproape orice acțiune inedită – devenind astfel exploratori ai unui univers ce se aşteaptă cucerit clipă de clipă, pas cu pas.

Părinții în schimb îşi găsesc cu greu intimitatea, absorbiți permanent de grija supravegherii copiilor.

Bunicii copiilor – tatăl şi mama lui Irene – completează clanul. Aceştia sunt adevărații beneficiari ai vacanței. Ce şi-ar fi dorit mai mult decât fericirea oferită de țărmul scăldat de ape, avându-i alături pe cei dragi? Pentru ei timpul s-a oprit acolo, în valurile înspumate, în briza veşnic prezentă, în nisipul cu mici irizări sidefate.

Viitorul? Pot ei ghici viitorul? De altfel, nici nu încearcă. Să nu se creadă că nu i-ar interesa. Ar fi dorit, în mod categoric, să ştie ce se va întâmpla „mâine”. Dar, printr-un efort de voință, se opresc. Apusul soarelui zilei ce o trăiesc pune punct viitorului. Continuarea? Voința lui Dumnezeu.

Sorin şi Irene, din păcate, nu simt deplina plăcere a vacanței. Probleme majore le dau târcoale cu acea insistență de albină în fața picăturii de miere. Pentru ei este atât de importantă esența cuvântului „mâine” încât nu se pot ancora în prezent.

Alternativele? Doar două: siguranța traiului cenuşiu, cu bariere puse orizontului sau hazardul, scânteia norocului cu zări infinite, amețitor de tentante.

Aceasta este problema lor. Deocamdată numai a lor, cu toate că decizia se va răsfrânge asupra tuturor celor din preajmă.

Părinții Irenei? Sunt sănătoşi, au un moral bun, putere de înțelegere… Ei nu-şi vor condamna copiii pentru zborul spre alt univers. Gratiile granițelor anilor 1985 vorbesc fără cuvinte.

Totuşi despărțirea va fi dureroasă, extrem de dureroasă. Vor rezista?

Vor fi nevoiți să-şi direcționeze destinul prin focul voinței, al îndârjirii şi chiar al disperării. Şi, odată porniți, nu vor avea altă cale de ales.

Cei din jur nu ştiu nimic, nici măcar nu bănuiesc!

3.

Totul a pornit de la invitația lui Lara – colegă de serviciu.

-Ascultă, Irene, plec în vara asta în străinătate. Am o mătuşă în Elveția care mi-a făcut chemare. Valentin nu poate pleca de acasă. Ştii… mama lui nu poate fi lăsată fără supraveghere. Nu-mi place să fiu singură. Ce-ar fi să mergeți cu mine?

-M-ai luat prin surprindere! Nu ştiu ce să zic… Da,… e tentant!

-Am maşină bună, şofez de zece ani…

-Noi am aranjat deja o vacanță de zece zile la mare, cu părinții, cu copiii.

Nu-i nici o problemă. N-am fixat data plecării. Când vă întoarceți…

Acesta a fost startul. Perspectiva unei excursii în „lumea interzisă” părea un cadou trimis de soartă, aproape imposibil de refuzat.

În consiliul de familie ținut chiar în seara zilei respective, cei mai entuziaşti au fost George şi Ina, părinții lui Irene.

-Cum să nu plecați? Şi nu vă faceți griji… Copiii rămân pe seama noastră.

Toți cunoşteau situația specială a Larei – relația cu un anumit personaj din vârfui ierarhiei securității îi deschisese granițele. Şi în plus, nu exista nici o dificultate în obținerea vizei de plecare a celor doi însoțitori ai săi. Atât Irene cât şi Sorin erau conştienți de această şansă unică . Cortina de fier ce separa cele două lumi era păzită cu străşnicie. Şi deodată – posibilitatea de a ridica un capăt şi de a păşi dincolo… Minunat! Acesta a fost sentimentul ce i-a cuprins pe cei doi.

-Dacă lipsim două săptămâni , poate chiar trei, vă descurcați singuri? Privirea neliniştită a lui Irene pare încărcată de previziuni tulburi, imposibil de descifrat.

-Refuzul vostru ne-ar necăji cel mai mult! glasul Inei este hotărât şi plin de afecțiune. Copiii au mai rămas cu noi şi – doar v-ați convins – totul a fost în regulă. Cum să pierdeți aşa o ocazie? Când îmi amintesc ce excursie am făcut eu cu George în Elveția… Şi nu uitați – nu am avut condițiile voastre. Nu cunoşteam pe nimeni, aveam doar strictul necesar: bani de benzină şi conserve. Atât! Şi ne-am descurcat. Când a fost călătoria asta, George?

-Cred că acum patru ani, înaintea excursiei în Franța. Norocul nostru că suntem bătrâni, aproape de pensie… Nouă ne-au dat cale liberă.

Ochii căprui, pătrunzători, căpătară o nuanță caldă, învăluitoare. George îşi privi fiica cercetător, încercând să-i ghicească gândurile. Ştiind-o hotărâtă, intransigentă, asemenea lui , nu l-ar fi mirat un refuz categoric.

Tăcerea lui Irene nu prevestea nimic bun. Drept urmare, Ina aduse în discuție un nou argument:

-Nu-l uitați pe Fernand. Poate o convingeți pe Lara să-i faceți o vizită. De ce nu? Nu v-ar strica o plimbare în Franța. Dacă vă hotărâți, îi scriem…

Sorin, cu discreția lui obişnuită, îi lăsase pe fiecare să-şi spună părerea, să-şi dezvolte argumentele. Şi după cum era de aşteptat, ultimul cuvânt a fost al lui.

-Mergem!

Cu o mişcare lină cuprinse umerii lui Irene şi o apropie tandru la pieptul său.

-Da?..

Ochii lor se întâlniră.

Aceea a fost probabil clipa care le-a hotărât destinul.

4.

-Aş vrea o păpuşă… , Alina îşi priveşte mama cercetător, apoi adaugă după o scurtă ezitare: Una mică!...,

-Mie îmi iei o maşinuţă?

-Tu nu înțelegi că mama n-o să aibă bani acolo? , sora mai mare îl admonestează pe băiat cu o privire severă.

-Dar ție cum îți ia păpuşă?

-Liniştiți-vă! N-am promis nimic.

Irene se încruntă uşor. „Să mă prindă la graniță cu valută în plus?" Simte un fior pe şira spinării. „Nu! Totul trebuie să fie legal, fără complicații. Şi dacă…" , dar gândul se întrerupe brusc la zgomotul strident al soneriei.

Plicul mare, galben, adresat recomandat lui George, pare enigmatic, incitant. Adresa scrisă citeț , având cuvântul „România" adăugat cu litere majuscule, transformă gândul în dialog. „România – Franța ; expeditorul este Fernand, cine putea fi altul?"

În mâna Irenei, răspunsul mult aşteptat e acolo, în plicul galben, plin de ştampile şi timbre, trimis din cealaltă lume.

- -

„….Ne bucurăm să-i cunoaştem pe copiii voştri. Îi aşteptăm…" , cuvintele traduse de George cu voce tare parcă au prins viață. Cei adunați în jurul lui nu clipesc. Deci…

-Ei, bine! Nu mă aşteptam la alt răspuns!

George îşi priveşte fiica cercetător. O sclipire jucăuşă îi apare în priviri.

-Sunt foarte bucuros pentru voi… Dar ce stați aşa plouați? Sorine? Nu spui nimic?

-Eu ştiu?... Copiii… Va fi prea greu pentru voi… Cât timp vom lipsi? Nu de noi depinde… Lara vrea să stea la mătuşă-sa vreo două săptămâni. Şi dacă mai plecăm şi la Fernand?...

-De ce vă îngrijorați atâta? Copiii sunt mari… , vocea Inei devine nesigură.

Fără voie , femeia îşi îndreaptă privirile spre colțul încăperii unde cei doi micuți construiesc un tren din cuburi. Par atât de fragili – miniaturi din porțelan – radiind acea candoare unică a copilului încrezător în existența raiului pe pământ.

5.

-În sfârşit! Ce mult mă bucur! Am terminat cu bine şi cu formalităţile… Irene, ştii că am avut un pic de furcă. Nu v-am spus… Doar unul din voi avea cale liberă. Acesta a fost verdictul iniţial.

Vocea Larei , uniformă, degajată, nu pare a exprima chiar toate gândurile. Cei doi soţi, confortabil aşezaţi în maşină, ascultă tăcuţi. Pe locul din faţă a fost plasată Irene – fetele să stea alături. Sorin, pe bancheta din spate, are imensul avantaj de a se întinde cât este de lung, fără nici un fel de oprelişti.

Cei doi se simt „luaţi de val”. Nu au avut timp să disece problemele legate de excursie. Călătoria – posibilă aventură - a devenit certitudine, aproape fără voia lor. Părinţii i-au împins din spate , fluturându-le scrisoarea –invitaţie de la Fernand ; Lara , după câteva vizite eficiente la „omul ei” , le-a pus în faţă aprobările de plecare , şi - nu în ultimul rând - vizita unui tărâm necunoscut le-a trezit apetitul ineditului.

Când se rostogoleşte un bolovan din vârful stâncii, nimic nu îl mai poate opri. Soarta, asociată cu un anumit complex de împrejurări, îl dislocă şi tot ea e cea care îi hotărăşte punctul terminus.

În cazul celor doi, bolovanul pornise la drum. Finalul? În momentul de faţă nu îl bănuia nimeni. Şi totuşi… În străfundurile conştientului bântuia un gând absurd, neverosimil, teribil de tentant. Apăruse o şansă imposibil de mărturisit - o şansă unică, riscantă, asemenea unei explozii ce te poate ori omorî, ori elibera.

6.

Vama! Umilinţa dusă la extrem, senzaţia condiţiei de vierme strivit sub talpă, revolta mocnită a încătuşatului, spasmul înăbuşit al celui care simte nevoia impetuoasă să vomite.

Toţi neuronii sunt pe punctul de a ţipa, ghearele sunt scoase din teci invizibile, odată cu spaima cumplită, paralizantă. Acea sută de dolari – hârtie ascunsă cu grijă după nopţi de nesomn şi nehotărâre – acum, pare a ieşi la lumină cu o forţă copleşitoare ce zornăie cătuşe incriminatorii.

Momente de tensiune solidă – granit în care îţi este prinsă fiinţa, gândirea, inima. Tu ştii că ai ascuns. Şi ei ştiu. Şi caută. Caută cu îndemânarea celui ce găseşte şi în piatră seacă.

Vorba ți-a murit în gâtlej. Ar fi trebuit să le explici că nici benzina necesară kilometrilor traseului aprobat nu poate fi acoperită cu valuta care ți-a fost dată oficial. Pe parcursul călătoriei mai trebuie să mai mănânci, să dormi, să te speli… Cum să nu se justifice conservele, pesmeții, brânza, merele, biscuiții – toate îngrămădite în portbagaj, alături de lenjeria şi hainele de schimb?
Şi mai ales acea sută de dolari ascunsă – speranță a supraviețuirii?

Priveşti cu disperare mâinile care caută. Înfrunți privirea rece, iscoditoare şi îți aduni întreaga voință ca să poți minți. „Nu, nu am nimic de declarat!" Odată cu aceste vorbe spuse ferm, mecanic, imaginea acelei hârtii albastre frige, arde, topeşte, transformă în scrum tot interiorul – şi, în final, nu-ți mai pasă! Eşti anesteziat! Practic, nu mai participi la tot ce se derulează în continuare. Hârtia, din moment ce a fost arsă în interiorul tău, nu mai are cum să fie găsită între hârtiile din torpedou, nici între feliile de pesmet sau sub cutele prosopului din portbagaj.

Totul are o limită! Şi căutarea.

Eşecul îi face pe vameşi nervoşi. Nu au fost suficient de abili? De eficienți? Pentru acest motiv vei fi pedepsit. Cu aşteptarea…Te lasă să aştepți… şi mai ales să te îndoieşti. Mai urmează o etapă? Te înarmezi cu răbdare. Încordarea e aceeaşi. Bariera îți blochează drumul. Maşina pare părăsită. Toți i-au întors spatele. Minutele trec… Nu îndrăzneşti să te revolți nici măcar în gând.

De când aştepți? Şi, mai ales, de ce?

În final, bariera se ridică! Calea e liberă. Cu Dumnezeu, înainte!

7.

Maşina a prins aripi. Cei trei nu au încă puterea să se bucure. O stare de linişte, pornită din adâncul ființei îi cuprinde încetul cu încetul. Vor mai trece minute, poate ore până vor atinge acel grad de normalitate specific călătorului cu atenția concentrată doar pe ceea ce vede prin parbrizul maşinii.

- -

-Cât e ceasul? Amiază? Când a trecut timpul?

Irene e prima care încearcă să se scuture de amintirile recente.

-Vouă nu vă e foame?

-La prima parcare…, îngână Lara, cu ochii țintă pe firul bine

marcat al şoselei.

Sorin priveşte cu aviditate pe fereastră. Altă ţară. Alt sistem. Totul pare bine organizat-fiecare detaliu gândit, studiat. Peisajul respiră acea prospeţime specifică bunei colaborări dintre om şi natură. Gândurile lui fără voie aduc în prim plan drumul recent părăsit. Drum marcat prost sau nemarcat, gunoaie pe margini, denivelări, chiar gropi în toată regula, sate necăjite cu case îmbătrânite, sfrijite, câini căutându-şi ciolanul sub roţile maşinilor, copii cățărați printre ostreţe de gard, babe zbârcite, înnegrite de timp, înţepenite pe băncuţe, văitându-şi neputinţele oricui ar fi vrut să le asculte,

-Uite o parcare!

Lara frânează lin şi maşina se opreşte în faţa unui pâlc de copaci sub umbra cărora se zăresc măsuţe ce invită. În câteva minute toată lumea a făcut cunoştinţă cu toaleta amenajată lateral, parfumată, decentă şi utilată cu cele de trebuinţă.

Toţi trei se aşează confortabil în faţa feliilor de pâine. Roşiile, castraveţii, brânza – toate fac cu ochiul.

Irenei nu îi vine a crede că totul este real . Întreaga acţiune a acestei excursii s-a derulat în afara ei. Afirmaţia, - acel „Da!” spus o singură dată – a fost suficientă. A doua oară nu i s-a mai cerut decât paşaportul pentru a fi vizat. Şi, în plus, i s-a comunicat data plecării. Atât! În rest, un gol imens. Şi acum, iat-o, la umbra frunzişului cu ochiuri de soare mişcătoare, într-o parcare, undeva, în afara pământului bine delimitat pe harta lumii – pământul ei. E o străină. Rostul ei, copiii ei, casa, părinţii, toate au rămas dincolo. Ce caută ea aici? Aventura? Necunoscutul? Şi poate – cine ştie?- şansa unei alte vieţi?

Irene se trezeşte. Ochii larg deschişi, aţintiţi asupra feliei de caşcaval, nu l-au putut duce în eroare pe Sorin. Blând, îi mângâie mâna liberă – nu cea cu caşcavalul – şi îi caută privirea. „Nu te teme! Eşti cu mine!” – cuvinte nerostite, mesaj trimis tainic. Irene îşi scutură fantasmele şi zâmbeşte.

-Unde ai găsit minunea asta de brânză?

Întrebarea o pune în încurcătură pe Lara.

-Nu eu am procurat-o… Valentin!

-Bravo lui! O să-l premiem la întoarcere cu o felie de brânză mucezită…

„La întoarcere…” O afirmaţie asemenea unui bulgăre de zăpadă, pornit din această parcare şi topit pe imprevizibila curbă a

timpului, undeva în neant.

8.

-A! Voi sunteți copiii lui George?

Vocile, pe unda eterului, se întâlnesc cu acea claritate şi sonoritate ce dau iluzia unui dialog purtat ochi în ochi. Cel cu care discută Irene este Fernand, prietenul părinților. Francezul dă drumul vorbelor cu pauze, se repetă şi se asigură că a fost înțeles. Răspunsurile Irenei, scurte, precise, au totuşi o nuanță de nesiguranță. Manualul de limba franceză din şcoală nu avusese inclusă şi întreaga gamă de emoții ce însoțeau acum această convorbire.

-Ne spui şi nouă ce ați discutat?

Lara şi-a părăsit calmul şi stăpânirea de sine care o caracterizează. Nerăbdarea i-a zugrăvit pe chip o anumită strălucire a ochilor. Pleoapele cu gene frumos conturate se zbat asemenea unor fluturi de noapte ce îşi joacă lumina şi umbra pe ovalul perfect al feței.

-…..El nu consideră invitația doar o simplă formalitate de obținere a vizei de ieşire. Vrea să ne cunoască cu adevărat.

Vocea Irenei pare a trezi ecouri dincolo de cuvinte. Enigmaticul, necunoscutul Fernand îi aşteaptă. Vor merge? Vor refuza?

-I-am explicat că maşina cu care am venit este a Larei, prietena noastră. Ea are aici , în Elveția, o mătuşă la care vom sta cu toții, într-o mică vacanță de două săptămâni. Unda de îngrijorare creşte pe măsură ce Irene relatează în continuare cele vorbite. Şi ştiți ce mi-a propus acest domn? Să luăm trenul mâine dimineață … Ne va aştepta la gară.

Tînăra îşi priveşte interlocutorii cu un început de zâmbet , apoi adaugă:

-Partea cea mai interesantă a propunerii este… Ştiți care? El ne plăteşte drumul! A rămas să confirm… Dacă mergem…

Cea mai entuziasmată este Lara.

-Ce noroc pe voi! Cu mine nu ați fi reuşit să respirați şi aerul Franței.

-Deci…plecăm, Sorine?

-N-avem încotro…

Glumele,buna dispoziție , masa uşoară, rafinată servită de Madame Caty, toate la un loc creează o atmosferă de sărbătoare.

Zarurile au fost aruncate!

9.

Pare o nebunie această vizită neplanificată; în acelaşi timp, e o incitare față de rigorile unui program stabilit până la ultimul detaliu. Şi o şansă! Irene nu vrea să-şi continue investigațiile. Pune punct şi nu îşi propune decât bucuria trăirii momentului. Problema şansei rămâne suspendată undeva între cer şi pământ – acolo unde norii, clipă de clipă, îşi modifică forma şi creează noi şi noi iluzii.

Fernand s-a dovedit a fi un bărbat oarecum diferit de tot ce clădiseră cei doi soți din povestirile părinților. Un tip radiind bună dispoziție, cu un amestec de candoare şi forță, sinceritate şi ipocrizie, perfecțiune şi viciu. Apariția unui astfel de om avea puterea de a deruta, de a încânta şi totodată de a naşte prudență. Un artist desăvârşit care îşi joacă cele peste o sută de roluri cu un talent înnăscut, are o singură sarcină – poate cea mai dificilă dintre toate – să-şi aleagă rolul potrivit, la locul potrivit şi mai ales în momentul potrivit.

Fernand a jucat cu „brio" cele o sută de roluri. Musafirii au fost prinşi în vraja acestui maestru , ca în visele în care totul se întâmplă fără voia celui purtat de vis. Cum ar putea fi descrisă această stare? Dacă te bucuri – extazul te cuprinde cu toate fațetele sale, dar dacă vrei să fugi – picioarele se transformă în stană de piatră şi nu poți face nici măcar un pas.

Doreşti să plângi? Poți plânge. Câte vise nu umplu perna cu lacrimi?

Dar de fugit – repet – nu poți! Există un destin? O predestinare? O chemare a altui pământ? O karmă ce trebuie împlinită? Un colț de rai găsit aleatoriu? Sau toate în acelaşi mănunchi?

Oricum, ceea ce trebuia să se întâmple - s-a întâmplat!

Irene şi Sorin au hotărât să rămână definitiv în Franța. Întreaga țesătură a destinului lor s-a rezumat la un singur cuvânt: Fernand!

El le-a deschis calea El a fost cel hărăzit de soartă să le-o împlinească.

Să nu-şi închipuie nimeni că decizia a fost luată simplu. Din exterior s-a auzit doar un „Da!". Dar această afirmație compusă din două litere atât de uşor de pronunțat, ne putem imagina ce a lăsat în urmă, acolo, în străfundurile ființei? Fiere şi plumb dar şi dans de

curcubeie pe un cer al răsăritului. Toate la un loc…

Analizată în profunzime, viața de zi cu zi nu este decât un joc continuu . Trebuie să alegi mereu: mergi ori nu într-un anumit loc, te întâlneşti sau nu cu o anumită persoană, îți însuşeşti ori nu un anumit obiect - alegerea este a ta. Şi totuşi, te întrebi adesea de ce locul, persoana sau obiectul ți-au ieşit în cale? Concluzia vine de la sine: opțiunile îți aparțin dar nu şi ceea ce se ascunde în spatele lor.

Acel „Da!" spus cu înfrigurare şi teamă dar şi cu unda de lumină a triumfului, a gândului nerostit şi poate chiar negândit – simplu bob de neghină ascuns în adâncurile disperării - , acel „Da!" a fost doar începutul. Au urmat apoi, pe rând sau bulucindu-se unele peste altele, rațiuni, sentimente, doruri chinuite, viziuni de împliniri, presimțiri divers colorate, fantasme mohorâte sau aripi de înger.

Obositoare, epuizante momente!

Siguranța unei vieți cu o temelie bine constituită dispăruse subit, înghițită de iluziile unui viitor creat de acea „Fata morgana" a deşertului. O lume se năruia pentru a se clădi o alta. Trebuie să treci prin astfel de clipe pentru a şti ce înseamnă clocotul lavei laolaltă cu sămânța nădejdii…

Acestea au fost etapele prin care au trecut Sorin şi Irene.

10.

Maşina rulează uniform între marcajele şoselei. Profilul Larei se conturează în penumbră – linii delicate, degajând un farmec aparte de femeie frumoasă.

Se întoarce singură acasă. O aşteaptă impactul supărător cu realitatea de dincolo. Va trebui să dea într-un fel socoteală. Unde sunt cei doi? Ce s-a întâmplat? Ce rol a jucat ea în această piesă improvizată cu atâta abilitate? Privirea întunecată lasă să răzbată o îngrijorare gata să explodeze. Clişeul întâmplărilor recente îi apare din nou şi din nou – viziune obsedantă a tot ce s-a întâmplat în ultimele 24 ore.

Nu! Nu-i pare rău pentru atitudinea adoptată . Şi de s-ar repeta totul, ar fi la fel de fermă. Şi chiar bucuroasă. Şansa Irenei şi a lui Sorin e uimitoare. Unde s-a mai pomenit să întâlneşti un om pentru prima dată şi acesta să-ți ofere un început de viață nouă, aşa, din senin, fără să te cunoască, fără să-l cunoşti? Şi mai ales, fără să-i fi cerut nimic?

Cel mai abil cititor în stele nu ar fi avut ce ghici deoarece nu existase nici o însăilare de plan în toată povestea. Dorința de a trăi liber, fără teama propriei umbre? E cu totul altceva…În definitiv, câte nu-şi doreşte omul?

- -

Când a sunat clopoțelul, chiar din uşă Lara a observat schimbarea. Ambii soți păreau prinşi într-o stare de nelinişte, ca într-o carapace din care nu reuşeau să evadeze.

- Ce se întâmplă cu voi? Totul e în regulă?

-Oh! Nu! - vocea Irenei părea stinsă, fără vlagă.

Între timp, mătuşa Larei le turnă la toți câte o cană cu suc de roşii.

-Să vă răcoriți…

Discretă, bătrâna părăsi încăperea. Şi Irene începu să povestească, inițial alegându-şi cuvintele, şi pe măsura derulării celor întâmplate, din ce în ce mai precipitat, fără pauze, aproape fără respirație.

Lara a înțeles chiar de la primele vorbe totul. Nu existau jumătăți de măsură în propunerea lui Fernand. Cei doi trebuiau să aleagă: continuarea unei existențe fără perspective sau a doua naştere pentru ei şi mai ales, pentru urmaşii lor.

-Dumnezeule! ,exclamase Lara . Ce mai stați pe gânduri? Al doilea tren nu cred că se mai opreşte să vă ia…

-Şi să-ți creem necazuri? Îți dai seama ce balamuc va fi pe capul tău când vei ajunge acasă? De aceea ne-am şi întors.

-Nu vă faceți griji! Mă descurc eu… Sper că nu l-ați refuzat…

-Află că am zis „Da!”fără să stăm pe gânduri. Abia apoi ne-am dat seama că fără acceptul tău nu putem beneficia de mărinimia acestui om.

-Şi voi doar de asta v-ați întors? Bine… Ne vom lua „Rămas bun” în toată regula. Diseară… O s-o facem lată! Iar mâine… Ia să dăm un telefon, să ne interesăm pentru prima cursă spre Fernand… Vă duc eu la gară.

Asta a fost tot. Lara îşi aminteşte de gheara care i-a cuprins inima, odată cu vorbele de adio. Cu ce talent şi-a jucat fiecare dintre ei rolul! Irene, mereu suflându-şi nasul - „Cred că m-a tras curentul…”- şi ocolindu-i privirea, în încercarea de a rosti vorbe ce nu au mai avut puterea să iasă la lumină. Apoi Sorin - grav , mocnit, închistat în propriile-i temeri. Iar ea, Lara – întărită de Dumnezeu pentru a putea

rezista. Zâmbetul de pe buze, cuvintele de îmbărbătare, căldura cu care le-a susținut teribila hotărâre, întreaga ei ființă, totul se transformase în torța de care aveau ei nevoie pentru a-şi urma calea.

Acum, cu mâinile strânse pe volan, Lara simte gustul de cenuşă. Doar un gând o urmăreşte, kilometru după kilometru : „Apă! Vreau apă!" Aceasta e singura ei dorință, în rest nu îi mai trebuie nimic.

11.

-Când vine mama?

Întrebare obsedantă, cu sonorul dat la maximum, repetată dimineața, la prânz şi seara.

Şi zilele trec sub semnul nerăbdării dar şi al răbdării – două alternative ce se derulează fără încetare, diferit, pentru fiecare dintre membrii familiei. În timp ce copiii au o noțiune a timpului constând doar din prezent, un AZI cu care se pot juca oricât, un AZI uns cu miere şi stropit cu lapte, singurul univers palpabil şi stabil, bunicii socotesc zilele pe degete, chiar şi orele, minutele care îi despart de întoarcerea Irenei şi a lui Sorin din călătorie.

Această numărătoare inversă nu este nici de cum rezultatul neputinței de a-şi duce la bun sfârşit îndatoririle față de micuți, dublate prin absența părinților. Ina şi George şi-au păstrat o tinerețe a lor, în ciuda vârstei. Pentru ei rolul de tată şi mamă pare firesc. Motivul pentru care îi aşteaptă cu atâta nerăbdare pe cei doi, este dorința de a-i vedea întorcându-se acasă sănătoşi, cu zâmbetul pe buze şi cu traista plină cu poveşti adunate pe parcursul săptămânilor petrecute pe meleaguri străine.

Părinții lui Sorin au alt statut. Locuind în alt oraş, le lipseşte contactul zilnic cu familia fiului şi dorul lor este cu atât mai intens cu cât posibilitățile de a şi-l ostoi sunt mai rare. Venirea lor în casa băiatului a fost întotdeauna un prilej de sărbătoare. Ecaterina, gospodină pricepută, şi-a canalizat talentul în arta gastronomiei, încercând – la fiecare descindere între cei dragi – să atingă perfecțiunea. De aceea Ecaterina şi Ion , de câte ori păşesc pragul fiului, sunt primiți cu acea nerăbdare şi curiozitate caracteristică gurmandului. „Buni, ce ai adus?" , copiii sar în jurul lor, fără a le da timp să-şi tragă sufletul. Şi cei doi veniți din țara prăjiturilor aromate şi a fripturilor aurii, sunt răsplătiți pe măsură. Termitele nu-şi pot

desăvârşi opera aşa cum o fac nepoţii.

De astă dată, întrunirea întregului clan are o semnificaţie aparte: întoarcerea lui Irene şi a lui Sorin. Acest eveniment trebuie sărbătorit pe măsură. De aceea, cunoscând data respectivă comunicată din timp de Lara, toată casa e în fierbere. Copiii mai ales nu pot fi struniţi în nici un chip. Se întrec în năzbâtii şi în competiţii mai mult sau mai puţin sportive.

Ecaterina a sosit din timp pentru a avea răgazul necesar să-şi desfăşoare întreaga artilerie grea. Aromele plutesc în valuri, ameţind până şi trecătorii de pe stradă. Apar interdicţii la tot pasul. Bucătăria a devenit un soi de redută, apărată cu străşnicie de însăşi Ecaterina – roşie în obraz, încinsă cu un şorţ de bucătărie enorm, vioaie ca un viezure şi intransigentă ca un general de oşti în ajunul bătăliei decisive.

Bărbaţii – George şi Ion – o duc cel mai bine. Şi-au găsit cotlonul lor – un pahar de „Fetească” , o felie de plăcintă şi un vraf de ziare de comentat, acesta e întregul arsenal de care dispun cei doi. Şi nici nu au nevoie de mai mult.

Doar Ina pare a nu-şi găsi locul în propria-i casă. O stare de nelinişte fără motiv o învăluie , o tulbură , făcând-o confuză şi ineficientă. Ce se întâmplă cu ea? Îi vin copiii! De ce nu îi aşteaptă cu nerăbdarea specifică celui ce şi-a dorit clipa aceasta? De ce nu se bucură? Nesiguranţa strecurată în toate fibrele fiinţei, asemenea fuiorului de fum otrăvit, de unde provine? Ce gând străin a născut pâcla aceea densă, nevăzută şi totuşi prezentă care i s-a strecurat în sânge, schimbându-i culoarea? Ascultă şi nu aude, priveşte şi nu vede. Vorbeşte cu gura altuia şi gândeşte… Ce gândeşte? … Doamne, nu gândeşte nimic! Şi ar vrea, dar nu poate!...

12.

Prin ferestre trece o lumină din ce în ce mai difuză. Se aprind luminile.

- Cred că e timpul să sosească! , decretează Ecaterina.

Femeia nu mai are răbdare. Toate bunătăţile îngrămădite în jurul ei se vor răci, îşi vor pierde din savoare.

-Unde sunt ? De ce nu dau un semn de viaţă?

George încearcă să o liniştească.

-Draga mea, ai răbdare… Azi a fost programată trecerea peste

graniță. De acolo până la noi ştii câți kilometri sunt? O zi de mers…

-Bine! Să nu întindem masa? Ai pus şampania în frigider? Voi, copii, treceți la spălat mâinile!

-Neostoită nevastă mai am, mormăie Ion, cu un mic zâmbet mascat discret cu palma.

Deodată se aude câinele lătrând.

-Vin, vin! , strigă cei mici şi – sărind ca două mingi vii – ajung în viteză la uşă, deschizând-o larg.

S-a întunecat complet afară. Răcoarea nopții pătrunde ca un val proaspăt. Becul de la intrare împrăştie o lumină gălbuie, anemică.

Ecaterina, în prag, scrutează strada, atât cât se poate distinge dincolo de gardul metalic.

-Trecători…, exclamă cu năduf femeia. Şi voi ce vă tot învârtiți în picioarele oamenilor?

Uşa se închide cu zgomot şi copiii rămân în hol, nehotărâți. Nu au chef de joacă. Nici măcar prăjiturile păzite cu strășnicie de Buni nu îi tentează.

-Dar când vin? Când?

Întrebarea de pe buzele micuților se roteşte în mintea fiecăruia dintre cei prezenți: „Când vin?” „Nu mai vin!” – răspunsul Domnului, teribil, cutremurător, mesaj ce pluteşte în neant, nu şi-a făcut încă simțită prezența în casa cu toate luminile aprinse şi mâncarea sfârâind pe foc.

Bunicii, copiii, aşteaptă. Minute grele, de plumb, răscolind temeri, trezind fantome…

Şi deodată telefonul sună.

Cea care se repede prima spre telefon, este Ina. Ea ştie. Ştie ceva. Sau poate doar intuieşte. Ridică receptorul cu o mână nesigură. Puterea de percepție a devenit o coală albă, imaculată.. Ascultă vocea Larei, ternă, oficială. Mesajul se înregistrează în mod sigur – securitatea nu doarme, mai ales în cazul de față.

-Copiii voştri au mai rămas câteva zile. Am venit singură. Nu vă faceți griji. Noapte bună!

Zgomot sec – telefonul s-a închis. Au rămas, plutind în aer, doar cuvintele nerostite şi liniştea – o linişte nefirească, asemenea urmării unui blestem care a oprit timpul în loc.

Ina, nemişcată în mijlocul încăperii, îi priveşte pe rând, pe fiecare. Nu are încă puterea cuvântului. De ce toți tac? De ce nimeni nu întreabă?

În viața fiecăruia, există momente teribile, momente – cataclism, din care atunci când ieşi – dacă poți ieşi – devii alt om. Nu te mai recunoşti, ajungi chiar să te suspectezi dacă nu cumva ai furat ființa altcuiva. Îți cercetezi identitatea şi constați cu uimire că te-ai născut din nou. Eşti altul. Alt statut, alte dorințe, alte dureri, altă vârstă. Şi, ca prin miracol, devii mai înțelept sau mult mai prost decât tu, cel dinainte. Şi, pentru a intra în normalitate, trebuie să te accepți aşa cum te-a creat acest moment al prezentului.

13.

Ina îşi opreşte privirea pe cadrul întunecat al ferestrei. Şocul a trecut prin ea , modelând-o, fibră cu fibră. Acum ştie cu certitudine. Nesiguranța, plutirea chinuitoare – totul s-a transformat în cremene. De s-ar tăia în orice parte a corpului, nu ar curge sânge ci o sevă transparentă, cu miros de busuioc, limpede precum cristalul în care se ghiceşte viitorul.

Mesagera nu a scos încă nici un cuvânt, dar vorbele aşteaptă, gătite de sărbătoare sau de înmormântare. Alternativa aleasă va fi hotărâtoare şi Ina simte că ei îi revine alegerea. Într-un târziu, cuvintele îşi fac loc pe buzele ei.

-Lara a telefonat de acasă. A venit singură…

Atât a putut să spună. Nici un comentariu, nici un adaos.

Urmează o linişte nefirească. Se aude limpede tic-tacul unui ceas, zgomot strident de claxon, scârțâitul unui scaun.

Deodată Ecaterina se ridică în picioare şi porneşte ca un bolid spre uşa de la intrare.

-Eu nu mai am băiat!

Cuvintele izbucnesc ca nişte proiectile, ricoşând în cei prezenți cu o forță dementă. Femeia deschide larg uşa şi păşeşte spre poartă, pierzându-se în întunericul nopții. Cea care se dezmeticeşte prima este Ina. Aproape fără să-şi dea seama pe unde calcă, aleargă cu paşi de robot cu cheia învârtită la maximum, după femeia care pare a fi ieşit din normalitate. Gâfâind, o ajunge din urmă şi o prinde de umeri, încercând să-i încetinească mersul.

-Stai! Unde te duci?

Răspunsul sună surd, înfundat – cuvinte-bolovani aruncați în hău.

-Nu mai am băiat, nu mai am nimic…

-Cati dragă, toți suntem în situația ta, simțim ce simți tu… Hai

în casă să ne limpezim mintea.

Cu un gest energic, Ina îi prinde brațul, oprind-o. Strada e pustie. Singurul bec luminează anemic, făcând loc umbrelor să-şi întindă imperiul pe după garduri şi clădiri. Ecaterina se lasă purtată, cu ochi goi şi minte răvăşită.

Odată cu întoarcerea celor două, întreaga suflare prinde viață. Comentarii şoptite şi – din ce în ce mai conturate – vorbele capătă sens şi culoare. Implicațiile sunt cunoscute… A rămâne „dincolo" înseamnă a nu mai exista. Ori pe lumea cealaltă, ori „dincolo", cu ştampila pe frunte „fugit" e cam acelaşi lucru.

-Nu mai vine mama? Nici tata?

Ochii limpezi ai Alinei au devenit gravi. Nu a înțeles prea bine ce se întâmplă. Constată doar că aşteptarea a luat sfârşit.

-De ce? , izbucneşte fetița.

Mihuț începe să scâncească uşor, apoi din ce în ce mai tare. Asemeni unei mici sălbăticiuni, intuieşte că se întâmplă ceva grav, primejdie fără nume, fără formă, pândindu-l doar pe el. Se adună instinctiv în spatele surorii sale şi o prinde de rochiță. Pare atât de mic şi neajutorat!

-Doamne, copii, ce-i cu voi? , George îi ia pe amândoi de câte o mână şi-i saltă în sus, căutând să le prindă privirea pentru a fi cât mai convingător. Mama şi tata mai întârzie, asta-i tot! Trebuie să avem răbdare…

Cei doi micuți par derutați.

-Dar voi de ce sunteți supărați? Buni Cati de ce a vrut să plece?

E dificil să manevrezi o copilă de cinci ani. Cei din jur tac. În ochii lor se naşte o milă nesfârşită pentru aceşti doi pui rămaşi singuri în cuib. Ina se dezmeticeşte :

-Haideți la masă! Să vedem ce bunătăți ne-a pregătit Cati. Şi să ciocnim un pahar pentru norocul lor…

Automat, toată lumea porneşte spre masa încărcată, cu gândul la acel pahar ce trebuie sorbit .

14.

- Sorine, ce zici?... Am făcut-o! Asta-i!

Irene se aşează pe marginea patului cu mişcări moi. Pare o păpuşă de porțelan care nu trebuie zdruncinată, bruscată, nici măcar clintită. Stă aşa , inertă, cu mâinile sprijinite pe genunchi şi cu ochii

țintă spre Sorin. Acesta arată mai calm, mai adunat. De altfel, nu ştie nici el ce să răspundă. Doar un simplu gest – îi ia mâna cu tandrețe şi o mângâie. E o încurajare fără cuvinte, poate mai puternică decât orice argument exteriorizat prin vorbe.

Acolo, în palmele împletite ale celor doi se poartă dialogul. Odată cu pulsațiile sângelui se transmite o căldură ce încurajează, o blândețe reconfortantă ce trezeşte diamantul din adormire şi îl scoate la lumină, făcându-l să strălucească cu toate cele o mie de fațete – simbol al unui nou început.

Fernand le-a oferit mansarda – o cameră, o mică bucătărie, o toaletă şi în plus şi-a asumat rolul de ghid prin hățişurile necunoaşterii. Soția sa, Violette, binevoitoare şi atentă la detalii, i-a ajutat să se acomodeze cu spațiul, cu vecinătățile, cu obiceiurile locului.

Începuturile au fost de bun augur.

Urmarea? Va exista şi o urmare deoarece timpul nu stă pe loc.

15.

-George, luăm bilete pentru vacanță?

-Bine înțeles! Copiii au nevoie de mare. Anul trecut au fost…

Bărbatul face o pauză, cu ochii în gol, pierdut în amintiri. Brusc, eliberat parcă de fantasmele care îl pândesc, redevine omul de acțiune, eficient şi energic.

-Trec eu mâine să iau bilete. Aceeaşi perioadă, douăsprezece zile. Tot Eforie Nord.

Ina aprobă , dând din cap şi iese din odaie.

„Când a trecut un an? Parcă ieri a fost ziua plecării lor. Doamne, cât de dor îmi este…” Simte cum i se strânge ceva în coşul pieptului – nu e durere, mai degrabă un soi de amorțire, un ghem adunat, încâlcit, de consistența bolovanului. Nu are timp de analize, nici de lacrimi … Copiii se joacă în curte. Să le pregătească mâncarea, apoi baia, să-i culce şi abia la urmă de tot, lacrimile. Atunci va încerca mai curând să chibzuiască, să-şi trezească visele. Vise de aur pentru cei doi de departe. Şi să se roage Fecioarei – cea care cunoaşte durerea dar şi mântuirea.

16.

Aceleaşi valuri. Aceleaşi locuri. Zilele însorite ale vacanței au

trecut una câte una – pagini de calendar marcând o existență proprie, un prezent ce se va transforma în amintire, începând chiar cu a doua zi.

E ultima seară. Răcoarea brizei mult aşteptate după arşița din timpul zilei este o adevărată binefacere. Țărmul a devenit pustiu. Ghirlanda de lumini ale falezei trimite umbre înşelătoare de-a lungul graniței dintre nisip şi vegetație.

Cei doi copii aleargă de la un banc de scoici la altul, adunând cochilii fragile, strălucitoare. Explorarea pare fără sfârşit.

-Uite ce melc mare am găsit!

Mihuț aleargă spre George cu pumnul strâns, nerăbdător să arate trofeul. Bunicul se opreşte, se apleacă şi – exact când se aştepta mai puțin – un val perfid, apărut din întunecimea apelor, îi cuprinde picioarele până la glezne. Copiii chiuie încântați. Apa i-a udat şi pe ei.

-Ce te faci, bunelule?

-Ei, mă usuc şi gata!...

Veseli, cei doi spiriduşi aleargă în întâmpinarea altui val, poate mai poznaş.

Bunicii-părinți îşi continuă paşii în aceeaşi cadență.

-Ca şi anul trecut… , murmură Ina, cu privirea pierdută. Ce pustiu e acum!

-Nu te mai gândi în felul acesta!

George îi strânge brațul soției. Ar dori s-o asigure că totul se va sfârşi cu bine, că cei de departe vor reuşi. Cum? Nu ştie nici el… Oricum e din ce în ce mai sigur de reuşita lor. Fără argumente.

- Sunt tineri, Ina, nu uita că au şansa de a-şi face meseria de inginer – că proşti nu sunt!

-Mereu mă încurajezi… Dar vezi tu? Nu ştim nimic despre ei. Nimic! Pot crede orice…

-Gândeşte-te! Fernand e în spatele lor. Doar ştii că ei nu au cum să ia legătura cu noi. Poate mai târziu… Copiilor le merge bine, nu prea le duc dorul.

-Crezi? , vocea Inei pare incertă.

Şi în clipa aceea , observă şi ea ceea ce copiii arătau, fluturându-şi mâinile spre larg : un contur de lumini –licurici al unui vapor apărut în neant.

Toți patru – cei mari şi cei mici – au rămas un timp cu ochii țintă spre vasul fantomatic.

-Hai să mergem! , îndemnul lui George rupe vraja.

-Alina, vii?

Vocea Inei are o nuanță de neliniște. Se întoarce câțiva paşi şi în clipa în care vrea să ia copila de mână, observă strălucirea unei lacrimi pe obrazul luminat de neonul becului de alături.

-Ce-i cu tine, micuța mea?

Cu gingăşie, femeia şterge micul semn al unor trăiri ascunse. Îi mângâie mâna şi îi caută privirea.

-Hai, spune-mi…

După câteva momente de ezitare, fără a-şi lua ochii de la luminile plutitoare în negura apelor, fetița exclamă în vorbe şoptite:

-Mi-e dor de mama… Crezi că m-ar putea duce la ea, corabia aceea?

-Nu! Are alt drum… Dar îi promit că ai să ajungi la mama!

-Când? Când? , sare fetița, impregnând semne de picior mic în nisipul umed.

-Când?.. Nu ştiu nici eu…

Ținându-se strâns de mână, bunica şi nepoata îşi iuțesc paşii şi îi ajung din urmă pe ceilalți doi.

17.

-Irene, trebuie să sărbătorim! Îți dai seama? Sunt primii bani câştigați aici.

-Ce propui?

-Vom merge la cumpărături, apoi la cofetărie şi… mai vedem noi.

Sclipirea jucăuşă apărută în ochii tinerei femei, odată cu zâmbetul, par să spună multe.

-Nici nu ştiu cum a trecut timpul… Cât? Suntem copiii lui Fernand de mai bine de o lună.

Sorin se opreşte brusc din torentul de vorbe.

-La ce te gândeşti? , Irene îl priveşte cu un aer neliniştit. De fapt intuieşte întregul eşafodaj de idei, concluzii, argumente. Îşi cunoaşte soțul nu de ieri, de alaltăieri. Au făcut o facultate împreună, au fost angajați în aceeaşi întreprindere şi au doi copii. Acest întreg – viața lor – nu e o glumă. Şi mai ales cu Sorin nu se poate glumi în probleme serioase; el aprofundează totul, caută soluțiile cele mai juste şi nu numai atât, dar le şi aplică cu toată competența. Dar, asemenea oricărei ființe umane, are un punct vulnerabil, un tendon al lui Achile

– nevoia unei iubiri statornice, necondiționate. Şi a găsit-o. A ales-o pe Irene cu al şaselea simț ascuns în pliurile cele mai intime ale ființei.

Momentele prin care trec acum cei doi nu sunt nici pe departe uşoare. Ambii ştiu că nu au voie să se clatine. Cale de întoarcere nu există. De aceea , pentru început, s-au apucat cu râvnă să-şi însuşească limba țării de adopție , să pătrundă cu paşi de furnică în ambientul unor locuri , până mai ieri, total necunoscute, să înțeleagă mecanismul de a gândi, de a acționa al unui popor străin al cărui statut existențial este acoperit de ceața necunoaşterii – ceață ce trebuie spulberată. Vor reuşi? Nu se vor simți la un moment dat copleşiți?

Din fericire, arcul de oțel care îi ține pe verticală sunt copiii. Paralel cu tot angrenajul de probleme ale unui cotidian aspru, cele două făpturi constituie apa vie . Din ea se adapă, clipă de clipă, cei doi fugari. „Fugari" e un cuvânt care arde cu flacără vie, uneori mocnit, sub cenuşă, gata să-şi înalțe limbile de foc la orice suflare de vânt. E un cuvânt – etichetă din care nu se poate ieşi . Cel puțin - deocamdată. Dar timpul, cu toate speranțele, incertitudinile şi capcanele sale, rămâne un mesager – surpriză. Nu avertizează, nu ocroteşte. Loveşte ori acordă biruința.

De aceea cei doi - Irene şi Sorin – prinşi în acest lanț enigmatic, îşi ascund adesea unul altuia incertitudinea, şi chiar disperarea momentului, în aşteptarea şansei care , odată şi odată, va trebui să apară. Această credință a lor le e salvarea. Dar până când? Atât timp cât plămânii se umplu cu aer şi inima bate, atât timp cât pleoapa îşi face datoria de aripă vie şi gândul trimite fascicolul de lumini în întâmpinarea pasului – şanse există. Şi speranțe.

Irene se apropie de bărbatul ce stă nemişcat pe scaun - bărbatul ei, ancoră ce o leagă de tot ce a lăsat dincolo – îi ia mâna şi i-o scutură uşor.

- Ce faci? Unde te-ai dus?

Omul,cu o mişcare a capului, alungă fantasmele ce l-au năpădit fără voie şi zâmbeşte. E acelaşi zâmbet dulce–trist care – de fiecare dată când apare – pentru Irene, se transformă în semnal- alarmă. E exteriorizarea unei oboseli, a descurajării luptătorului ce simte inutilitatea asaltului. E momentul când ea ,Irene, trece în față. Îşi adună întregul arsenal de luptă risipit în cele patru vânturi şi, păşind peste propriile-i neputințe, se încordează şi îşi cheamă străbunii ce îi curg prin țesătura propriului sânge, pentru ajutor.

-Nu-ți fă griji! Vom găsi un loc de muncă stabil. Fernand ne-a

promis…

-Ştii ceva? Nu putem profita la infinit de bunăvoința acestor oameni. Ne trebuie , în primul rând, un spațiu al nostru.

-Ai răbdare, vocea blândă pare a mângâia întreaga făptură a bărbatului debusolat, aproape înfrânt. Nu te bucuri pentru prima noastră victorie?

- Ei, nimic stabil. Mereu, mereu ajutați… Până când?

-Până când? Până vom prinde rădăcini!

Irene sare de la locul ei, ia un măr de pe masă, îl taie în două şi îi întinde o jumătate lui Sorin.

-Hai să mergem la cumpărături! În rest… mai vedem noi!

18.

Irene se trezeşte buimacă. Priveşte în jur. Întunericul uşor estompat de ivirea zorilor o învăluie ostil, fără menajamente.

-Doamne! Iar?...

Îşi duce mâna la frunte, o plimbă peste obraji, peste ochi – încercare neizbutită de a alunga fantasmele visului obsedant, acelaşi vis, nopți de-a rândul.

-Ce-i cu mine?

Întoarce capul cu o mişcare smucită, încărcată de panică.

-Doarme… E aici, lângă mine, Slavă Domnului!

Se apleacă spre omul adormit şi se abține să-l atingă. Îi trage uşor pătura peste umărul dezgolit şi-l priveşte intens, tandru. E real în somnu-i adânc, o binecuvântare a cerului.

-Ce m-aşi face fără tine? – şoaptă a gândului ce îl face să tresară.

-Să nu-l trezesc…

Irene se cuibăreşte cu precauție alături şi închide ochii.

-Nu, nu mai vreau să adorm…

Imaginile din vis o invadează. Fără voie, reia de la capăt întregul clişeu al trăirilor înşelător de reale. Acelaşi fund de culoar. Acelaşi personaj. O figură grotescă – un clovn cu o pălărie pleoştită, al cărei bor larg îi ascunde rânjetul. Privirea vie o țintuieşte crud, rece. „Spaimele nopții! – aşa i-ar fi spus mama ei – Să n-ai grijă, le spală lumina zorilor!” Si ar fi întrebat-o: „Ți-ai spus rugăciunea la culcare?” Irene caută să-şi amintească …

-Cred că nu! Eram prea obosită. Dar de ce acelaşi vis?...

19.

-Are febră… , Ina, aplecată deasupra micuțului, îl priveşte scrutător, cu o îngrijorare abia ascunsă în priviri.

-Pune-i termometrul… Anunț doctorița.

Cuvintele sunt pronunțate clar, ferm. Acesta este George. Nu se încurcă cu presupuneri. Deviza lui este mereu aceeaşi:"Totul se poate rezolva – chiar şi imposibilul."

Mercurul termometrului urcă, urcă. La capătul firului, Doamna doctor, prietena familiei, bună şi devotată ca nimeni alta, îşi anunță sosirea peste aproximativ două ore. Până atunci, comprese reci pe frunte, frecție cu oțet de trandafir.

-George , ce ne facem?

Ina pare dezorientată, speriată. Nu e copilul ei. Responsabilitatea o apasă asemenea unei pietre de moară. Câte rele nu se pot agăța de acest micuț de trei ani? Cum să-l ferească? Nu l-a păzit suficient? Unde a greşit?

-Te rog linişteşte-te! Şi… lasă-mă pe mine.

George se apropie de copil şi preia masajul. În aer pluteşte mirosul caracteristic oțetului, combinat cu aroma florilor. Ina, aşezată alături pe un taburet, oftează uşor. Soneria o face să tresară.

-Am reuşit să scap mai devreme !

Doctorița Viorica apare pe uşă.

-Ia să vedem… Mihuț, ştiu că eşti băiat cuminte. Deschide gura mare, mare…

Copilul se supune ascultător. În odaie, în liniştea nefirească, se aude doar respirația băiatului.

-Aşa… întoarce-te. Încă… Încă…

Minutele trec.

-Pneumonie…ar trebui internat.

-Nu s-ar putea să-l tratăm acasă?

-Injecții la şase ore şi medicamentele pe care le prescriu acum…

-Îi voi face eu injecțiile …, George aşteaptă aprobarea.

Ina îşi dă seama după atitudinea lui că nu va lăsa copilul să fie dus. El, George, va fi medicul, infirmiera, tatăl, mama, îngrijitoarea. El , şi nimeni altul!

-Bine, dar vă previn: nu e glumă! Şi la orice semnal mă anunțați, fie zi sau noapte.

20.

Ca să ajungă de la camera –dormitor până la mica bucătărie, Irene trebuie să străbată o parte a mansardei casei lui Fernand. Distanța de patru-cinci metri a fost parcursă zilnic de nenumărate ori. Musafira cunoaşte bine grinzile groase de lemn peste care trebuie să păşească fără a se împiedica , sârmele ce atârnă deasupra capului, adesea pline de rufe înşirate la uscat, dulapul arhaic cu mânere nichelate rezemat de perete, precum şi alte diverse obiecte devenite inutile şi totuşi păstrate din diverse motive.

În această după-amiază, tânăra se grăbeşte să pregătească o salată uşoară pentru ea şi Sorin. Ambii încearcă să se gospodărească singuri, mai ales de când au început să câştige ceva bani – nu mulți, dar suficienți pentru a nu sta pe capul gazdelor. Serviciile la care s-au angajat sunt modeste, nici pe departe la nivelul pregătirii lor. Acesta e abia începutul – un început datorat lui Fernand care a simbolizat mâna destinului.

Acum, Irene încearcă să nu se gândească la nimic altceva decât la castronul cu roşii şi la brânza apetisantă, tăiată felii – cina lor din seara aceasta. Metoda ei este cât se poate de simplă – să găsească mereu câte ceva de făcut pentru a nu-şi lăsa gândurile să o ia razna. Din păcate , nu reuşeşte întotdeauna…

Acum, de exemplu, acea figură sinistră de păpuşar, cu expresia lui răutăcioasă, se suprapune peste feliile de roşii.

-Au!

Involuntar, uşorul țipăt izvorât nu atât din durere cât din surpriza momentului, o face să rămână imobilă, cu cuțitul în aer. O picătură rubinie apare pe pielea netedă a degetului. Chiuveta e aproape. Jetul de apă se transformă într-un şuvoi roz-pal.

„Aşa-mi trebuie! , femeia îşi priveşte degetul, dezolată. E adânc… de unde iau un pansament?”

Fernand cu soția sunt acasă ; i-a auzit venind cu o jumătate de oră în urmă.

„Iar apelez la ei… poate stau la masă…”

Cele două paliere le coboară în viteză. Vocile din bucătăria gazdelor o liniştesc dar o şi emoționează. Uşoara ezitare în dreptul uşii o face să audă, fără voie , un fragment din conversația celor doi.

-Nu ştiu cum e mai bine… Să le atragem atenția? – vocea domoală a Violettei are un tremur abia perceptibil.

-Nu! Nu cred… Vrei să se teamă să mai iasă din casă?

Irene, rămasă cu mâna înțepenită pe clanța uşii, simte un val fierbinte inundându-i obrajii.

„Despre noi e vorba… Doamne, ascult la uşă!” Ezită o clipă apoi , în vârful picioarelor, se întoarce. Mâna ține strâns şervețelul de hârtie colorat în roş – rubiniu, rulat în jurul degetului rănit.

Scările… Nici nu şi-a dat seama când le-a urcat. Abia în mica bucătărie de la mansardă se liniştește oarecum. A uitat de deget. A uitat de salată. Privirea cuprinde spațiul ferestrei. Nori pufoşi, portocalii se perindă în interiorul perimetrului marcat cu cercevele cafenii. Par ființe vii, fără formă definită, cu mlădieri fantomatice. Irene priveşte fără să vadă. Sprincenele adunate în semn de concentrare intensă, se ridică din când în când, tulburând netezimea frunții. A înțeles perfect cuvintele strecurate prin deschizătura uşii.

„De ce să ne temem? Şi de cine?” Să-i spună lui Sorin? Să-i transmită neliniştea ei? Cele câteva momente de nemişcare aparentă par a se prelungi. Se pare că noțiunea timpului a dispărut. A rămas doar teama – duşman invizibil, greu de învins.

. . . . . .

-Ce faci aici? A!... Salată! Să te ajut?

Privirea voit veselă şi tonul cald cu care au fost rostite cuvintele creează un eşafodaj solid pentru partenera de viață. Irene simte – pentru a câta oară? – acea dorință tăinuită de a se lipi de acest bărbat solid, calm şi de a-şi elibera mintea de hoarda de năluci care i-au invadat întreaga făptură. Chemarea intensă , izvorâtă din adâncimi neexplorate, este percepută printr-un misterios sistem de alarmă.

-Draga mea, ce-i cu tine?

Sorin îi caută privirea şi şi-o apropie de pieptul său.

-Procesul tehnologic al preparării unei salate excelente este prea complicat pentru o singură persoană Dar în doi?...

Umorul – una din calitățile de căpetenie ale acestui tânăr – împrăştie norii. Cuvintele Violettei nu mai par a avea acelaşi înțeles. Şi Irene se hotărăşte pe dată: „Nu! Nu-l mai zdruncin şi pe el! Poate nici nu era vorba de noi…”

21.

În atelierul de proiectare e linişte. Se lucrează. E oră de vârf – nici cafea (surogat ,bine înțeles), nici răsfoitul”Scânteii”.

Aşezat comod pe scaunul său masiv, aplecat peste hârtiile împrăştiate pe birou, Şeful de atelier pare cufundat în calcule sau mai degrabă în propriile-i gânduri. Deşi nu e om sever, se impune. Întregul colectiv de ingineri, tehnicieni, desenatori, îl respectă şi se supun de bună voie acelei discipline nescrise, dictate doar de bunul simț.

Ina se simte bine aici. A prins rădăcini atât în meserie cât şi printre colegi.

Ora şapte – semnarea condicii, scoaterea planşelor din mape, aşezarea ochelarilor pe vârful nasului şi munca începe. Cu plăcere. Adesea cu oarecare febrilitate dacă termenul bate la uşă sau lejer, comod. Dar întotdeauna cu multă atenție. Să nu se strecoare vreo greşeală… Mai ales că , de o bună bucată de vreme, comoditatea gândului hoinar a dispărut. Printre cifre, adesea îşi arată prezența neliniştea, grija – acea formă invizibilă , simțită clipă de clipă, dorită sau nu, înserată în programul unui univers intim, lăsat dincolo de zidurile instituției în care lucrează. Acel univers se aseamănă cu cuibul pasării pe vârf de stâncă ce îşi creşte puii departe de primejdiile reale sau imaginare. Puii sunt ei – cei doi copii - Alina şi Mihuț.

Ambii la grădinița cu orar prelungit, îşi petrec zilele cu măruntele lor bucurii sau necazuri, printre ceilalți copii asemenea lor. Perioada de adaptare la viața „fără mama şi tata” nu a fost uşoară. Dragostea bunicilor nu a reuşit să compenseze lipsa părinților. Copiii s-au simțit oarecum dezorientați în prima perioadă, apoi au devenit nerăbdători. Formula „Dacă sunteți cuminți, vor veni!” nu mai putea fi convingătoare. După un timp, Alina a abandonat o aşteptare ce îşi subțiase consistența , asemenea fumului ce iese viguros pe horn, întinzându-şi apoi fuiorul din ce în ce mai firav până la dispariție.

Ina nu poate uita acea seară aparent tihnită, când George a adus copiii din curte pentru cină.

-Când vine mama? - acestea au fost primele cuvinte cu care băiatul şi-a întâmpinat bunica.

Şi atunci, înainte de a avea timpul necesar să răspundă (Doamne, ce putea răspunde?), Alina s-a răstit cu brutalitate:

-Ce tot întrebi ? Nu mai vin şi gata!

A fost o izbucnire asemenea unei eliberări. În ochii fetei scânteiau lacrimi. Lacrimi amare în care lipsa de logică a prezentului se împletea cu imposibilitatea de a-l înțelege. Acea dragoste maternă era cuibărită prea adânc în toate fibrele ființei pentru a putea fi dată uitării .

Ina îşi aminteşte bine. George a fost acela care - pentru prima dată – a încercat să le explice copiilor adevărul.

-Da! Aşa este, Alina. Părinții voştri, deşi vă iubesc şi le e dor de voi, nu mai vin. Şi ştiți de ce? Pentru că nu au voie să vină. În schimb, o să mergeți voi la ei.

-Când? - vocea Alinei deveni gravă.

Au fost necesare doar câteva clipe pentru maturizarea acestei fetițe de cinci ani. Ea a înțeles.

-Când? Nici noi nu ştim… Sper…cât mai curând posibil.

Mihuț ,care nu a priceput mare lucru, a început să plângă.

-Hai, vino în brațe!

Ina a ogoit copilul, cu ochi uscați şi inima plânsă. Da, aşa s-au petrecut lucrurile. De atunci copiii nu au mai întrebat când le vin părinții. Şi-au schimbat formularea dorului:

-Când plecăm la mama şi la tata?

22.

-Au adus la bufet!

Emil, cu antenele lui, a prins vestea din zbor. Nici unul din membrii colectivului nu mai are tihnă. Fiecare se manifestă în felul său. Toți speră…

-Ştii ce au adus?

-Ți-a spus Geta ce a primit?

Avalanşa de întrebări îl blochează pe băiat. Pomenindu-se în centrul atenției, se simte pe moment important dar totodată lipsit de informațiile necesare. Doar un zvon. Poate nu ar fi trebuit să-l strige în gura mare.

Ina , fără voie, a rupt firul lucrului. Toată puterea ei de concentrare s-a dus pe apa sâmbetei. Pentru ea, de altfel ca şi pentru toți colegii, e un suport esențial acest supliment alimentar care pică de sus. Numai ea ştie cu câtă trudă împarte rația de alimente primită lunar. Dacă ar fi fost doar ea şi George, nu şi-ar fi făcut griji. Dar micuții? Ei trebuiesc hrăniți consistent, sunt în perioada de creştere. Şi cum să împarți un pui amărât (un pui pe lună – atât ai dreptul!) la treizeci de zile?

„Iată, de asta au plecat copiii noştri – să scape de nenorocita de rație…” gândeşte femeia. De aceea tot ce se aduce la bufetul întreprinderii constituie un cadou neprețuit.

Numai Dumnezeu ştie când şi de unde a apărut furgoneta încărcată în fața porții. Portarul şi-a luat un ajutor , toată marfa transportându-se în viteză. Concomitent cu această acțiune , s-a creat o agitație în toată clădirea , deoarece este imposibil ca măcar un singur salariat să nu fi zărit sacii de plastic cărați la subsol. Valul de informații îşi ia vânt, pătrunzând până şi în cele mai dosite cotloane. Şi ,deoarece nimeni nu ştie nimic precis – ce s-a adus, cât s-a adus şi când se dă – se creează o rumoare generală. Pe drumul telefonului fără fir, fiecare mai adaugă câte ceva potrivit propriei imaginații. Astfel că oul devine găină şi picioarele de porc – porci în toată regula. În presupuneri nu există restricții. Până la impactul cu realitatea. Şi când toată suflarea din incinta clădirii va reveni cu picioarele pe pământ, când Geta – zeița bunurilor gastronomice – îşi va etala produsele în galantar, fiecare se va căpătui măcar cu ceva: o bucată de cârnați, două felii de costiță, sau , în cel mai rău caz, o promisiune.

Acum Ina, alertată asemenea celor din preajmă, îşi potoleşte nerăbdarea cu obişnuita formulă: „Indiferent ce se va da, tot îmi va prinde bine!” Încearcă să se concentreze, să-şi disciplineze gândurile şi s-o uite pe Geta. Dar poate? Printre rândurile memoriului pe jumătate conceput, zâmbetul Getei apare spontan, promițător, excitant.

Deodată uşa se deschide larg şi secretara apare în prag. Are o mină gravă. Îşi roteşte privirea în toate cele patru colțuri ale încăperii, măturând planşete, birouri, chipuri omeneşti, asemenea farului ce îşi mişcă fascicolul luminos peste ape şi țărmuri.

-Tovarăşi, deoarece se face îmbulzeală la ghişeu şi nimeni nu mai lucrează stând la coadă, s-a hotărât alegerea a câte unui delegat din fiecare atelier, care va coborî la bufet la ora 13, nu mai devreme. Apoi produsele le veți împărți între voi.

-Ce s-a adus?

Întrebarea nu-şi mai găseşte răspunsul. Uşa se închide zgomotos, lăsând un grup de oameni lipsiți total de dorința de a mai lucra ceva până la ora 13.

„Încă două ore, gândeşte Ina cu ochii pe ceas, poate termin afurisitul ăsta de memoriu şi mă apuc de calcule.” Cuvintele încep să se aştearnă pe hârtie. Dar, paralel cu scrisul, apare de undeva, din neant, o imagine inițial abia conturată, căpătând pe încetul chipul Irenei.

„Doamne, cât de dor îmi e de tine, draga mea… Te voi mai putea vedea vreodată?”

Fiecare fibră din fiinţa Inei se moaie, asemenea ţurţurilor prinşi în raza soarelui şi îşi picură lacrimile ce se adună, se adună într-un şuvoi ce nu-şi găseşte limanul. A dispărut creionul şi mâna care îl ţine. A dispărut şi Geta – zeiţa , a rămas doar dorul…

23.

Uşa este larg deschisă de Costică, puştanul bun la toate. Este încărcat cu două sacoşe. Are o figură gravă, plină de importanţă. Motivul? Toţi ochii s-au lipit de sacoşele pe care le aşează cu grijă, lipite de perete.

-Ce ţi-au dat?

-Ce ai acolo?

Întrebările îl asaltează. Bietul băiat gâfâie. Două rânduri de trepte - nici nu ştie când le-a urcat, atent să nu scape toată încărcătura mult prea grea decât i se păruse iniţial. Îşi freacă mâinile cu degete înţepenite de efort, îşi şterge fruntea transpirată şi se aşează pe primul scaun apărut în cale.

-Staţi uşor! Nu vă bucuraţi prea tare…

Băiatul tace, uitându-se dezorientat la cele două sacoşe de plastic burduşite.

-Nu ştiu cum o să putem împărţi tot ce am acolo…

-E prea mult? , se aude o voce.

-Să eliberăm biroul acesta.

Nerăbdarea îi cuprinde pe toţi. S-au adunat roată în jurul biroului şi aşteaptă.

-Hai, Costică! Dă-i drumul!

Băiatul se scoală cu greutate de pe scaun. Sacoşele sunt cărate lângă piciorul de lemn al mesei.

–Vezi să nu se răstoarne! Sunt şi ouă acolo .

În câteva minute , pe suprafaţa netedă de lemn a fost scos întregul conţinut: 4 păhărele cu smântână, 2 kg. brânză frământată , 5 pachete unt, 2 batoane costiţă, 2 pungi cu făină, 5 ouă şi un pui.

-Nu a fost marfă multă, adaugă Costică.

-Asta-i tot?!

Dezamăgiţi, salariaţii privesc alimentele şi încep să se frământe.

-Cum o să le împărţim la 15 oameni?

-Eu ştiu? – băiatul începe a zâmbi amuzat.

El şi-a făcut datoria. A adus. Să se descurce acum cei căpoşi.

-Ştiți ceva? Tragem la sorți.

-Eu nu vreau costiță…

-Mi-ar prinde bine un pachet de unt.

-Uite cum facem, se impune Sandu. Fiecare are dreptul să se înscrie la două tipuri de alimente. Şi acum, facem lista. Apoi tragem la sorți. E bine?

-Mai bine nu cred că se poate.

Îmbulzeală, murmure, vociferări. Ina măsoară din ochi tot ce vede pe masă. „Ce mi-ar trebui? , gândeşte precipitat. Cam tot ce văd acolo…" . Zâmbeşte amar apoi se concentrează cu privirile ațintite spre pachetul albăstrui, din colț. „Puiul! Acesta îl vreau!" . Îi şi vede pe cei doi nepoți mâncând cu poftă pui cu smântână şi mămăliguță.

-Ce-ai ales? , întreabă Doina.

-Smântâna şi puiul…

-Şi tu vrei puiul? Uite-te pe listă să vezi ce mulți s-au înscris pentru el.

Ina simte un gol în stomac. Deci tabloul cu masa micuților poate fi doar o simplă ficțiune.„Da, sunt opt înscrişi, deci cu mine – nouă!" . Într-o fracțiune de secundă, femeia se hotărăşte. „Nu renunț! Oricum, există o şansă." Ea ştie că niciodată nu a câştigat la Loterie sau la alt fel de trageri. Nimic nu i-a picat de sus. Şi totuşi , de undeva îi vine credința – nici ea nu ştie de unde – că de astă dată norocul va avea o altă consistență. Va fi norocul celor doi copii .Cine ştie?...Poate…

Au început tragerile. Într-o cutie de carton se numără bilețelele pentru cei înscrişi la produsul respectiv. Bilețelelor câştigătoare Mariana le pictează câte o steluță.

-Mai repede! Nu mai moşmoli atâta… , o grăbesc cei din jur.

Fata zâmbeşte şi nu se dă bătută.

-Să arate frumos…

-Fă mai bine steluțe la cei ce nu vor câştiga nimic, … măcar steluța!

-Lăsați-o! Aveți răbdare… – intervine o colegă.

Toți se frământă şi aşteaptă.

Odată cu prima tragere, se aşterne o tăcere apăsătoare. Puiul va fi ultimul.

Ina nu câştigă păhărelul cu smântână. Nu e prea afectată deoarece întreaga sa ființă s-a concentrat asupra pachetului albăstrui

rămas pe masă. „Doamne, dă-mi-l!” Întoarsă cu spatele, ține ochii strâns închişi pentru o clipă şi se roagă. Niciodată, în biserică, nu s-a rugat cu atâta ardoare.

-Hai, trageți!

Vocea o trezeşte. Mecanic, bagă mâna în cutie, simultan cu ceilalți colegi. Prinde foița subțire între două degete. O scapă, o prinde din nou. „Asta are steluța!” , îşi spune în gând. Iat-o! O are în palmă şi nu are curajul să o vadă despăturită. Cei din jur îşi deschid bilețelele şi, după cum privesc dezamăgiți pachetul albăstrui, se cunoaşte că au pierdut.

A rămas doar ea cu bilețelul strâns în palma transpirată. Colegii o privesc cu curiozitate.

-Hai, deschide-l odată! Tu ai mai rămas…

-Arată-ne steluța!

Ina simte un val de bucurie inundând-o din creştet până în tălpi. Deschide pumnul. Nu mai e o surpriză pentru nimeni simbolul desenat cu migală pe foiță.

-Bravo, Ina!

-Ai noroc, nu glumă!

Femeia se ruşinează pentru şansa ei în detrimentul celorlalți.

-Credeți-mă, niciodată nu am câştigat până acum, - încearcă ea să se scuze.

-Ia-l şi mănâncă-l sănătoasă!

Ina simte imboldul de a le dezvălui colegilor destinația pachetului albăstrui.

-Lasă că ştim noi pentru cine ai să-l găteşti, adaugă Doina cu subînțeles.

-Ai ghicit! - lui Ina i se umezesc ochii, în timp ce strânge puternic, cu ambele mâini, punga înghețată.

24.

Irene îi priveşte ceasul de la mână. Peste un sfert de oră va încheia ziua de lucru. Se simte obosită, dar şi mulțumită. Şi de ce nu ar fi? Inginerul colectivului de proiectare o lasă să lucreze pe cont propriu. Inițial, copia doar schițe. Dar, urmare micilor completări sau propuneri de modificări, acesta a constatat că fata poate mai mult, că diploma de inginer pe care nu o are aici, nu este o simplă născocire. Luna de probă a trecut de mult şi Irene este angajată. Condiția de

refugiat politic îi dă posibilitatea de a munci legal. Desigur, e conştientă că mai are un drum lung de parcurs până va putea intra în toate drepturile ce i se cuvin unui cetățean francez. Ea are răbdare. Răbdare, perseverență şi o credință de nezdruncinat pentru şansa ei. Jumătăți de măsură nu pot exista.

Acelaşi stil îl are şi Sorin. Cu mintea lui limpede şi bine organizată, nu i-a fost greu să-şi câştige felia de pâine necesară care – mai curând sau mai târziu - va deveni o pâine întreagă, albă şi dulce, pe potriva dorințelor sale.

Şi totuşi, deşi nu o mărturisesc, ambilor le este greu. Limba franceză are zeci de capcane iar cei din jur sunt amabili dar rezervați – Irene şi Florin nu sunt de-ai lor. Pe de altă parte, atenția, efortul, concentrarea celor opt ore de serviciu sunt dublate din start, devenind epuizante.

Şi totuşi fiecare zi, cu toate încercările şi meandrele neprevăzutului, e o nouă victorie. Mica lor garsonieră se utilează încetul cu încetul cu cele strict necesare. Azi se mai adaugă o linguriță, mâine un mic cuier de perete, şi astfel spațiul modest luat cu chirie de mai bine de două luni, capătă personalitate, devenind oaza celor doi. Aici se regăsesc ei, odată cu înserarea, aducându-şi fiecare noutățile de peste zi..

Acum Irene se grăbeşte spre casă. Casa lor. Nu mai sunt dependenți de bunăvoința lui Fernand. Acesta le-a înțeles din capul locului nevoia unei intimități necontrolate, a unui spațiu de drept al lor şi numai al lor. De aceea Fernand a fost cel ce le-a găsit locurile de muncă, el i-a ajutat să se mute, rămânând alături de ei în continuare şi dându-le tot odată posibilitatea acomodării la noile condiții de viață.

Oprită în stația de autobuz, Irene aşteaptă nerăbdătoare sosirea vehiculului ce o va duce spre casă. Priveşte indiferentă mulțimea călătorilor din jur. Autobuzul întârzie. Poate ar fi fost mai bine dacă alegea metroul. Inconvenientul de a merge zece minute pe jos ar fi fost anulat de această aşteptare enervantă.

Şi deodată încremeneşte. Deşi luna decembrie aici, în sud, e o lună blândă, cu temperaturi de toamnă târzie, Irene simte fiori de gheață alergând pe şira spinării. E incredibil ceea ce vede! Aceiaşi ochi. Ochii păpuşarului - cel care o fixa în colțul mansardei lui Fernand – o țintuiesc fără cruțare. Individul e îmbrăcat cu un pardesiu lung, larg şi cu o şapcă cu cozoroc de sub care privirea stranie, halucinantă, o învăluie.

Irene se smulge din loc şi porneşte cu paşi repezi în lungul trotuarului, căutându-şi cale printre oameni, aproape împiedecându-se. Va lua metroul. Nu înțelege ce se întâmplă. Păşeşte mecanic, respirând sacadat, cu capul în piept şi servieta strânsă sub braț.

Abia în colțul străzii, înainte de a traversa, are curajul să întoarcă capul. Nu! Nu o urmăreşte nimeni. Trecătorii cu mers paşnic sau precipitat sunt cântăriți atent de ochii ageri , intrați în alertă.

În metrou, Irene se prăbuşeşte pe primul scaun liber, ivit în cale. Simte că picioarele nu ar mai fi ținut-o. Cele două stații de metrou sunt străbătute cu aceeaşi viteză, călătorii sunt la fel de grăbiți să urce, să-şi caute loc, să coboare , şi totuşi întreaga atmosferă are o altă consistență, asemenea unui gaz otrăvitor ce se strecoară pe sub uşi, prin ferestre aparent închise, gaz învăluitor ce cucereşte milimetru cu milimetru întregul spațiu.

Drumul spre casă ,nici nu-şi dă seama când a fost străbătut. În fața uşii , Irene rămâne nehotărâtă. Dacă Sorin a sosit înaintea ei – ce-i va spune? Sau nu-i va spune nimic? Poate i s-a părut… Nu! Ochii aceia o urmăresc şi acum… Sună lung, nervos, necontrolat. Nimeni nu răspunde. Mai bine… Va avea timpul necesar să-şi facă ordine în toată învălmăşeala asta de idei, presupuneri, concluzii. Cheia nu intră în broască. Mâna îi tremură.”Să mă liniştesc… Să mă liniştesc…” . Trei cuvinte obsedante care se repetă la nesfârşit.

Într-un final, Irene ajunge pe scaunul ei preferat – cel de lângă fereastră. Priveşte un timp fuiorul de fum care se înalță undeva, spre stânga. Un şir de blocuri acoperă priveliştea. În partea opusă, coroanele copacilor din parcul aproape pustiu, îşi mişcă ritmic crengile dezgolite într-un dans trist, nostalgic.

Tânăra femeie, brusc în alertă, deschide geamul şi se apleacă mult peste pervaz. Trotuarul e pustiu. Doar câțiva copii se urmăresc unul pe altul şi intră pe poarta larg deschisă a parcului. Două femei îmbodolite se intersectează cu un tip îndesat. Se opresc toți trei. Discută, gesticulează. Frânturi neinteligibile din conversația celor trei ajung până la urechile Irenei. Şi deodată, paşi elastici, grăbiți, traversează strada.

„Vine!” , inima îi tresaltă de bucurie dar şi de un soi de nelinişte. Încă nu s-a hotărât. Să-i spună? Soneria îşi porneşte clinchetul familiar al celui aşteptat.

-Sorine, dragule! – din doi paşi, soții ajung unul în brațele celuilalt.

-Uite ce ți-am adus… , zâmbetul poznaş, pornit din colțul gurii, a şters norii de pe chipul iubitei.

Pachetul este desfăcut cu grijă.

-Să nu-i turteşti, râde bărbatul.

-Nu-mi dau seama ce s-ar putea turti!

Ambii se tachinează, aşezând ciorchinii de struguri pe platou.

„Nu, n-am să-i spun…, decretează Irene, sau… cel puțin nu acum!”

25.

Irene şi-a modificat mersul degajat în spațiile publice, devenind atentă la orice fizionomie masculină, cât de cât asemănătoare cu ființa care îi zdruncinase nervii şi încrederea într-o lume paşnică, fără primejdii. De zeci de ori s-a întrebat: acel cine-o fi fost, era un pământean în carne şi oase sau o arătare, poate chiar Păpuşarul din mansarda lui Fernand?

Au trecut două săptămâni, timp în care , încetul cu încetul, a început să se estompeze firul nelămurit al primejdiei căruia nu i se vedea capătul.

Şi într-o dimineață, pe când Irene se concentra la descifrarea unei schițe, vocea şefului de birou o întrerupse:

-Madame Andreescu, vă poftesc la mine în cabinet pentru câteva minute. Se poate?

-Imediat!

Fata sări în picioare şi se precipită spre uşă.

-Poftiți…

Ambii se aşezară confortabil în cele două fotolii despărțite de biroul pe care stătea întinsă o planşă de arhitectură.

-Pe scurt…, vocea inginerului avea un timbru mult mai scăzut, aproape de şoaptă. Am primit ieri vizita unui individ care s-a interesat de dumneavoastră.

Irene rămase nemişcată. Aproape că uitase să şi respire. Un timp. Se aşternu o tăcere aproape stânjenitoare.

-De ce?

Întrebarea țâşni din străfundurile ființei, scoțând la iveală toate frământările ascunse cu grijă, ignorate cu bună ştiință dar în nici un caz uitate.

-Asta mă întreb şi eu… De aceea v-am chemat.

Omul o priveşte pe Irene intens, căutând să descopere în privirile fetei ceea ce ar fi trebuit să ştie şi nu i se spusese.

-S-a recomandat? Cum arăta? Ce anume v-a spus? - avalanşa de întrebări devine foc de artificii imposibil de stăpânit.

-Nu şi-a spus numele; doar atât – că e de la ambasada română. A întrebat cum vă descurcați cu limba, cu obligațiile de serviciu şi în final…

-Avea privirea fixă? – Irene se încurcă, negăsind pe moment cuvintele potrivite.

-Nu înțeleg… , inginerul văzând starea de panică în care a intrat proaspăta sa salariată, se simte oarecum vinovat. Întreaga poveste trebuia oricum să v-o aduc la cunoştință dar vă asigur că nu are nici o importanță pentru noi.

Omul îi atinse mâna cu blândețe şi adăugă:

-Pentru noi, totul e în ordine. Aveți un contract legal cu firma. Poate ambasada română vă are în evidență pentru un eventual ajutor.

Ultimele cuvinte rămân suspendate în aer.

-Nu-mi dau seama. Dar cum de au aflat? Şi eu şi soțul meu eram simpli ingineri –proiectanți. Nu dețineam posturi de conducere…

-Dar plecarea dumneavoastră, nu credeți că a discreditat sistemul?

Bărbatul zâmbi, încercând să ia totul în glumă. Dar ştia că nu e de glumit cu acest sistem care-şi întinsese tentaculele peste tot. Auzise destule.

-Şi respectivul domn mi-a fixat vreo întrevedere?

-Nu… , probabil va mai trece pe aici. Oricum, nu vă faceți probleme.

-Mulțumesc!

Irene se ridică şi , înainte de a părăsi încăperea, adăugă:

-Dacă cumva prezența mea aici incomodează…

-Nici de cum!

26.

După plecarea în excursie a Larei cu cei doi colegi, lucrurile s-au complicat într-un anumit fel. Întoarcerea inginerei fără cuplul însoțitor a fost ca un trăsnet pentru întregul institut. Lara, cu toată „pila ”ei solidă , nu a putut fi scutită de neplăceri.

-Tovarăşa Teodoru, deci aţi complotat… Ne-aţi indus în eroare cu bună ştiinţă.

-De câte ori trebuie să repet că habar n-am avut?

-Hai să fim serioşi… Ce v-au spus înainte de plecare? Ce v-au promis? Unde au plecat?

Femeia simte că va exploda. Nu o mai ţin nervii. Întotdeauna s-a considerat un caracter puternic, de luptătoare. Dar acum, de mai bine de două săptămâni, este mereu hărţuită, pusă să dea declaraţii peste declaraţii. Simte că nu mai poate suporta acest infern.

De la bun început , cei trei implicaţi hotărâseră să nu divulge oraşul T. Lara va povesti tuturor că s-au despărţit în casa mătuşii ei din Elveţia, cei doi urmând să facă o excursie de două zile pe Coasta de Azur – excursie din care nu s-au mai întors. Şi nu au mai dat nici un semn de viaţă. Nimănui. Nici măcar părinţilor.

Lara nu s-a gândit nici o clipă că se va face atâta tevatură pentru doi ingineri fără prea multă experienţă, neimplicaţi în funcţii de răspundere.

Acum a fost din nou chemată. Exasperant! Femeia stă pe un colţ de scaun în faţa biroului încărcat cu dosare,sub privirile acuzatoare ale tovarăşului activist de partid.

-Mai gândiţi-vă… Nu se poate ca ei să nu fi scăpat măcar ceva din planul lor. Unde s-au oprit?

Lara o ia de la capăt cu povestea ei. Inchizitorul nu crede o iotă din tot ce declară. Din păcate, tânăra nu poate fi convingătoare. Şi nici nu are cum ,deoarece este complet lipsită de talente de artist. O viaţă întreagă nu a putut suferi prefăcătoria. De astă dată nu are încotro. De altfel, şi-a învăţat bine lecţia ; se sileşte să se uite în ochii acestui om respingător , cu o privire fermă, grăitoare, care să exprime afirmaţia:”Nu ştiu nimic!” Se pare însă că în căutătura ei se citeşte contrariul:”Ştiu! Dar tu, deşteptule, nu ai să afli nimic!”

Securistul devine irascibil. Simte valul periculos de mânie care începe să urce în piept, apoi în obraji , frunte, transformându-l într-o torţă alimentată cu furie şi neputinţă. Dotat cu acea intuiţie care îl ajută să nu dea greş aproape niciodată, i-a citit mesajul ascuns în dosul cuvintelor.

Confruntarea devine dură. Lara îşi dă seama că nu mai are ce pierde. Adrenalina s-a transmis de la unul la altul. Colaborare? Nu are cum să existe. Doar război!

27.

-Ce-i,George, cu tine? Eşti abătut…

-Ei, abătut pe naiba! – omul parează scurt, după cum îi este firea.

Ina îşi cunoaşte partenerul. Au mâncat amândoi un sac cu sare de când sunt împreună şi nu în zadar…Acum simte că trebuie să-l lase în apele lui. Se va descătuşa singur când aceste ape tulburate se vor linişti. Aşa se şi întâmplă şi de astă dată.

Înserarea a adus odată cu ea calmul, intimitatea familiei adunate în jurul mesei, oboseala plăcută în aşteptarea patului primitor.

-V-aţi spălat pe mâini?

-Da! - copiii răspund într-un glas.

-Buni, Mihuţ nu a luat săpun!

Fetiţa şi-a luat în serios rolul de soră mai mare. Păpuşile nu îi ajung, trebuie să aibă grijă şi de băiat – tot un fel de păpuşă dar total neascultătoare. Păpuşa Mihuţ nu vrea să stea în rând cu ursuleţii, nu se lasă plimbat cu căruciorul şi nu vrea să doarmă când e culcat alături jucăriile preferate.

-Toată lumea închide ochii!

Fetiţa începe să cânte „Nani – nani!”. Frăţiorul se preface că doarme închizând ochii şi deodată zvâcneşte în sus.

-Am să te pedepsesc! – izbucneşte sora.

Totul e în zadar. Şi deodată Alinei îi vine în minte ideea salvatoare:

-Bagă de seamă… Moş Crăciun te vede de la fereastră şi n-o să-ţi aducă nimic!

Şi iată minunea! Băieţelul, împiedecându-se în pijama, se aşează cuminte în pătuţ lângă ursuleţ.

Ina intră grăbită în dormitor.

–Ia să vedem… Cine s-a culcat şi cine nu?

-Eu vreau să-l văd pe Moş Crăciun, - scânceşte micuţul.

-Nu se poate acum… Întâi trebuie să ningă ca să lunece săniuţa Moşului pe zăpadă.

-Dar Alina mi-a spus că-i la fereastră…Vreau să-l văd! Te rog, Buni, te rog…

Ina nu mai are argumente. În zadar a explicat că mai sunt trei săptămâni până la Crăciun, că toate minunăţiile Sărbătorilor nu s-au pornit încă din ţara lor de zăpadă spre copiii cuminţi.

-Vreau să-l văd pe Moş Crăciun…, repetă copilul întruna.

Ina oftează. Îşi dă seama că fanteziile Alinei au prins viață.

-Bine! Hai la fereastră, - bunica îl saltă pe micuț în brațe , dă perdeaua la o parte şi stinge lumina. Să vedem mai bine ce este dincolo de geam. Da?

Fetița îşi trage un scăunel şi se cațără pe pervazul ferestrei. Ambii copii îşi apropie fețele de sticla rece şi privesc concentrați afară.

În întuneric, se conturează crengile desfrunzite ale vişinului. Cerul are o luminozitate aparte. Stelele punctează timid albastrul întunecat. Copiii urmăresc peisajul, încercând să descopere legendara plăsmuire a Moşului cu barbă albă.

-Vedeți? Nu e nimeni la fereastră…

Ina simte uşoara înfiorare ce străbate trupul plăpând al băiatului .

-Ți-e frig? Hai în pat!

-Nu! Mai stai… Poate vine!

Femeia simte că îşi pierde răbdarea.

-Dacă vine, să te găsească dormind, cuminte.

Şi deodată, Mihuț exclamă:

-Buni,arată-mi unde-i mama… , şi privirea micuțului scrutează zarea.

-Acolo… acolo unde-i steluța aceea strălucitoare, - Alina, entuziasmată, întinde degetul, lipindu-l de geam.

-Da, da, văd!

-Uite-o! ne face semn cu mâna, adaugă fata.

Cei doi copii privesc fascinați steaua aleasă. Ina simte un gol imens în coşul pieptului şi îşi şterge ochii pe furiş.

28.

Cei doi sunt singuri. Copiii dorm. Clipele de calm, de linişte, în sfârşit au sosit. Noaptea , odată cu pacea ei binefăcătoare, deschide larg porțile tuturor gândurilor nemărturisite de peste zi, a temerilor ce abia acum pot fi spulberate, a grijilor adunate-ciorchini cărora le–a venit timpul să-şi scuture povara.

-George, mai vrei un măr? – ochii Inei se concentrează pe fața de masă pe care o împătureşte cu mâini îndemânatice.

-Doar dacă mai ai vreunul prin preajmă…

Omul ia mărul şi începe să-l taie tacticos, în felii.

-Azi a fost şedinţă de Partid. Gata! Nu mai sunt secretar.

-Nu mă surprinde… Şi eu am fost chemată să dau o declaraţie. A doua oară…

-Ei cred că noi am pus totul la cale din timp. Că ştim, pas cu pas, întreaga aventură a băieţilor noştri. Oricum, bine că am scăpat de o funcţie care-mi stătea în gât. Ca osul de peşte. Nici să-l înghiţi nu poţi, nici să-l dai afară. Şi iată – mi l-au scos ei! George zâmbeşte şi adaugă: Va trece şi valul acesta…

-Nu şi pentru Lara…

Ina îşi imaginează bariera de netrecut în calea oricărui voiaj în vest pe care şi-l va dori femeia pe viitor. Ambii cunosc călătoriile ei, an de an, peste graniţă. De aceea interdicţia aceasta va fi o pedeapsă nemeritată.

-Am vrut să mă întâlnesc cu Lara dar m-am abţinut…

Ina şterge o urmă invizibilă pe luciul mesei. Pare îmbătrânită, vlăguită.

-Hai, nu te mai frământa! N-aduce anul ce aduce ceasul.

George abordează comportamentul celui ce încurajează bazându-se pe fundamente, din păcate, fără nici un suport. Doar speranţe – nori plutitori duşi de vânt. Dar îngrijorarea ce o ţine tăinuită , nu se referă la ei doi şi nici la amica lor. Irene şi Sorin sunt în pericol. Unul din apropiaţii lui i-a făcut destăinuirea. De atunci, George îşi imaginează tot ce e mai rău. Ina nu trebuie să ştie… Mai ales că nici nu există vreo soluţie de a-i ajuta în vreun fel. Şi totuşi… Ar fi bine să fie preveniţi. Dar cum? George îşi mestecă în tăcere feliile de măr, fără a le simţi gustul. Vocea soţiei îl trezeşte:

-Am vrut de ieri să-ţi spun… O cunoşti pe Veronica…

-Care Veronica? – întreabă omul absent.

-Vecina noastră , … care s-a mutat anul trecut.

-A! Doamna Porumb sau Porumbescu…

-Porumban! M-am întâlnit cu ea ; s-a interesat de copiii noştri… Cred că tot oraşul ştie… ,Ina face o pauză, netezindu-şi fruntea cu palma. Mi-a făcut o propunere. Fratele ei pleacă acum în Franţa. Şi ştii ce mi-a zis? Dacă nu vrem să transmitem vreun mesaj… verbal. Acolo frate-său va putea da un telefon.

Femeia îşi priveşte soţul , nehotărâtă.

-Ce crezi?

George a şi pus în funcţie un arsenal întreg de neuroni.

-Putem avea încredere în ea?

-De ce nu?

-Să mă mai gândesc…Telefonul lui Fernand îl ai? Dar al doamnei Porumb?

-Porumban! Nu îl ştiu… Dar mi-a explicat unde stă.

-Bine… Mergi, dacă poți, chiar în după-amiaza asta şi aranjează-mi o întâlnire cu fratele ei. Dacă n-o fi plecat deja…

-Nu! Nu cred… Dar de ce să nu-i transmit eu mesajul? Te-aş scuti de un drum.

-Nu! Vreau să-l cunosc pe acest domn. Să văd ce fel de om e…

-De când ai devenit atât de suspicios? Dacă stau bine şi mă gândesc, nici nu prea văd ce le-am putea spune! Doar că suntem bine cu toții.

-Faci ce te-am rugat? – vorbele au un accent de duritate , rugăminte fără comentarii şi fără posibilitatea vreunei negocieri.

-Bine!

Omul răsuflă uşurat. De pe acum a şi formulat cuvintele: „Atenție! Sunteți căutați. Vor să vă aducă înapoi.”

-Mai ai un măr?

Ina îi întinde mărul. Pe fruntea lui George , norii încep a se risipi. „E bine să fie preveniți…”

Şi Ina se bucură. Cu ochii minții îi vede pe cei doi – Irene şi Sorin – ascultând vorbele venite din altă lume: „Toți suntem sănătoşi. Vă urăm noroc!”

29.

Zilele şi-au picurat una câte una neliniştile, grijile, dorul… Foile de calendar s-au desprins pe rând, aducând-o pe ultima. Cea mai dorită!

La grădiniță, copiii pregătesc serbarea lui Moş Gerilă Acasă este aşteptat Moş Crăciun. Sunt doi moşi? Bunicii le explică. Mihuț e mulțumit oricum. Dar Alina nu se împacă cu ideea unui singur moş cu barbă albă, cu o singură sanie cu jucării dar cu două nume!?

Şi colindele… De ce să le cânte doar lângă bradul de acasă? Şi care e motivul pentru care povestea celor trei Magi cu Maica Domnului şi Steaua călăuzitoare , toate sunt istorisite în şoaptă? Fiind o fetiță deşteaptă , a înțeles în felul ei că există două lumi care nu trebuie amestecate: lumea tovarăşei educatoare şi lumea buneilor. Şi

dacă va primi două rânduri de cadouri – cu atât mai bine. Acel Moş mult aşteptat nu are decât să-şi pună câte nume vrea, atâta doar: să nu încurce jucăriile şi mai ales copiii.

Dar iată că a venit marea surpriză. A apărut a treia lume pentru acelaşi Moş Crăciun – lumea minunată de dincolo, lumea în care mama şi tata există cu adevărat , nu doar în fotografii.

Cadoul învelit cu hârtie strălucitoare îi aşteaptă sub bradul împodobit. Copiii nu au cum să-şi dea seama ce drum plin de meandre a parcurs acest dar al moşului de dincolo!

30.

Cînd George a fost sunat la telefon de către prietenul familiei, Costică, cu o săptămână în urmă, habar nu avea despre ce este vorba. Costică îi spusese doar atât:

-Poți trece mâine pe la noi?

-Oricând! Este vreun motiv special?

Costică a adăugat doar atât:

-Te aştept… , la ori ce oră îți convine.

George nu îl mai întâlnise de mult pe Costică .De fapt, în ultimul timp şi-a evitat oarecum prietenii. Şi când aceştia i-au făcut reproşuri, explicația lui a fost scurtă:"Să se mai liniştească apele…" Nimeni dintre cunoscuți nu crezuse că cei doi soți nu au avut nici o tangență cu planul de evadare al tinerilor. În zadar le-au tot povestit intimilor „ce şi cum", astfel că în final, atât Ina cât şi George s-au lăsat păgubaşi. „Lasă-i să-şi închipuie ce vor!" îi spusese omul femeii sale la un moment dat. „ Să ne creadă mai deştepți decât am fost în realitate!" - adăugase Ina, cu umorul ei mereu prezent.

Prietenii şi-au mai scurtat vizitele. Nu era nimeni naiv să nu-şi dea seama că familia Brădescu intrase în colimatorul securității. De aceea invitația lui Costică, cu o anumită tentă de mister - potrivită mai degrabă unei conspirații şi nici de cum unei vizite obişnuite – l-a surprins pe George şi chiar l-a neliniştit.

„Poate vrea să-mi dea niscaiva sfaturi sau -cine ştie? – să-mi transmită ceva important."

Cu aceste gânduri,George a sunat scurt, de două ori, la uşa masivă, din lemn de stejar.

-Hai, intră!

În sufrageria largă cu fotolii confortabile , cei doi prieteni s-au

îmbrăţişat ca după o despărţire lungă. De fapt nu se mai întâlniseră de multă vreme. Fiecare cu problemele lui…

Costică avea o fată, Elena, despărțită de soț, în jurul căreia se învârteau ambii părinți, încercând să diminueze şocul produs în urma divorțului. Această fată, colegă de liceu şi prietenă bună cu Irene, rămăsese într-un anumit fel neconsolată în urma plecării amicei sale. Nu se putuse împăca cu ideea complotului tăinuit al celor doi. Ina a încercat să o lămurească precum că întâmplarea a jucat rolul destinului în voiajul Irenei. Totuşi Elena s-a simțit abandonată precum un pisoi pe marginea şanțului. Reacția ei fusese dură. Vorbele pe care i le aruncase Inei în față nu au putut fi uşor trecute cu vederea. Mama Irenei a încercat să o înțeleagă dar fără a reuşi să o convingă şi mai ales să o liniştească. Apoi s-a căscat o prăpastie între cele două: de o parte Elena, supărată în modul cel mai absurd pe Irene, supărată pe bărbatul care îi întorsese spatele şi mai ales supărată pe propria-i viață pe care acum nu mai dădea doi bani; de cealaltă parte, neputința unei femei mature de a ajuta un suflet frământat ce nu-şi vedea limanul şi nici nu-l căuta.

George cunoştea întreaga poveste. La plecare voise să o ia cu el şi pe Ina.

-Hai să mergem împreună, o rugase .

-Aş vrea, dar… , şi Ina oftase, cu privirile în pământ. Ştii ce greu îmi vine să dau ochii cu Elena!

George nu a mai spus nimic. S-a îndreptat spre uşă, făcând un mic semn cu mâna – o fluturare mai semnificativă decât orice cuvânt rostit.

Acum, față în față ,aşezați comod, cei doi prieteni reintră uşor în atmosfera unei intimități de mult timp întrerupte.

-Ce face Ina?

-De toate… Serviciu, casă, copii…

-V-ați acomodat? – vocea lui Costică a devenit blândă, ca o mângâiere, în contrast cu figura-i masculină, plină de vigoare, în ciuda anilor dați la spate.

-Ce putem face?

George, eliberat de permanentele constrângeri în societate, aici, lângă omul din fața sa , se simte în halat şi papuci – într-un cuvânt – se simte bine. E o mare uşurare să poată spune orice, fără nici o cenzură. Este el însuşi.

Minutele se scurg pe nesimțite. Cei doi îşi scutură gândurile în

culori variate - speranțe dar şi regrete, dorințe, constrângeri, amintiri, planuri de viitor. Şi mai ales semne de întrebare de genul: „Vom reuşi să mergem mai departe?” Aproape că au uitat motivul pentru care s-au întâlnit.

Deodată, sunetele pendulei din hol îi trezesc la realitate.

-Spune-mi , Costică, ce urgență te-a îndemnat să mă aduci la tine?

-A! Cu asta trebuia să încep… O clipă!

Bărbatul iese grăbit şi peste câteva momente apare , aducând un pachet învelit în hârtie cerată, albă, pe care îl aşează pe masă.

-Habar n-am ce conține. Dar e pentru voi.

-De unde?

George îl examinează doar cu privirea, fără a se atinge de el.

-Uite care-i povestea: Elena a cunoscut o familie de francezi acum câțiva ani. S-au întâlnit la nu ştiu ce mănăstire prin nordul Moldovei. Şi s-au împrietenit vizitând împrejurimile. El este om de afaceri şi mai vine din când în când şi prin România. Nu cunosc amănunte, Elena vi le poate da… – apoi, arătând spre colet: Ia-l şi du-l la copii!

-Ce minune!

George simte deodată o căldură nefirească în piept, în obraji. E primul semn al existenței lor! Emoția îl copleşeşte, nu îl interesează conținutul ci faptul în sine – ei trăiesc undeva în spațiul acesta imens lăsat de Bunul Dumnezeu. Acest simplu pachet e însăşi dovada…

George se ştia om puternic, stăpân pe toate reacțiile sale şi acum iată… nu are puterea de a-şi stăpâni lacrimile. Şi Costică se simte tulburat. Se ridică de pe scaun şi iese din cameră. „Să-l las să se liniştească…Bucuria cu durerea să-şi dea mâna!”

31.

Irene, intrată în alertă după vizita inopinată a necunoscutului, încetul cu încetul a început să-şi revină. Munca intensă devenise calmantul ideal. Întreaga poveste, odată cu scurgerea timpului, îşi estompase tenebrele. Ritmul vieții noi trebuia menținut la cote maxime. Atât ea cât şi Sorin îşi asumaseră responsabilități riscante. Ambii erau conştienți că totul depindea numai de ei. Şi dacă ar fi avut nevoie de ajutor – doar Cel de Sus l-ar fi putut da.

Fernand fusese trambulina. El îşi făcuse mai mult decât datoria.

Acum trebuia lăsat în pace. Doar în cazuri extreme… Irene realizase că aceste „cazuri extreme” puteau surveni pe diverse căi. Corabia existenței celor doi era mult prea fragilă. Şi prea multe furtuni se profilau pe cer. Dar Irene îşi descoperise o calitate abia acum: putea intui existența minunilor. Minuni pe care Domnul le trimite celor ce cred în ele şi mai ales celor care le aşteaptă. De aceea, tânăra femeie când îşi punea capul pe pernă, putea să adoarmă cu adânca convingere că visele i se vor împlini. Când? Cum? Întrebări la care nu cerea răspuns. Toate la vremea lor!

Şi iată că într-o seară, cei doi soți au primit prin telefon invitația lui Fernand de a lua masa împreună a doua zi.

-Mă bucur! De când nu i-am mai întâlnit?

Irene e alertată. „Cu ce să mă îmbrac? Ce le ducem?” – întrebări incitante.

-Ştii ce-ți propun? Am dat peste un magazin în lichidare, cu prețuri incredibile. Mergem chiar acum!

-Ce-ți veni? Mă descurc şi aşa…, soția încearcă să fie rezonabilă, cu toate că ideea în sine o încântă.

Străbuna Eva s-a bucurat doar pentru o frunză, dar, în timp, această frunză s-a diversificat în zeci şi sute de forme, aducând odată cu ea, bucurii însutite nepoatelor sale. Irene nu se dezice de această rudă pierdută în negura vremii, din contra, se identifică cu ea prin entuziasmul ce o cuprinde. Ochii îi râd şi mişcările uşoare, precise cu care îşi îmbracă sacoul şi ghetuțele reprezintă cel mai direct răspuns la propunerea lui Sorin.

-Mergem?

-Sunt gata!

Braț la braț, iată-i traversând peluza, parcul pustiu cu bănci solitare, înghețate. Vântul subțire, mesager al iernii, li se încurcă printre şuvițele rebele de păr, le pătrunde pe sub gulere. Paşi în ritm vioi, mica scânteiere a privirilor, toate la un loc par a da riposta: „Nici nu ne pasă!”

Trebuie să existe şi momente de genul acesta – mici nebunii pe tărâmul aventurii. Eliberare nici de cum întâmplătoare a ritmului constant, adesea epuizant a ceea ce trebuie gândit, urmărit, realizat. Un duş scoțian rece- cald pe care îl faci fără a şti urmarea: te va însănătoşi sau vei deveni mai bolnav ca înainte. Cine nu trece prin astfel de stări? Simți nevoia să te scuturi de responsabilități, de rigori, de consecințe. Simți nevoia să te înnoieşti, să devii un altul, mai tânăr,

mai plin de viață, mulțumit de cei din jur şi mai ales de tine însuți. Undeva, în cele mai intime cotloane ale ființei, ştii cu certitudine că vei redeveni cel care ai fost inițial. Filozofie fără cap şi coadă. Doar miez… Aceasta şi este capitalul celor doi tineri care trec pragul marelui magazin.

Ambii cunosc cu câtă greutate au putut pune un ban de o parte. Acum însă, a venit momentul să uite. E clipa lor. În ziua următoare vor reintra pe vechiul făgaş, vor face economii, devenind cumințI şi chibzuiți.

32.

Masa ornată cu gust, fără excese, îi aşteaptă. Bucuria revederii se oglindeşte pe fețele tuturor.

-De cât timp nu ne-am mai văzut? – exclamă Violette, îmbrățişând-o pe Irene. Cât eşti de frumoasă! , adaugă femeia.

Cîinele Medi se apropie prudent , adulmecând pantalonii lui Sorin.

-Ei, nu mă mai cunoşti?

Patrupedul intră în jocul dialogului cu un lătrat scurt ce indică şi prietenie dar şi avertizare.

Fernand, în ținută sportivă, jachetă lejeră şi blugi, emană o bună dispoziție ce cucereşte fără restricții. E un tip extraordinar, creat de mama natura nu pentru a lua ci pentru a da. Aceste dăruiri nu au nimic sec în ele. Transferul de la donator la primitor se face în modul cel mai natural cu putință : nimic nu e „din afară” , totul – din inimă. De aceea cel ce beneficiază de prietenia acestui om minunat, nici nu simte nevoia unui „mulțumesc”, ci primeşte, asemenea pământeanului peste care picură apa din ceruri.

După primele cuvinte de salut, vocea lui Fernand devine gravă:

-Toată lumea la masă!

Cei patru îşi ocupă locurile într-o atmosferă de veselie, de sărbătoare.

-Ei, cum vă merge? Din moment ce n-ați dat nici un semn de viață, înseamnă că totul e O.K. ! – gazda aşteaptă confirmarea.

Sorin zâmbeşte afirmativ.

-Ne obişnuim … încetul cu încetul.

Ezitările sale vorbesc în locul cuvintelor. Ce rost ar avea să dezvăluie scurgerea timpului la ore mici , când manualele limbii

franceze înşirate pe masă invită şi chiar impun o muncă epuizantă, în pofida pleoapelor grele de somn? Sau efortul susținut de a îndeplini întregul lanț de obligații, la modul cât mai performant cu putință?

Întregul arsenal de cunoştințe inginereşti de acasă , aici are o altă tentă de interpretare, alte modalități de abordare. Aceste înşiruiri de „alte şi alte" constituie obstacolele alergătorului. Ori le sari, ori ratezi…

Cum i se pot explica lui Fernand toate acestea?

Nici Irene nu e dispusă să relateze povestea „Păpuşarului" care mereu îi tulbură somnul. Deşi această fantomă a fost voit ignorată, existența ei este certă. Tipul care a căutat-o la serviciu era un indiciu de care nu putea să nu țină cont. Toate s-au legat lanț. Dar ultima verigă a copleşit-o. Mesajul trimis de acasă , abia acum l-a primit. Şi nu prin telefon. Un plic mic, alb, fără adresa expeditorului, a fost găsit în cutia de scrisori. Lui Sorin nu i-a spus încă nimic. De ce? Instinct de ocrotire? Sau dorința de a se limpezi întâi pe sine?

Cuvintele Violettei o readuc la realitate:

-Să vedeți ce minune de curcan umplut cu portocale vom mânca!

-De fapt, recunosc cu modestie că eu am fost bucătarul…

-Tu? Mi-ai aprins doar cuptorul!

-Şi nu a fost acesta esențialul?

Voia bună este generală. Irene îşi dă seama că nu poate aborda subiecte grave.

După masă, la cafea, cuvântul"grădină" este prins în zbor.

-Am încercat să-mi învelesc balconul în colțul arbuştilor pitici. Nu ştiu… Vor rezista? Cât este de frig aici, în ianuarie?

-S-ar putea să înghețe… Dar ştii ce să le faci? Vino să-ți arăt… Ia-ți o haină pe tine. Ieşim în grădină.

Irene se conformează. Ajunşi pe peluza încă verde, Fernand se opreşte în loc.

-Ce se întâmplă cu tine? Ce nu merge?

Irene, surprinsă, pare dezorientată. Să-i spună? Ar fi o uşurare.

-E o poveste cam lungă…

-Am răbdare.

Şi tânăra relatează faptele, etapă după etapă, scurt, concis:

-…şi pe bilet nu scria decât atât:"Atenție! Sunteți căutați. Vor să vă aducă înapoi."

-Nu s-a iscălit?

-Ba da! „Un prieten”.

-Da… , Fernand rămâne îngândurat o vreme, apoi adaugă: Am un amic, lucrează la „Relații diplomatice”, sau aşa ceva. Are acces la ambasade. Am să-l caut să văd… poate descurcăm ițele.

-Crezi? ,neliniştea din privirea Irenei se estompează. De-am fi lăsați în pace! Sorin nu ştie.

-Poți să nu-i spui nimic. Şi – apropo de arbuştii tăi, or să le mai cadă din frunze dar vor rezista.

„Ca şi noi…”, gândeşte Irene.

33.

Au trecut doar două zile de la masa luată cu prietenii lor şi – surpriză! – a telefonat Fernand :

-Eşti liberă în timpul pauzei de prânz?

Irene, luată pe nepregătite, a răspuns cu un „da!” ezitant. De obicei, această oră era folosită pentru studiul normativelor, al STAS-urilor. Perspectiva întâlnirii cu unicul prieten în care putea avea încredere totală, era în acelaşi timp şi o uşurare dar şi un motiv de nelinişte. Ce îi va spune? Ce aflase? Ceva grav?…

Acum, față în față, aşezați comod la una din măsuțele Cafe-Barului, cei doi îşi savurează porția de Pizza, fiecare în felul său. În timp ce Irene taie bucățelele mărunt, înfigând delicat furculița în ele, Fernand înghite pofticios, fără pauze. În scurt timp, farfuria lui arată ca nouă, în vreme ce Irene lasă aproape o jumătate de porție neatinsă, îndepărtând platoul – semn că a pus punct mesei.

-Nu ți-a plăcut?

-A fost prea mult… La ora asta mănânc doar un fruct, se dezvinovățeşte fata.

În fața cafelei aromate, cei doi prieteni devin mai vorbăreți, dornici să-şi descarce sacul cu noutăți.

-M-am întâlnit cu persoana despre care ți-am vorbit…, vocea devenită gravă îl transformă pe Fernand într-un mesager al jumătății goale a paharului.

Irene simte neputința bărbatului de a-i zăgăzui tot ce se ascunde în întunericul de dincolo.

-Nu-ți face griji pentru noi! Cum ne va fi scris…, Irene caută să fie ea cea care îmbărbătează.

-Într-adevăr, nu prea ştiu ce să-ți spun… Omul a cam dat din

umeri. Sistemul vostru de acolo e prea încâlcit. Dar, personal, cred că nu au ce să vă facă. Suntem o țară liberă, nu suportăm abuzurile. Şi nu le admitem deşi ele se mai fac…

Umerii căzuți, privirea împrăştiată – un alt Fernand stă în fața lui Irene, un om conştient de neputința sa.

-Află că noi nu ne dăm bătuți. Ne vedem de viața noastră cea care ni se oferă aici. Şi dacă va fi cazul… , fata nu–şi mai termină vorba.

-Hai să comandăm nişte clătite! Vrei?

-De-abia aştept!

Ambii prieteni se înviorează. Acordul tacit de a pune punct discuției de până acum are un aliat puternic: două platouri cu clătite care apar miraculos de repede în fața lor.

-N-o să-ți vină să crezi ce am făcut cu Sorin acum două zile…

-Pot să-mi închipui orice?

-Ei, nu… , Irene zâmbeşte poznaş şi adaugă: Ştii câte zile au mai rămas până la Sărbători?

-Te-ar surprinde dacă ți-aş spune că le număr ca şi când aş avea şase ani?

Brusc, Fernand realizează că subiectul discuției l-a transferat fără voie, într-o zonă periculoasă. Copiii lui Irene… Dar spre mirarea sa, buna dispoziție a prietenei sale nu se modifică. Din contra, aluzia la copilărie pare a fi poarta de intrare în spațiul intim, familiar, în care aceasta respiră, spațiu pe care nu-l poate exclude nici o fărâmă de timp din existența sa.

-Să nu-mi reproşezi mica nebunie pe care am făcut-o…

-Curaj, dă-i drumul!

Fernand o priveşte uşor amuzat pentru poticnelile nejustificate.

-N-o să-ți vină să crezi! Am intrat cu Sorin într-un magazin să-mi cumpăr pentru mine câte ceva. Doar vin Sărbătorile şi soțul meu m-a atenționat să-mi aleg singură cadoul ; Moşul îl va binecuvânta şi mi-l va strecura sub pernă.

-Până aici e limpede.

-Da, dar stai să vezi… Intrăm. Pe rafturi – jucării, globuri, brăduți , îngeraşi. Şi m-a apucat un dor crâncen de copii…

Vocea Irenei se voalează uşor în timp ce culege cu grijă o fărâmitură minusculă de pe masă. Apoi ridicând privirea în direcția lui Fernand, undeva, deasupra capului lui, continuă:

-Le-am cumpărat lor.. păpuşă, trenuleț, treninguri, bomboane.

Se aşterne o tăcere grea. Prezentul nu mai există aici, lângă masa rotundă a Cafe- Barului, ci undeva, la mii de kilometri depărtare.

Fernand începe să se frământe pe scaunul său. Intensitatea emoției transmise îl cuprinde în valuri calde-reci. Este miracolul lumânării care îşi topeşte ceara şi în acelaşi timp luminează. Momente unice când până şi asfaltul prinde viață şi participă.

Şi Irene continuă. Vocea ei e mai mult şoaptă. Să nu trezească alte şi alte gânduri. Să se strecoare printre chipuri, emoții, stări, fără a se clătina.

-Ajunşi acasă, am împachetat festiv darurile şi le-am găsit un loc pe o măsuță unde vom adăuga şi o ramură de brad. Va fi Crăciunul nostru…

Fernand priveşte visător spre fereastra aburită, în spatele căreia fulgi rari, pufoşi, se rotesc în traiectorii capricioase. Şi deodată se adună şi îşi drege vocea cu o tuse uşoară :

-Irene, nu o să-ți vină să crezi care e motivul pentru care te-am adus aici. Ce coincidență! Extraordinar!

Fata îl priveşte nedumerită.

-E ceva grav?

-Nu, nici vorbă! Bărbatul face o scurtă pauză. Pare contrariat, bucuros, surprins. Uite despre ce este vorba: o cunoştință, mai bine zis un prieten face un tur prin țările estice –cred că probleme de afaceri – şi va trece şi prin oraşul vostru . Am şi vorbit cu el; o să vă ducă un pachețel. Ce părere ai? Fără să bănuiți ați cumpărat exact ceea ce trebuia. Cine v-a inspirat?... E incredibil!

Lui Irene pare a-i fi pierit graiul. Privirea cu care îl învăluie pe acest prieten trimis de îngeri exprimă o întreagă gamă de stări: de la surpriză până la bucuria cea mai vie. „Va fi Crăciunul cel mai fericit!” Acest gând se alătură fulgilor – fluturi albi, mesaje tainice pentru cei de departe.

34.

Seara Ajunului… Un brad înalt, aproape de tavan străluceşte în mii de fațete. Lumânările aprind scântei în micile globuri divers colorate. Ghirlandele – coliere de argint şi aur – creează un decor de poveste printre ramurile verzi.

Numai George ştie cât s-a zbătut pentru acest pom al munților. În sufrageria spațioasă, i-a creat un loc anume, priponindu-l bine. Ina

l-a ajutat. Buneii cunosc entuziasmul celor mici materializat prin dorința de a mângâia fiecare jucărie, de aceea întregul edificiu trebuie să fie solid. Acum, ambii privesc întreaga operă cu o mulțumire greu mascată. Mirosul răşinii inundă atmosfera.

Micuții îmbrăcați bine, încheiați la toți nasturii şi cu fesurile trase până la sprincene, se joacă în curte. Cei mari au reuşit să strecoare bradul în casă fără a fi văzuți. Mai bine de o oră au muncit . Acum totul este gata. Bradul străluceşte. Ambii sunt frânți de oboseală. Gimnastica sus-jos a fost cam dură dar rezultatele sunt mai mult decât mulțumitoare. Sub brad lipsesc doar cadourile.

-Le aduc eu! Ina zâmbeşte poznaş. Le-am ascuns atât de bine că nici eu nu mai ştiu unde le-am pus !

-N-ai să poți căra totul singură! Stai că vin cu tine.

Ritmul e alert. Afară se înnoptează şi copiii vor da buzna în curând în casă. Cu o seară în urmă, problema Moşului a fost larg dezbătută. Alina i-a explicat fratelui că îngeraşii se uită pe fereastră pentru a vedea cât de cuminți sunt copiii.

-Unde-s?

-Sunt nevăzuți, adăugase fata.

-Ca mama?

-Da…

Acum ei sunt prinşi în jocul iernii. Fulgii rari au reuşit totuşi să aştearnă o pătură pufoasă peste grădină, peste băncuță, peste crengi. Copiii fac din zăpadă bulgări mici pe care îi aruncă în înaltul cerului. Cine poate mai sus? Alina îşi lasă frățiorul să fie primul clasat.

-Vezi că am putut mai sus?

Bucuria naivă a învingătorului estompează sentimentul matern şi fata, cu o zvâcnire a mâinii, face să zboare bulgărele său dincolo de streaşina casei. Mihuț urmăreşte mica minge albă în tăcere, apoi se avântă într-o competiție de astă dată verbală:

-Pot mai sus dar nu vreau!

Uşa se deschide larg şi George apare în prag cu invitația:

-Veniți! Repede, repede!

Copiii se apropie de intrare fără prea multă tragere de inimă. Cerul plumburiu a început să cearnă fulgi din ce în ce mai deşi; abia acum s-ar fi putut face un om de zăpadă, sau derdeluş pentru săniuță.

-Ştergeți-vă bine pe picioare. Uite măturica…, îi atenționează bunicul, scuturându-le cu palma puful alb prins pe hăinuțe.

Odată cu primii paşi în salonul luminat festiv, exclamațiile

copiilor izbucnesc nestăvilite:

-A şi venit?

-Când?

Întrebări la care nepoții nu mai au timpul să aştepte vreun răspuns. Ei se apleacă printre ramurile ce ascund în parte strălucirea ambalajului.

-Care-i al meu?

Câte un papucel este legat de fiecare cutie. Nerăbdarea îi face pe copii să nu reuşească să scoată la lumină conținutul decât cu oarecare dificultate. Buneii stau pe canapea şi privesc spectacolul ce se desfăşoară în fața ochilor. Amuzant, înduioşător – un amalgam de bucurii, de emoții – un dar al iernii, al Crăciunului , al îngerilor de la geam.

-E pentru mine? , exclamă Alina încântată, scoțând dintr-o pungă transparentă o salopetă vişinie, moale şi pufoasă.

-Doar ai găsit-o în pachetul tău!

-Vreau şi eu!, Mihuț e gata–gata să plângă.

-N-ai desfăcut tot… Mai caută…

Băiatul scoate din cutie o pungă cu bomboane, o maşină argintie şi… iat-o! Salopeta lui! O desface din ambalaj cu mişcări stângace. Ochii îi strălucesc, încântarea a şi uscat prima lacrimă ce apăruse.

-Buni, vreau s-o îmbrac…

Băiețelul se repede cu haina albastră spre Ina, se împiedică, se ridică din nou. Maşinuța, bomboanele au rămas pe podea. Femeia zâmbeşte şi îl îmbracă.

-Ce bine îți vine! Cam mare…, îndoim puțin la mâneci.

Fetița, după exemplul fratelui, îmbracă salopeta vişinie şi aleargă la oglindă.

-Să vă spun un secret, copii: Moş Crăciun a trecut pe la mama şi tata şi ei l-au sfătuit ce să vă aducă.

-Şi păpuşa? , întreabă Alina, ridicând-o din doi paşi şi rotindu-se cu ea.

-Şi…, adaugă Ina.

Gândul la cei de departe s-a strecurat printre globuri, bomboane şi sclipiri de lumini, aducând o undă de nostalgie. Şi mai ales de dor…

Ce va mai aduce ziua de mâine? Tot dor şi numai dor?...

35.

Ina se îndreaptă spre stația de tramvai. E la limită cu timpul programat drumului .Iar va întârzia… Peste noapte, zăpada topită pe jumătate a înghețat şi fiecare pas are o instabilitate de dansator pe sârmă. Mersul pe jos în viteză devine o adevărată aventură. Numai pe parcursul celor câțiva zeci de metri până la stația de tramvai, de două ori şi-a pierdut echilibrul.

În față, două fetişcane au căzut grămadă . E periculos. Poți ateriza jos fără veste.

Ina se ceartă în gând pentru faptul că nu a reuşit să-şi planifice timpul în aşa fel ca să fi parcurs drumul până la Întreprindere pe jos. Strada străjuită de un şir de tei pe unde ar fi trebuit să treacă, i-ar fi oferit o bogăție de crengi uscate, căzute pe jos. Culese una câte una, acestea ar fi constituit o provizie frumuşică. Le-ar fi târât după ea până la birou, ca în atâtea alte dimineți, ocrotită de întunericul orei matinale.

Biroul? Cine a lucrat măcar o zi în încăperea înghețată, cu calorifere-decor, va înțelege.

La ora şapte se semnează condica la poartă şi salariații se împrăştie care încotro. Cei de la ultimul nivel par a fi pregătiți să înfrunte expediții polare. Motivul? Pe măsură ce se urcă etaj după etaj (şi lifturile sunt decor), temperatura scade. La ultimul nivel paltonul nu se scoate.

Prima oră trece cu bine. Apoi apare primul semn! Mâinile nu mai funcționează normal. Degetele devin nişte bastonaşe rigide, aproape inutile. S-au încercat diverse procedee – frecarea palmelor, suflatul în pumni, scrisul sau desenatul cu mănuşi pe mână. Nimic nu a ajutat. Omul îngheață încetul cu încetul până când nici la toaletă nu mai are puterea să ajungă. Acestea sunt condițiile – fiecare rezistă cum poate!

Aceasta este viața Inei, şi nu numai a ei. Zile înghețate, mâini înghețate, gânduri înghețate şi – ce este mai rău – producție înghețată. De aceea Şeful de atelier, om din carne şi oase ca şi subalternii săi, a hotărât să salte nivelul de trai şi al său şi al celor din jur. Şi, într-o dimineață geroasă , după o vizită pe şantier, salariații s-au pomenit în mijlocul încăperii cu o captură valoroasă: un godin mic şi ruginit. Obiectul a fost primit cu mult entuziasm. Cei câțiva metri de burlan au fost suficienți pentru evacuarea fumului. Mica sobă cilindrică a fost

aşezată pe un podium de tablă şi umplută cu scândurele adunate de prin cotloanele curții. Primul băț de chibrit s-a aprins şi – asemenea flăcării olimpice – a fost depus cu mare grijă în gura sobiței. A urmat minunea: totul a început să se dezgheţe.

Din păcate, euforia unui trai bun nu putea să dureze o veşnicie. Scândurelele s-au terminat, coşurile cu hârtii consumate s-au golit şi frigul a început să-şi arate puterea.

-Aduc eu mâine nişte lemne!

Aceasta a fost prima inițiativă." Bravo, Aurica!" În aplauzele colegilor, fata subțirică şi plăpândă , a doua zi dimineața, abia a încăput pe uşă cu sarcina de lemne cărată cu greu.

-Economie, că nu prea mai am aşa multe…

După câteva zile de răsfăț, iar a dat gerul peste oameni.

-Cine mai are vreascuri pe acasă? , întrebarea a avut un răsunet unanim.

-De unde? Stau la bloc…

-Şi eu…

Şi totuşi a apărut şi o idee salvatoare:

-Hârtia nu merge? Am o colecție de ziare acasă care mai mult mă încurcă…

-Ad-o!

Şi astfel , în scurt timp s-au consumat toate publicațiile luate de pe noptiere şi din rafturi.

-Mâine aduc „Operele" lui Lenin – că tot nu-mi folosesc la nimic…

S-au ars şi acestea, aducând nu numai căldură ci şi satisfacții ascunse. În final s-a trecut la ingrediente imprevizibile. Astfel, într-o dimineață, un coleg a adus o frumusețe de şipci de lemn.

-De unde?

-Dintr-un gard …

Deci s-a ajuns şi la stadiul „ infracțiuni" pentru binele public.

Din păcate, oamenii au început să apară dimineața, la birou, doar cu servieta sub braț, ca boierii. Se cam terminaseră resursele.

Într-o zi la fel de înghețată ca şi multe altele, Ina cu un grup de colegi au coborât la demisolul clădirii, la bufet, pentru o cafea. Era ora de repaus. Lichidul fierbinte era aşteptat ca o adevărată binefacere. Se mai putea servi un cârnăcior prăjit – otravă pentru cei bolnavi de ulcer. De aceea, adesea Ina era nevoită să-şi ronțăie cuminte covrigul sau felia de pâine adusă de acasă. De astă dată, ideea unei căni

fierbinți, ținute cu ambele mâini, a fost mai mult decât bine venită.

În drum spre bufet, ochii inginerei Brădescu s-au oprit involuntar în dreptul uşii deschise a încăperii- arhivă. „Când mă întorc,voi face o mică inspecție" – acest gând a fost sugerat de imaginea interiorului plin cu dosare, planşe, adunate într-un talmeş-balmeş, de ani de zile. În această arhivă, nimeni nu s-a ocupat de depozitarea conținutului şi ,cu atât mai puțin cu catalogarea lui. Orice proiect rezolvat, orice plan ajuns nefolositor, totul era depus în acest spațiu, la nimereală.

Ina cunoştea prea bine încăperea. În cotloanele prăfuite zăceau dosare burduşite de care nimeni nu mai avea nevoie. „Să le folosim…!" ideea transmisă direct a dat roade. După gustarea luată în grabă la bufet şi vizita ulterioară la arhivă, câteva burdufuri prăfuite au fost cărate cu grijă sus, la ultimul nivel. Un foc vioi, vesel, a fost rezultatul victoriei primului dosar. Apoi au urmat altele… „Eu nu ştiu nimic!" a decretat Seful de atelier cu un zâmbet maliții os, când a descoperit sursa căldurii binefăcătoare.

Şi astfel arhiva a avut şansa de a fi decongestionată , încetul cu încetul.

Primăvara, odată cu topirea primilor țurțuri de gheață, s-a oprit şi exodul maculaturii ce îşi găsise rostul într-o sobiță de tablă.

36.

E ora cinci p.m. Irene îşi strânge lucrurile de pe birou cu gesturi rapide. „S-a mai terminat o zi cu bine. Acasă… Cum ajung acasă, pregătesc salata, prăjesc cârnăciorii şi…" – proiect reconfortant, plin de promisiuni. Întâlnirea cu Sorin, o cină gustoasă, toate se suprapun peste ceea ce este esențial : ACASĂ! Acest simplu cuvânt include însăşi existența lor actuală. Imaginea locuinței situate la mii de kilometri, nu-şi mai găseşte locul în acest intim „acasă". Deşi în sertarul micului dulap de bucătărie stau rânduite doar patru farfurii, deşi în toată casa nu există decât două scaune, acest spațiu a devenit în mod miraculos oaza de linişte şi intimitate, locul pe drept cuvânt numit „acasă" .

Locuința va fi schimbată cu alta mai încăpătoare, numărul farfuriilor, al scaunelor va creşte. Şi în final, noul „acasă" va fi însuflețit de prezența celor doi copii. Când se va întâmpla această minune, nu se ştie! Dar va trebui să se întâmple cândva! Şi se va

întâmpla!

Acum, pe moment, Irene e preocupată de probleme concrete, îşi ţine în frâu caii înaripaţi. Clipa de zbor nu a sosit încă. La noapte… Atunci va pune capul pe pernă, va închide ochii şi se va avânta… Va mângâia creştetul băiatului cu păr de culoarea alunei, va săruta obrajii din lapte şi miere ai fetei şi va adormi , adunându-se mai strâns lângă singurul om care o poate înţelege şi însoţi într-o lume străină, adesea ostilă.

În holul larg, bărbaţi, femei, tineri sau mai vârstnici se grăbesc spre ieşire. Prin uşa larg deschisă răzbate un curent de aer rece. Irene îşi încheie scurta din mers.

-Mă scuzaţi, sunteţi doamna Andreescu?

-Da!

Mirată, tânăra se opreşte în loc, scrutând cu o privire rapidă fizionomia necunoscutului.

-Vă pot însoţi până la metrou?

-Îmi cunoaşteţi traseul? , nu se poate abţine Irene.

Şi deodată îşi aminteşte. Cuvintele scrise pe bilet”Sunteţi căutaţi. Vor să vă aducă înapoi” îi răsar în memorie, invadând-o ca un val fierbinte.

Omul nu pare dispus să mai dea vreo lămurire. Cei doi se strecoară pe uşă, păşind în aerul rece, de iarnă, într-un ritm alert. Irene îşi înfrânge cu greu nerăbdarea. Are timp suficient. În zece minute se va lămuri. În mers, scrutează cu coada ochiului silueta bărbatului. De înălţime medie, înfăşurat într-un palton prea larg, cu o şapcă cu cozoroc, pare mai degrabă a se ascunde în îmbrăcămintea aleasă.

După câţiva paşi parcurşi în tăcere, individul se hotărăşte, în sfârşit, să vorbească:

-Doamnă, noi cunoaştem cum ai ajuns aici…

Aceste cuvinte pronunţate cu o voce răguşită, o fac să se înfioare.

-Mă puteţi lămuri cine sunteţi şi ce doriţi? - Irene şi-a găsit stăpânirea de sine şi, în pofida emoţiei, cuvintele sună ferm.

-Ambasada română, doamnă… După o mică pauză, necunoscutul continuă: Voi fi direct! Vă cerem să colaboraţi cu noi. În situaţia dumneavoastră…

O nouă pauză. Individul pare a fi un bun mânuitor al cuvântului şi mai ales, al fiinţei umane. Din fericire, în astfel de momente în care atacatorul caută punctul nevralgic al celui atacat, Irene îşi modifică

structura , asemenea cameleonului. Lângă acest om periculos, cu intenţii mârşave, nu păşeşte o fiinţă fragilă, invadată de panică, gata să capituleze. Nu! Irene şi-a pus platoşa oţelită şi acum a devenit o altă femeie, neînfricată, aprigă, gata de luptă. Deşi în mâini apare un tremur uşor şi în voce se strecoară o oarecare iritare, tânăra nu mai simte nici un fel de teamă. E hotărâtă să lămurească întreaga poveste.

-„In situaţia mea…" Ce vreţi să insinuaţi? Am dreptul să-mi aleg modul de viaţă dorit? Şi dacă nu l-am găsit acolo unde m-am născut, cine mă opreşte să-l caut în altă parte?

-Noi, doamnă! Noi!

- Dumneavoastră? Dumneavoastră îl reprezentaţi pe Dumnezeu?

-Vă rog… Aveţi răbdare. Noi nu vă impunem modul de viaţă abordat. Doar atât - dorim o colaborare.

-Despre ce este vorba? – vocea Irenei a devenit tăioasă, gravă.

-Aţi intrat într-o instituţie importantă. Veţi avea ocazia să consultaţi proiecte. Unele ne interesează…

-Şi de ce nu procedaţi direct?

-Să cerem copia unui proiect cu ştampila"strict secret" pe el? – necunoscutul începu să râdă, amuzat de naivitatea soluţiei propuse.

-Cum credeţi că pot avea acces la aceste proiecte? Şi chiar dacă aş putea să fac ceea ce-mi propuneţi, m-aş preta la aşa ceva? Răspunsul meu este „NU"!

Se aşterne o tăcere grea, doar paşii li se aud pe trotuarul îngheţat. După un timp, omul mormăie mai mult pentru el următoarele cuvinte:

-Deci nu vreţi să ne ajutaţi…Au revoir, madame!

Individul se îndepărtează fără a mai privi în urmă. Irene simte un gol în stomac. Reacţia celor câteva minute petrecute în compania acestui sol al unei lumi subterane, periculoase, e covârşitoare. Atitudinea tranşantă, fără echivoc – arma ei de luptă – o lasă aproape sleită de puteri. Biletul îi apare în faţă, de astă dată cu alt înţeles. Raţiunea procesează idei, situaţii, rezolvări. „Da! Mâine mă voi duce la ambasadă să lămuresc odată pentru totdeauna! Îmi cer să fiu spion? Sau… dusă înapoi cu forţa şi… consecinţele…"

Irene se împiedecă de prima treaptă de coborâre spre staţia de metrou. Întoarce privirea şi deodată descoperă în spate, lângă un afiş , două siluete bărbăteşti: omul de care abia se despărţise şi Păpuşarul.

37.

-Cum a fost?

Sorin sare de pe scaun în întâmpinarea soției. Toată neliniştea s-a adunat în cele trei cuvinte. Cunoaşte cele întâmplate. Hotărârea Irenei de a face o vizită la ambasadă a aprobat-o, propunându-i să o însoțească.

„Cred că e mai bine să merg singură. Să nu se creadă că mă tem…”

Acum, față în față, cei doi simt intimitatea clipei, deconectarea.

-Poți să-ți închipui că au negat totul. Sau… mai bine zis, au ridicat din umeri.”Nu cunoaştem cine putea să vă deranjeze cu astfel de chestii! De aici – în nici un caz!”

Irene îşi scoate fularul, scurta, îşi freacă mâinile, se aşează pe un colț de scaun şi continuă:

-Ce puteam să mai spun? Omul părea sincer şi oarecum contrariat de cele relatate. „Vom cerceta…”, a adăugat el. Şi…asta-i tot!

-Cred că locul unde lucrezi a devenit periculos pentru tine. Poate să-ți schimbi serviciul… Ți s-ar pierde urma. Iar ei vor găsi pe altcineva să le facă treaba…

-Să plec? Abia am început să mă obişnuiesc. Şi cum să motivez?

Timp de câteva minute, tac amândoi. Fiecare cumpăneşte situația creată pe toate fețele.

-Ai totuşi dreptate… , vocea Irenei pare obosită, ternă.

-Nu te mai gândi acum la toate astea. Am pregătit o supă forte… Vrei să mâncăm?

Sorin se apropie şi o sărută delicat pe creştet. Fata simte o undă de căldură învăluind-o şi , tot odată, o poftă sănătoasă pentru „supa forte” promisă.

38.

Primii muguri s-au transformat miraculos, peste noapte în flori cu petale gingaşe, prinse pe crenguțe golaşe. Cerul are o profunzime albastră, transparentă. Un vânticel răcoros se strecoară printre rufele atârnate pe sârmă, creând iluzia unor ființe invizibile ce se joacă printre prosoape şi cearşafuri.

În astfel de dimineți în care primăvara apare la tot pasul – în aer, printre norii dantelați, pe ramurile împodobite cu frunze minuscule, în exploziile de lumină a ferestrelor în plin soare – întreaga fire devine un rai dăruit pământenilor.

Ina, având de rezolvat o problemă la unul dintre şantierele întreprinderii, îşi ia jacheta din cuier, servieta cu documente sub braț şi iese în strada scăldată generos de soarele lui aprilie. În drum, femeia îşi face socoteli exacte. Peste patru zile, creştinii vor sărbători Învierea Domnului. Cozonacii? Doar două ouă . Le are. Dar ouăle roşii? În rația lunară a fiecărui cetățean se distribuie doar opt ouă – nici măcar zece. Ina le dă copiilor câte un ou fiert în fiecare dimineață, până se termină provizia. Apoi urmează o pauză până la ziua mult aşteptată de întâi a lunii următoare.

Laptele? În zori, pe întuneric, se formează coada în fața fiecărei Alimentare. Nu se dau decât doi litri pentru fiecare persoană. Această regulă este bătută în cuie. Cine vrea lapte, nu are decât să se scoale cu noaptea în cap şi să se aşeze la coadă. E frig, e întuneric şi somnul nu-şi ia uşor zborul de pe genele obosite ale celui ce îşi ocupă locul cu resemnare.

Majoritatea celor ce se înşiruie pe trotuar precum mărgelele în şirag deschis, se cunosc. Îşi dau binețe, adesea se angajează în conversații scurte, de rutină. Şi ca să treacă timpul mai uşor, îşi şoptesc glume în care ridiculizează cozile, lipsurile, neputința de a trăi omeneşte - singura răzbunare împotriva sorții, a regimului din care nu se poate ieşi până la moarte. Până la moarte? … E o certitudine adânc înrădăcinată în mintea fiecăruia – epoca glorioasă a comunismului a pietrificat orice speranță.

De mult nu se mai speră. Şi nu se aşteaptă nimic. Pur şi simplu – se trăieşte. Fiecare îşi are orarul său zilnic. Lipsurile se înnoadă în lanț nesfârşit, tenace, invizibil şi totodată prezent. Probleme majore nu mai există. Totul este atât de bine îngrădit încât până şi uşa bisericii se deschide cu teamă. Mai ales uşa bisericii. Cine se strecoară înăuntru , are în gând nu o rugă ci o întrebare simplă – singura: „Până când, Doamne?” Poate nici Dumnezeu nu ştie să dea răspunsul sau – cine ştie? – nu a sosit încă ceasul…

La câțiva paşi de poarta şantierului, Ina se intersectează cu un lung şir de oameni în fața unei alimentare.

-Ce se dă? – e întrebarea pusă involuntar de orice trecător.

Nimeni nu rămâne indiferent de norocul ce îi poate ieşi în cale

– noroc constituit din orice produs alimentar raționalizat, scos la vânzare. De data aceasta se distribuie ouă.

„Doamne, acum, înaintea Paştelui! Ce baftă am!”

Ina reține un loc la coadă şi se grăbeşte să-şi rezolve problema pentru care a venit.

„De nu mi-ar trece rândul…” şopteşte îngrijorată femeia, intrând pe poarta şantierului.

La birou este aşteptată. Predarea planşei lipsă, lămuririle de rigoare – întâlnirea se desfăşoară fără timpi morți.

„Să mă grăbesc” – şi inginera, aproape alergând, se opreşte în fața magazinului. Din fericire , mai sunt câteva persoane până la ghişeul instalat în uşă. Dar coada formată în lungul trotuarului în lipsa ei, nu se mai sfârşeşte.

-Câte zece ouă de persoană ! - o informează bătrâna din față, gheboasă şi sfrijită ca un vreasc bun de pus pe foc.

-E bine şi atât…, murmură Ina.

Ouăle sunt gata numărate şi ambalate în punguțe de plastic. Vânzătoarea lucrează repede.

-Mai am marfă pentru zece persoane, se aude vocea stridentă a vânzătoarei. Cei din față numără cu înfrigurare. „Sunt a şasea”, se linişteşte Ina. Îşi caută portofelul şi simte o bucurie intensă. Zece ouă… Le va vopsi în roşu. Ba nu! Două le va face verzi, unul galben…

Între timp, oamenii se împrăştie. Pe trotuar au rămas doar fericiții.

Deodată , se apropie de vânzătoare o tânără. Are o privire speriată, neliniştită. Părul strâns la spate lasă liber conturul delicat al gâtului. De altfel, întreaga ei făptură emană o stare de nehotărâre, de nesiguranță.

-Sunt în afara primilor zece dar… ştiți… am un copil de doi ani. Nu s-ar putea?..., ultimele cuvinte plutesc în aer abia murmurate.

-Ce vrei să-ți fac, dragă? Să scot pe altul din rând? – vocea vânzătoarei este categorică.

Tânăra tace şi nu se mişcă din loc. Pare înțepenită asemenea salcâmilor ce bordează trotuarul. Priveşte fascinată pungile cu ouă cum trec din mâinile vânzătoarei în sacoşe.

-Degeaba stai! – adaugă femeia. De astă dată tonul dur pune punct oricărei negocieri.

Şi totuşi tânăra rămâne în aceeaşi poziție, ca hipnotizată. Ina o

priveşte cu coada ochiului: „De ce mai stă? Aşteaptă vreo minune?” Şi deodată se hotărăşte. Iese din rând, se apropie de ea şi îi şopteşte:

-Vă dau jumătate din pungă.

Necunoscuta pare a se trezi brusc la viață. Clipeşte des, murmură un „mulțumesc” - jumătate vorbă, jumătate zâmbet - şi face un pas lateral, spre marginea bordurii, în semn de aşteptare.

Ina simte un val de bucurie inexplicabilă. Îşi ia punga cu ouă şi, din câțiva paşi , ajunge lângă ființa care o urmăreşte cu ochi vii, larg deschişi. Tânăra îşi deschide poşeta cu degete nesigure şi – lângă portofel, batistă şi chei – strecoară cu grijă cele cinci ouă.

39.

Irene se simte zburând în drumul spre casă. Casa lor. Odăița simplă, modestă, o aşteaptă. Îi aduce lui Sorin surpriza cea mare. Ştie să îl va bucura. O bucurie vie ce va scutura umbrele. Scările le urcă vijelios şi abia în fața uşii se opreşte cu răsuflarea tăiată. Nu apucă să sune. Sorin a simțit-o şi o întâmpină cu acea privire caldă, bună – privire care mângâie şi vorbeşte.

-Fetița mea, ce-i cu tine? Ce lup a alergat-o pe Scufița-Roşie?

-Nu mă tem de lup!

Ambii râd, îmbrățişându-se. Acum, în sfârşit, se simt descătuşați de toate rigorile şi regulile orelor petrecute într-o lume total diferită de cea lăsată la mii de kilometri distanță.

-Tu cum ai dus-o?

Întrebarea Irenei nu aşteaptă un răspuns liniştitor ci realitatea. Ea ştie că Sorin nu are încă un statut stabil. Nu are diplomă. Toate actele au rămas undeva, într-un sertar. Aici, acum, nu are decât propria-i minte şi acea şansă pe care o caută cu disperare.

-Deocamdată, precum ştii…

-Ei bine, hai să te bucur! – exclamă Scufița Roşie. Lupul cel rău s-a transformat în unul blând ca o oiță !

-N-am mai auzit aşa ceva! Lupi buni şi blânzi…

Irene se apropie şi îi mângâie părul des. Un „mâine” ascuns în neguri, se luminează în priviri, în zâmbet. Umbrele se topesc.

-Doamne, ce bine îmi e lângă tine…

-Ascultă… Auzi ceasul cum ticăie? Curios, nu-l aud întotdeauna. Dar acum…

-Asta-i menirea lui – să ticăie. A ta ştii care-i?

-Care-i?...

-Să mă iubeşti!

Răspunsul e însăşi sărutul celor doi – năvalnic, cald, plin de promisiuni.

-Şi acum vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Irene, cuibărită în braţele lui Sorin, simte clipa cu atâta intensitate încât nu ar dori să o destrame. Se adună mai strâns în culcuşul braţelor.

-Hai să-ți spun… Anette, - o ştii, nu? – m-a căutat azi şi mi-a zis că soţul ei, director adjunct la o firmă de proiectare, are nevoie de oameni calificați. Ei cunosc situația noastră şi ne-ar angaja pe amândoi. Ce zici?

-De ce nu? Poate asta-i şansa noastră.

- Firma lor e mai restrânsă, poate salariile nu-s prea mari, dar e totuşi un început promițător… şi mai ales, sigur. Mâine îi dau răspunsul.

Mâine – un „mâine" mereu prezent în mintea celor doi soți, căpătând, de la o zi la alta diverse nuanțe, de la cenuşiul tern la strălucirea aurului. Semnificația acestui „mâine"pare un labirint al cărui capăt nu se zăreşte, cu capcane la tot pasul dar şi cu indicatoare pentru cel ce le poate descoperi.

40.

-George, George, unde eşti?

-Ce s-a întâmplat?

Bărbatul apare din camera de baie, pe jumătate bărbierit. Spuma albă îi acoperă jumătate de obraz, dându-i un aer poznaş, în contrast cu tonul grav al întrebării. Privirea neliniştită scrutează chipul soției cu acea îngrijorare greu mascată pentru cel ce îl cunoaşte bine.

-Uite!...,Ina îi întinde un plic alb, fără adresă. E tulburată şi îşi găseşte cu greu cuvintele. Acuma mi-a adus-o! E o scrisoare de la copii. Doamne! O deschizi tu?

-Ai răbdare… Două minute. Nu vezi cum arăt?

George intră precipitat în camera –toaletă şi adaugă din mers:

-Te rog să n-o deschizi fără mine…

Femeia pune încetişor plicul pe măsuță şi, fără a-şi dezlipi ochii de pe dreptunghiul lucios, îndoit la colțuri, se aşază pe scaunul cel mai apropiat. De atâta amar de timp n-au mai primit nici o veste de la

copii… Cortina de fier… Ce este dincolo? Presupuneri, vise – nimic palpabil!

-Cine ți-a adus-o?

-Ruda aceea…ştii tu…i-am uitat numele. Nu mi-a dat prea multe explicații; se grăbea. Acum citeşte! Te rog, mai repede…

Nerăbdarea Inei o face să nu-şi găsească locul. Se ridică, mută scrumiera, îşi netezeşte pliurile halatului de casă, îşi frământă mâinile – pare o pasăre prinsă în colivie căutând cu disperare o ieşire.

George, cu un calm impus, pune mâna pe creştetul soției:

-Hai, linişteşte-te!

Apoi rupe tacticos plicul şi scoate la iveală două foi albe cu scris mărunt.

„Dragii noştri” , vocea nu mai este atât de fermă. O uşoară voalare coboară tonalitatea timbrului, încât ceea ce citeşte pare mai curând o rugăciune şi nici de cum o scrisoare obişnuită. Flacăra ce pâlpâie în dosul cuvintelor , pe încetul îşi măreşte intensitatea, cuprinzându-i pe cei doi – Ina şi George - două ființe pentru care suferința şi iubirea, laolaltă cu speranța, constituie însăşi crezul existenței.

Dar mâine? Cuvintele simple din scrisoare ascund promisiuni – servicii stabile pentru amândoi, apropiata mutare într-un apartament aparținând unui cartier central de blocuri, demersuri la Crucea Roşie pentru recuperarea copiilor.

Veştile ce aduc bucurie se intersectează cu perspectiva plecării celor doi micuți la părinții lor. Singurul fir care îi leagă va fi curmat. Deşi rațiunea primează, de undeva , din adâncuri, se adună lacrimile – lacrimi ce trebuie şterse cu ştergarul cel aspru…

Tot George e acela care încearcă să-şi liniştească nevasta şi totodată şi pe sine însuşi.

-Vezi? Toate merg pe făgaş normal. N-ai de ce să te frămânți.

-Dar Crucea Roşie… care sunt procedurile?

-Nu cunosc exact… Oricum, minorii pot fi recuperați. Cred că există o comisie care cercetează condițiile în care trăiesc părinții – posibilități de întreținere, spațiul locuibil… Treaba nu este atât de simplă.

-Îmi dau seama…, Ina simte o undă de înviorare .

În mod paradoxal, perspectivele îmbucurătoare , transmise prin scrisoare, le-ar dori pe cât posibil amânate. Vocea lui George o trezeşte brusc.

-Am să mă interesez…

-Demersurile ar trebui să pornească la ei, nu?

-Bine înțeles! Rolul nostru e simplu: aşteptăm!

Ina oftează. Îşi dă seama că dorul micuților nu poate fi înlocuit nici cu oul fiert dat dimineața şi nici cu poveştile spuse şoptit, seara, la culcare…

41.

De când s-au mutat la noul loc de muncă, atât Irene cât şi Sorin au intrat pe alt făgaş – cel al siguranței, al normalității.

Pentru Irene, coşmarul „Păpuşarului" s-a estompat. Dar nu a dispărut cu totul. Deşi a schimbat serviciul, traseul drumului, locuința – modalități de a-şi pierde urma – străzile pe unde calcă, stațiile de metrou, autobuzele, toate îi provoacă o nelinişte greu mascată. Orice siluetă masculină înfăşurată în haine largi îi atrage atenția. O mică alarmă interioară se porneşte ori de câte ori simte o privire din mulțimea călătorilor, ațintită asupra sa. Prudența i-a creat o stare de nesiguranță în mers.

Străzile pustii, în schimb, o încântă. Paşii devin uşori, gândurile intră pe făgaşul perspectivelor imediate, imagini aduse de departe se împletesc cu o realitate ce promite. Atunci devine ea însăşi, o femeie pe cât de fragilă pe atât de tenace, o femeie ce ştie să-şi poarte moştenirile cu o mândrie greu domesticită.

Ştie cu certitudine că acesta e abia începutul. Dar ştie şi încotro merge.

Te rupi de tot şi de toate, primeşti o nouă naştere, rişti o viață trăită pentru una visată. Cine nu a trecut prin astfel de momente , nu are cum să înțeleagă întreaga gamă de stări, sentimente contradictorii, speranțe, - multe speranțe dar şi multe renunțări. Deocamdată! Poate va veni şi ziua împlinirilor. Acest „poate" aşteaptă miracolul care îl va transforma în „trebuie" – cuvânt viu, mobilizator.

Şi astfel zilele se înlănțuie, unele după altele. În tot acest răstimp, cei doi nu precupețesc nimic – energia lor nu are voie să sece.

„Va ieşi soarele şi pe străduța noastră!" – acest fragment de cântec îi trezeşte odată cu zorii şi îi adoarme, strecurat printre visele nopții. Ei doi - singuri dar , paradoxal, înconjurați de zeci de planuri, năzuințe, promisiuni şi mai ales încrezători în soarta-prietenă .

Şi iată că într-o dimineață cu nori scămoşi fulguind albastrul

cerului, a venit vestea cea mare : aprobarea aducerii copiilor prin Crucea Roşie Internaţională. Plicul alb, oficial, este deschis cu degete înfrigurate. Expeditorul putea da orice verdict. De aceea emoţia lui Sorin îi depăşeşte puterea de stăpânire. Ochii parcurg rândurile scrise citeţ, în timp ce mâna caută spătarul scaunului.

-În sfârşit!

Cele două cuvinte izvorâte dintr-o suflare, au zeci de semnificaţii: bucurie, uşurare, nerăbdare dar şi dezorientare într-o anumită măsură, asemenea şocului produs de marile evenimente.

Irene simte intensitatea aerului pe care îl respiră. E incapabilă să facă un pas spre hârtia care arde între degetele acestui tată împovărat de atâta fericire.

-Doamne, ne vin copiii!

Vocea ei pare o şoaptă ; întreaga ei vlagă s-a oprit în inima care îşi cântă rugăciunea – izbăvire şi înviere. Semnalul îl dă această hârtie oficială. Ea reprezintă hotarul între „înainte" şi „după". Un hotar peste care se sare cu ardoare, chiar cu un anumit grad de nesocotinţă.

„Sari peste… , nu căuta să ghiceşti ce vei găsi pe partea cealaltă." Această inconştienţă a dirijării propriei sorţi reprezintă credinţa de nezdruncinat că de partea cealaltă există raiul. Şi în rai nu poţi cădea – te sprijină îngerii.

42.

-Ina, unde eşti? Vino repede! Am veşti…

George intră ca un vifor în casă. În mers, îşi pune papucii şi lasă pe masă sacoşa cu pâine. Toate le face într-o stare febrilă – asemănătoare călătorului căruia îi pleacă trenul în două minute. Soţia apare din dormitor, cu o pernă desfăţată în mână.

-Ce s-a întâmplat? , ochii măriţi privesc cu îngrijorare.

-Stai jos!

-Am timp să mai şi stau?

O sclipire jucăuşă se aprinde în privirea bărbatului:

-Pentru ce-ţi voi spune acum, îţi trebuie un scaun.

-Veşti de dincolo?

-Da!... Ne pleacă nepoţii.

Atmosfera se destinde. Cei doi soţi simt că au intrat în altă etapă a vieţii. Deocamdată vor chibzui în linişte tot ce trebuie îndeplinit. Priorităţile - apoi amănuntele. Timp de doi ani de zile, rolul

de tată şi mamă a fost pe primul plan. Despărțirea de copii se profila undeva departe. Nimic real! Doi pui cruzi, abia ieşiți din ou, neajutorați, fragili, căutându-şi zilnic bobul de grâu şi aripa ocrotitoare a mamei – acesta era tabloul viu, pe care îl trăiau zi de zi George şi Ina. Ori acum, puii trebuiau să-şi ia zborul. Bucurie pentru o finalitate bună dar şi strângere de inimă pentru cuibul ce va rămâne pustiu…

-Mă voi interesa … să vedem ce formalități sunt necesare. Şi să ne îngrijim să-i pregătim pentru drum.

-George, doar nu pleacă mâine!

Femeia intră în alertă. Îşi cunoaşte soțul. Om de acțiune până în măduva oaselor. Aşa l-a cunoscut la douăzeci şi unu de ani şi nu s-a modificat între timp. Doar Buletinul de Identitate a fost schimbat…

După amiaza de primăvară, cu adieri parfumate de zambile şi narcise, a scos copiii în curte. Micuții şi-au încheiat activitatea legată de programul grădiniței şi acum se joacă în capul scărilor de la intrare cu o maşină mică, roşie. Mica gânganie este manipulată cu grijă să nu se răstoarne. Şi bine înțeles, inevitabilul se produce. Mihuț țipă involuntar şi, încercând să o redreseze, îşi pierde echilibrul şi se rostogoleşte pe cele trei trepte, ca un mic vălătuc de vată.

-Buni! țipă fetița, cu ochii măriți de spaimă.

Uşa se deschide şi George năvăleşte pe scări. Asemenea uriaşului din poveşti, ridică povara de jos uşor, ca pe un fulg. În brațele sale, Mihuț, legănat în ritmul mersului, pare o păpuşă fără viață.

-Ina, vino repede!

Copilul este depus pe pat. George îi descheie hăinuța, îl întoarce pe o parte şi încearcă să-l trezească.

-O fi leşinat?! murmură abia auzit.

Ina aduce în grabă o cană cu apă, îi freacă mâinile, îi udă fruntea şi, debusolată, se frământă în loc.

-Alina, cum a căzut Mihuț?

-S-a dat de-a dura pe scări! - fetița îşi priveşte speriată frățiorul.

Şi deodată se produce minunea: ochii băiatului se deschid. Clipeşte des şi întreabă:

-Unde-i maşina?

Ina răsuflă , uşurată.

-Stai liniştit, ți-o aduc îndată!

. . . . . .

Întâmplarea cu căzătura lui Mihuț a schimbat într-un anumit fel

modul de gândire al celor doi. Ambii au înțeles esențialul în viața lor de zi cu zi: copiii trebuie să ajungă la părinții lor. Acolo le e locul. Dragostea, devotamentul bunicilor nu sunt suficiente. Simțul responsabilității devine copleşitor şi la un moment dat se poate claca.

Concluzia firească a apărut, fără drept de apel, în urma acestei întâmplări.

„Alina şi Mihuț, pregătiți-vă de plecare. Mama şi tata vă aşteaptă!"

43.

Această sâmbătă este cu totul diferită de celelalte. Cei doi soți sunt invitați să participe la Congresul constructorilor. De când s-au mutat la noua întreprindere, existența lor şi-a schimbat cursul. Stabilitatea veniturilor şi mai ales perspectiva venirii copiilor, toate la un loc le-au dat aripi.

Invitația din seara aceasta reprezintă o poartă de intrare oficială – o recunoaştere a unei reale integrări în această lume nouă, destul de încâlcită pentru noii veniți.

Ce au însemnat cei doi ani petrecuți dincoace de gratii? Zbateri, năzuințe, eşafodaje fără fundament şi chiar neputințe. Dar, de fiecare dată tinerețea a învins. Şi îndârjirea…

Crâmpeiul lor de cer este în continuă schimbare: când întunecat, posomorât, când limpezit, generos, plin de promisiuni.

-Irene, eşti gata?

Vocea soțului are tonalități ascunse: „De ce întârzii atâta?" Reproşul nu este auzit – doar simțit. Irene se frământă în spațiul îngust din fața oglinzii: „Nu mă pot duce oricum… „

Răspunsul, nici măcar şoptit, este primit de către Sorin ca o decizie a sortii. În aşteptarea încordată a ultimelor pregătiri ale tovarăşei sale de viață, vine şi replica , de astă dată spusă cu voce tare:

-Şi aşa a creat Dumnezeu femeia…

Ambii izbucnesc în râs şi se grăbesc spre ieşire, împiedecându-se de scaune.

Minutele de întârziere sunt recuperate prin viteza paşilor spre metrou. Nu vor ajunge primii dar nici ultimii.

Sala Congresului este pe trei sferturi plină. Figuri necunoscute, majoritatea – bărbați. Ținută studiată, aparent nonconformistă , pestriță. Întâlneşti şi blugi dar şi costume la trei ace.

Irene şi Sorin îşi prezintă invitațiile la intrare şi îşi fac loc spre şirurile de scaune încă neocupate.

-A! Iat-o pe Anette!

-Unde?

-În stânga. Ne face semn cu mâna.

Anette, elegantă ca întotdeauna, fără să epateze, îi întâmpină cu acea bunăvoință caracteristică persoanelor ce îşi păstrează mai ales prospețimea tinereții spirituale.

-Aveți locuri aici! Tot şirul e liber. Vor mai veni de-ai noştri…

-Când ai ajuns ca să poți rezerva atâtea locuri? Răsărise soarele?

-Am venit pe lună plină, odată cu vrăjitoarele…

Irene se aşază alături dar se scoală imediat, ca arsă.

-Doamne, ce greşeală era să fac! Acest scaun are altă destinație…

-Stai jos, draga mea! Nu fac dragoste în public…

Toată lumea cunoaşte relația mai mult decât colegială a Anettei cu Paul. Se potrivesc. Ambii studioşi, ambițioşi, pasionați după muzică. El cântă la pian, ea îl ascultă. El sentimental, ea receptivă. El – cu buchete de flori în prag, ea – cu decolteul plin, provocator şi ochi negri care invită.

Cu o săptămână în urmă, Irene şi Sorin fuseseră invitați la restaurant:

-Trebuie să-l cunoaşteți pe Paul…

-Îl ştim!

-Ei, la birou nu aveți cum să vă dați seama ce bomboană de băiat este…

A fost o seară deosebită . Paul şi-a scos la iveală fațetele de om de lume, cu un simț al umorului dezvoltat şi cu acea intuiție deosebită în abordarea subiectelor de conversație agreabile tuturor. Iar Anette – explozie de vitalitate – a fost de-a dreptul cuceritoare.

Acum, în sala imensă, plină de lume, cele două şiruri de scaune rezervate se ocupă. Anette are busola. Ea inițiază, sugerează, şi îşi informează prietenii referitor la ceea ce se întâmplă pe estradă şi mai ales în culise.

-Anette, îngerul meu pământean, ce m-aş face fără tine? , exclamă la un moment dat Irene la urechea prietenei sale.

-Tu eşti cea care mi-ai pus aripi! , râde tânăra cu dezinvoltură.

Irene este de-a dreptul impresionată de abilitatea acestei ființe

în probleme de orice natură, dar şi de farmecul ei – farmec ce are o putere stranie de învăluire, de supunere. O simplă privire, o fluturare de gene, pot transforma instantaneu piatra în altar de rugăciune , firul de praf în scânteie stelară.

Irene începuse să o îndrăgească pe Anette dar, într-o oarecare măsură, să se şi teamă. Sorin poate rămâne imun? Vraja acestei Eve are oprelişti? Paul deține supremația? Prea multe întrebări … Îşi aminteşte remarca lui Sorin, în seara întâlnirii la restaurant a celor două perechi: „Remarcabilă!" Acest unic cuvânt a plutit mult timp în mintea ei.

La un moment dat, această relație în care prietenia îşi avea primul loc, deşi atenționările apăreau în umbra prudenței, ajunsese să o obosească. „Din păcate, nu-i nimic de făcut!" – cu această concluzie, Irene a pus punct oricărui gând vrăjmaş.

Aceasta era Anette! - dăruită şi tot odată dominatoare, iubindu-şi supuşii şi aprigă față de răzvrătiți.

În sală s-a făcut linişte. Irene aruncă o privire fugitivă spre Sorin, plasat între ea şi Anette. Şi deodată îi simte uşoara lunecare a mâinii pe braț - o atingere caldă şi blândă. „Mi-ai ghicit dorința de a te şti aproape?" „Da! Să fii mereu, mereu lângă mine…"Acest dialog neauzit de nimeni a fost exteriorizat doar prin acea mângâiere discretă. Nici nu trebuia mai mult… În marea de oameni anonimi, cunoştințe, prieteni, doar ei doi simt garanția efluviilor de apropiere, de tandrețe.

Şi din senin, un fir subțire, invizibil , de nesiguranță, chiar de pericol, se infiltrează în fibrele tinerei femei. Neliniştea se strecoară în mod perfid, pornind din creier şi , în final, invadând inima, asemenea unui nor de rău augur. Irene, nedumerită, contrariată de propria-i stare, încearcă să descâlcească ghemul care-i blochează coşul pieptului, oprindu-i aproape respirația. Privirea cuprinde întreaga sală. Pe estradă, la microfon cineva vorbeşte. De cât timp? Ce subiect e pus în discuție? Întrebări la care nu are răspuns.

Şi deodată – iată! În stânga, lateral, doi ochi o țintuiesc fără milă. Ochi sfredelitori – care au reuşit să învie coşmarurile nopții. Păpuşarul! Timp de câteva secunde, privirile li s-au suprapus. Animalul hăituit şi vânătorul au acelaşi dialog înaintea finalului – dialog mut, teribil, singurul şi ultimul.

-Sorine, el este în stânga… Plecăm!

-Nu se poate! Stai liniştită şi ignoră-l.

Cele câteva cuvinte au atras atenția vecinilor. Irene îşi dă

seama de raţiunea celor spuse. Nu are cum să plece. Şi nici nu e bine să-i demonstreze „LUI” că îi este frică. Îl va înfrunta! Scaunul scârţâie uşor. Irene şi-a lipit spatele de spătar, şi-a proptit bine picioarele în stinghia din faţă şi încearcă să- şi concentreze întreaga atenţie spre estradă. Dar gândul aleargă ca un nebun scăpat dintre gratii. „Am crezut că ne-a pierdut urma… Şi acum , ce se va întâmpla? Care va fi următoarea mişcare?” Fruntea i s-a umezit. Şi podul palmelor. Obrajii ard. „Doamne, de m-aş putea stăpâni…”

Din nou simte uşoara atingere a mâinii lui Sorin pe braţul încleştat de mânerul scaunului. De astă dată semnificaţia este cu totul alta. Dialogul se înfiripă din nou: „Nu te teme, sunt cu tine! Ai încredere! Nu suntem în ţara nimănui!”

Irene se destinde. Fluxul şi refluxul sângelui cronometrează din nou timpul cu acea regularitate a mecanismelor bine puse la punct. Cuvintele oratorului…

„Trebuie să-l ascult. Să înţeleg ce spune…”

44.

Pauză… Fluxul mulţimii, şuvoi pestriţ, gălăgios, are o direcţie bine stabilită: holul larg, generos, cu mese plasate în lungul pereţilor, încărcate cu gustări, fursecuri, băuturi şi cafele.

Irene şi Sorin, înconjuraţi de colegi, urmează acelaşi traseu.

-Ce-i cu tine? Te simţi bine? – întrebarea Anetei o trezeşte pe Irene la realitate.

Să-i spună? Poate… Frânturi de conversaţie se intersectează pe diverse tonalităţi, se râde, se comentează, participanţii se adună în grupuri, păhărelele cu cafea, suc, apă minerală, au prioritate.

„Nu acum…” şi Irene îi adresează amicei sale un zâmbet liniştitor.

-Am o poveste pentru tine… Altă dată, când vom fi singure.

-Aştept… Vrei ceva de la bufet?

-V-am adus eu câte o cafea! - şi Sorin apare cu trei cafele pe un mic platou.

-Eşti formidabil! , exclamă Anette. Chiar asta mi-am dorit.

Toţi trei sorb din licoarea aromată în tăcere. Şi deodată, o voce guturală îi trezeşte:

-Bonjur! Ce face doamna visurilor mele?

-Prozaic! Îşi savurează cafeaua! – Anette îi zâmbeşte

necunoscutului aflat în spatele celor doi soți.

Irene se întoarce pe jumătate şi înlemneşte. Este el, PĂPUŞARUL! Îmbrăcat cu un costum închis la culoare ce maschează oarecum un trup costeliv, cu un păr castaniu-roşcat tuns scurt împodobind un cap lunguieț, cu buze subțiri şi bărbie ascuțită, omul o ignoră complet pe Irene. Tânăra, surprinsă de această apariție neaşteptată, în primul moment rămâne țintuită locului. Dar se trezeşte! „ Sfinte Sisoe, ce teatru ştie să joace?!" Imboldul de a o rupe la fugă pune stăpânire pe ea – să iasă pe uşă, să alerge în neştire…

-Să vă fac cunoştință cu colegii mei…

Primele momente de derută au trecut. Cercul se lărgeşte. Se alătură grupului doi ingineri. Apare şi o femeie între două vârste, cu o vestimentație modernă. Toți se cunosc între ei. Cei doi soți intră în centrul atenției. Plouă cu întrebări ce îşi aşteaptă răspunsul: „Serios? Ați venit de dincolo?" „Cum ați reuşit?" Un carusel al imaginilor trăite ce se cer materializate prin cuvinte. Tot Anette este cea care sesizează direcția incomodă a discuției colective:

-Cum vi se pare noul normativ? Nu este cam laconic? În special , la partea de exemplificări?

Interesul celor din jur îşi schimbă obiectul. Irene scoate un oftat de uşurare şi mulțumeşte în gând. Cu coada ochiului îşi observă personajul. „Deci e cunoscut! Practic n-aş avea unde să mă ascund…"

Păpuşarul – căci acesta i-a rămas numele – îşi susține părerile, combate, dă idei, dovedind o inteligență spontană, cunoştințe ample şi , mai presus de orice, o poziție socială la nivel înalt.

„Prudență…, gândeşte precipitat Irene, - Anette poate n-ar trebui să ştie…"

Şi, ca o străfulgerare, o inundă un gând-îndemn, un sfat trimis din tainițele intuiției:

„Să nu simtă că-mi este teamă. Să-l ignor…"

Mulțumită de propriile-i decizii, se transformă subit, - asemenea crisalidei în fluture – devine inginera, dacă nu informată, cel puțin dornică de a recepționa noul, de a-l clădi peste baza de cunoştințe existentă. În mod firesc, intră în dialog cu cei de față, îşi exprimă cu convingere şi discernământ punctele de vedere şi, din când în când, îşi opreşte privirea asupra celui ce a aprins în ea dârzenia şi curajul. Este singura ei posibilitate de a-l înfrunta.

„ Am devenit imună la toate intențiile tale josnice! Să ştii că nici nu-mi pasă!"

El simte tăria efluviilor de stări şi cuvinte nerostite. Nemulțumirea de a nu-şi putea domina victima aleasă să fie motivul pentru care se desprinde de grup şi dispare în mulțime? Poate…

Irene îi urmăreşte plecarea precipitată şi îşi simte tâmplele zvâcnind. Sorin, neatent la detalii, pare nedumerit: „Ce se întâmplă, dragă?" Fata îl ia uşor de braț şi îi transmite mesajul nerostit:"N-ai înțeles? Am dus un război psihologic. Şi cred că am câştigat…"

Acum e relaxată, zâmbeşte. „Astăzi victoria a fost de partea mea , dar mâine?"

Gândul acelui „mâine" ce bate la porțile creierului, rămâne ascuns în profunzimile ființei asemenea unui nor prevestitor de rele.

45.

-Cine-i tipul? – o întreabă Irene pe Anette.

-Nu ți-am făcut cunoştință? E un personaj al naibii de băgăreț. Probabil de aceea am impresia că toată lumea îl cunoaşte. E arhitect. Dar nu-şi face meseria. Nu prea ştiu ce învârte…, consultant la minister, cam aşa ceva…

„Cred că ştiu eu…" gândeşte Irene şi abordează imediat alt subiect. Dar Anette se întoarce din nou la „păpuşar".

-Nu ți-am spus cum îl chiamă – André Brauner.

Irene, prudentă, sondează terenul:

-Are de-a face cu firma noastră?

-A! Nu, nimic concret!

„Cred şi eu…, spionajul, şantajul, sunt chestii de culise." Cuvintele nerostite au modificat probabil expresia feței Irenei.

-Te interesează tipul?

-M-am ciocnit de acest domn André şi la primul meu loc de muncă.

-Păi vezi? Peste tot se bagă… De aceea am crezut că –l cunoşti. E puțin evreu. Un om de care e mai bine să te fereşti…

-În ce sens? – alarma din interiorul Irenei s-a declanşat. „Trebuie să aflu cât mai multe. Să ştiu de cine şi mai ales de ce să mă păzesc." Este cumva legat de securitatea de aici? De poliție? Emigrări?

-Drept să-ți spun – nu ştiu! Dar mai mult ca sigur, omul se amestecă în toate încurcăturile ce apar inevitabil la noi sau oriunde în alt loc. E un tip incomod şi rău. Cunosc o femeie care a avut de suferit

din cauza lui.

-O legătură amoroasă?

-Ei! De unde? Cine s-ar putea lipi de aşa o canalie? N-ai observat ce ochi are? E deştept, abil ca un şarpe – asta e imaginea. Da! Şarpe! Şi încă - veninos… Femeia de care îți vorbeam, făcuse doi ani închisoare cu mult timp în urmă. Emigrase din America. Aici şi-a găsit de lucru. Paşnică, cuminte, îşi luase viața de la capăt. Individul acesta – cum de a aflat nu se ştie – dar a denunțat-o şi praf s-a ales de viața ei. Dată afară din serviciu, părăsită de logodnic, s-a sinucis cu somnifere.

Irene simte un şuvoi de gheață curgându-i în lungul spinării.

-Crezi că el a fost în spatele acestei poveşti?

-Eram mai mult decât colege de serviciu. O plăceam, voiam s-o ajut. Cu o săptămână înaintea acestui tragic final, ea mi-a povestit toate nenorocirile ce se abătuseră pe capul ei şi mai ales autorul…

-De unde ştia?

-A existat un martor…

-Ascultă, Anette, am să-ți pun o întrebare care s-ar putea să te surprindă: crezi că de noi doi s-ar lega în vreun fel?

-De voi? – mirarea femeii se prelungeşte cu o tăcere nejustificată. Şi brusc, adaugă: Îți dau un sfat , încercați să nu-i ieşiți în cale.

-Şi dacă, totuşi…

Anette, descumpănită, îşi priveşte lung prietena.

-Da!... Voi sunteți vulnerabili… Cu toate că , mă rog , aveți acte în regulă.

După câteva clipe de tăcere, adaugă, cu voce scăzută:

- …Aici, nu dincolo…

Irene a prins înțelesul celor spuse ; îşi simte gura uscată şi un soi de amețeală, poate o slăbiciune de moment sau – cine ştie? – un rău mai mare. Şi deodată se hotărăşte. Îi va spune totul Anetei. Doar pe ea o are apropiată – ei i se va destăinui. A sosit momentul eliberării din închisoarea prezumțiilor, a ipotezelor devastatoare. Vulcanul acum va trebui să erupă pentru a-şi elibera măruntaiele de lava ucigaşă.

Ceasul de tihnă se prelungeşte. Ceşcuțele cu ceai aromat s-au golit de mult. Se înserează.

Această după amiază de duminică constituie o descătuşare pentru Irene. Invitația prietenei sale a sosit la timp. „Trebuie să mă

limpezesc…” Cu acest gând, Irene, cu buchetul de liliac alb în braţe, a făcut drumul spre vila cochetă, proprietatea Anettei.

Acum, în atmosfera intimă a salonaşului, mirosul suav de liliac învăluie şi mângâie.

-Cât e de târziu! , exclamă Irene, trezită brusc de umbrele ce se strecoară printre draperiile ferestrei. Te-am ţinut de vorbă…

-Nu! N-au fost doar vorbe… Te-am simţit mai de mult, ceva se întâmpla cu tine…Ei bine! A sosit ceasul mărturisirilor. Deoarece nu cred că mi-ai spus esenţialul…

-Ai dreptate! – tânăra femeie, încurcată în propriile-i amintiri şi temeri, nu ştie de unde să înceapă. De acolo, din podul casei? Nu! Trebuie spus doar esenţialul.

Luminozitatea estompată nu deranjează, din contra , deschide ferestre interioare. Şi în această molcomă înserare de primăvară, încep să curgă cuvintele. Iniţial timid, cu întreruperi, apoi din ce în ce mai fluent, mai tumultuos.

-Dumnezeule, ce treabă complicată! Nu mi-am imaginat că André poate fi atât de ticălos!

Irene se simte epuizată de parcă întreaga ei rezistenţă s-a topit, lăsând un gol imens. Se scurg câteva minute, timp în care se aşterne o linişte nefirească. S-ar părea că inima nu mai bate, că respiraţia s-a oprit. Doar gândurile aleargă, înnodând şi deznodând ipoteze.

-Tu ce crezi? La ce ne putem aştepta? - într-un târziu, vocea Irenei, albită de toate spaimele adunate în zile şi nopţi, abia se aude în întunericul din ce în ce mai dens.

-E un tip abil, pervers, care ştie să stoarcă bani şi din piatră seacă. Mai mult ca sigur e infiltrat într-o reţea de spionaj mărunt, de duzină. Doar ca să-i manipuleze pe cei ce nu au un teren sigur sub picioare. Cazul vostru… Doreşte documente sau acte secrete!? Cu ce scop? Să depisteze părţile vulnerabile ale unor viitoare clădiri? Sau , pur şi simplu să refolosească un proiect profitabil în alt capăt de ţară? Oricare variantă e posibilă…

Anette face o mică pauză. Aprinde lumina, coboară storurile . Pare obosită, mai curând nemulţumită. Povestea e prea încâlcită.

-Părerea mea? Doar ameninţări … ca să-şi atingă scopul. Nimic mai mult. Cel vizat, în final cedează, face ce i se cere şi mai ales tace. Ce? Voi aţi suflat vreo vorbă?

-Nu!

-Vezi? Asta e metoda!

Irene îşi frământă degetele, cuprinsă de neliniște, de neputință. Privirea i s-a fixat pe motivul floral al vasului cu liliac de pe masă. O ascultă pe Anette şi aşteaptă. Va exista şi o rezolvare? Sau această hăituială va dura la nesfârşit? Va putea Anette, cu un simplu cuvânt să şteargă întregul coşmar?

-Da! Uite ce voi face! Nu ți-am spus… tipul s-a cam învârtit în jurul meu. Un timp am lucrat împreună. Nu l-am acceptat, dar nici respins n-a fost… Distracție, din lipsă de ceva mai bun.

Anette râde uşor, într-un fel jenată de posibilitatea unei astfel de alianțe. Irene o priveşte cu interes şi surprindere. Ar fi putut „păpuşarul" să joace şi rolul de îndrăgostit?

-Tu!?.. , nu se poate abține.

-Ei! Să nu crezi cine ştie ce… O cină. Vreo două întâlniri la concerte… Ştii, mă atrăsese cu muzica… Cântă la vioară, chiar foarte bine; a dat şi un recital, foarte reuşit de altfel…

-Cum de l-ai lăsat pe tuşă? S-a stins pasiunea pentru muzică?

-Cum îi închipui aşa ceva? Am schimbat vioara cu pianul. Ştiai? Paul cântă bine la pian – a făcut trei ani de Conservator. Pasiunea lui…

-Şi a ta…

-Repet: legătura cu André nu a fost nimic serios. Oricum, el a rămas sensibil vizavi de persoana mea. Iar acum, draga mea, vom profita!

-Doamne! Să nu-mi spui că te apropii din nou de omul acesta numai din cauza mea!

Irene aproape a sărit de pe scaun, gata să răstoarne paharul de pe masă.

-Stai! Liniştește-te! Doar n-am să mă prostesc acum, după ce am făcut cunoştință şi cu balta de noroi ce zace în el. Dar… , Anette zâmbeşte cu un deget dus la buze, vom profita puțin! Se merită! Ce poate face o femeie, nu reuşeşte un stat întreg, cu tone de legi în brațe! Lasă-mă să mă distrez nițel!

-Anette, ce vrei să faci? – ochii larg deschişi şi-au schimbat culoarea; castaniul cu irizări aurii s-a întunecat complet.

-Încă nu ştiu să-ți spun… Ai răbdare!

Urmare ultimei replici subiectul a fost închis sub şapte lacăte.

Cele două prietene s-au despărțit – una cu certitudini şi nedumeriri, cealaltă mai hotărâtă ca oricând să-şi făurească un plan pe măsura adversarului îndrăgostit şi să-l ducă la îndeplinire.

46.

În sfârşit! Ziua mult aşteptată a sosit! Ina a pregătit valiza cu strictul necesar pentru cei doi copii. Şi-a pierdut mult timp cu trierea hăinuţelor – unele destul de ponosite de atâta purtat, altele prea strâmte. Haine noi îndeosebi pentru copii nu se găsesc uşor în magazine. Metoda comunistă de a scoate pe piaţă strictul necesar are un echilibru precar; cei cu „pile" aleg, ceilalţi –ce rămâne.

Bagajul pregătit cu minuţiozitate aşteaptă în hol, lângă uşă. Mama lui Sorin, sosită de două zile din oraşul N., unde locuieşte cu soţul, îi va însoţi până la aeroport, împreună cu George. Ina a refuzat să meargă. Îşi va lua „rămas bun" în pragul casei. Din capul locului a simţit că nu va putea face faţă despărţirii. Ecaterina e mult mai puternică. Şi George. Ei doi vor urmări zborul avionului ridicându-se în albastrul cerului. În tot acest timp, Ina va aduna jucăriile rămase, va strânge paturile ce vor mai păstra probabil căldura trupurilor celor doi nepoţi, va aerisi camera şi va plânge. Va plânge nu pentru ei ci pentru ea – pentru golul lăsat în urmă, gol ce nu mai are cum să se umple.

Zidul dintre cele două lumi ar putea dura o veşnicie. Sau poate nu! Cine ştie? Ina, oricum nu se hrăneşte cu iluzii.

-Sunteţi gata, copii? – vocea lui George are o tonalitate silit voioasă.

„Ce talent de actor are…", gândeşte Ina , ştergându-şi nasul cu un şervetel luat din suportul de pe masă. Teancul de şervetele pus în ajun, acum e pe jumătate.

-Buni, ai nasul şi ochii roşii. De ce? – exclamă fetiţa, urmărindu-şi cu atenţie bunica.

-Am răcit…

Cei mari şi cei mici se îmbracă. Ecaterina se apleacă şi trage de marginea de jos a pantalonilor-trening ai Alinei, de culoare portocalie.

-Sunt cam scurţi… , mormăie femeia, văzând că nu are nici un succes. Gleznele subţiri ale celor doi, dezgolite pe o porţiune de o palmă de la nivelul ghetuţelor creează ilaritate.

-Uite cât sunt de nostimi!Ei!... Merge şi aşa… Pantaloni mai potriviţi n-am avut, - şi Ina, resemnată, netezeşte nişte cute imaginare pe hăinuţa băiatului. E cald afară… Primăvară… , adaugă ea. Astea-s hainele trimise de părinţi astă iarnă. Ce repede au crescut…

-Mergem, nu mai e timp de comentarii! – intervine George. Hai, copii! Sărutaţi-o pe Buni!

Îmbrățișările sunt scurte. Ina părăseşte în grabă holul. George ridică valiza. Ecaterina ia copiii de mână şi uşa se închide cu zgomot.

„N-am uitat ceva?” Ina stă descumpănită pe primul scaun ieşit în cale în încăperea în care s-a refugiat – bucătăria. Aici, printre tigăi şi farfurii împrăştiate, se va linişti. Va face ordine, cănițele copiilor le va urca pe raftul de sus – acolo unde nu ajunge decât cu ajutorul scaunului.

Totul trebuie să reintre într-o nouă normalitate.

Normalitatea celor singuri…

47.

Aeroportul este înțesat de lume. Cei patru înaintează cu greu. În sfârşit au reuşit să ajungă la ghişeul de verificare a actelor. Aici se vor despărți. Copiii au fost instruiți din timp pentru drumul ce-l vor parcurge – drum cu o finalitate clară: noul cămin în care mama şi tata îi aşteaptă.

La ghişeu, George prezintă biletele de avion: două ale copiilor şi unul pentru însoțitorul celor doi minori, desemnat de către TAROM, conform legilor în vigoare. Funcționarul întoarce biletele pe față, pe dos şi se frământă în loc.

-Ceva nu e în regulă? – vocea lui George se distinge clar în vacarmul din jur.

-M…da … - mormăie omul. Ştiți… nu avem însoțitor.

-Cim adică? Agenția dumneavoastră m-a asigurat că aceasta este procedura în cazul minorilor.

-Da, aşa este, dar… astăzi însoțitoarea desemnată lipseşte.

-Trebuie înlocuită! Biletele au data de astăzi, părinții aşteaptă la aeroport.

-Vedem ce putem face…Omul pare evident încurcat. Situația îl depăşeşte. Aşteptați, vă rog, vă anunț eu…

George ia copiii, iese din rând şi îşi consultă ceasul. O jumătate de oră până la plecare.

Ecaterina încearcă să-i stăpânească pe micii călători care nu mai termină cu întrebările: „Nu mai plecăm? De ce? ” În acest timp, George pleacă în căutarea unui şef. În sfârşit, cu puțin noroc, reuşeşte să dea de urma directorului adjunct.

-Dacă nu puteți amâna plecarea, nu ştiu ce să zic…

-Dar trebuie să găsiți o soluție!

George începe să se enerveze. Ceasul indică zece minute până la decolare. Încep telefoanele să zbârnâie. Directorul din ce în ce mai agitat, însoțit de George, ajunge la poarta de trecere pentru îmbarcare. Discuții inutile cu personalul de zbor.

-Singura soluție ar fi să-i trimitem fără însoțitor. Cu stevardezele…

-Nu vedeți ce vârstă au?

În acest timp, cei doi copii s-au adunat unul în altul. Panica îi cuprinde. Mihuț începe să scâncească. George, dezorientat, enervat la culme, încearcă să-i liniştească, căutând în paralel soluții.

Avionul întârzie decolarea. Dintre puținii călători care au reuşit să afle despre ce este vorba, se desprinde o femeie între două vârste şi se îndreaptă spre barajul despărțitor.

-Am o propunere… Am înțeles că aceşti copii nu au însoțitor. Şi eu merg la T. Permiteți să-i însoțesc eu.

Directorul adjunct o priveşte descumpănit.

-Ar fi posibil…Credeți că veți reuşi?

-Ei…, trei-patru ore nu sunt un capăt de țară! Am şi eu nepoți…

Călătoarea zâmbeşte încurajator spre copii.

-Mergem împreună, da?

Micuții scrutează cu ochi mari chipul femeii. Întrebarea nerostită ce le stă pe buze: „Ne duci la mama şi tata?", îşi are răspunsul în atitudinea plină de căldură şi înțelegere a călătoarei.

-Stimată tovarăşă, cum să vă mulțumim? – în vocea lui George se simte o imensă uşurare.

-Să mi-i lăsați în seamă fără să vă îngrijorați, şi femeia se apropie de copii, luându-i de mână. Mergem?

Cu paşi mărunți, toți trei se apropie de cordonul care îi desparte de culoarul de legătură cu aeronava. În graba lor, au şi uitat să-şi ia „rămas bun" sau poate chiar „adio".

George oftează. Îşi simte inima piatră de moară . A reuşit! Dar cu ce preț?

48.

-Are întârziere o jumătate de oră!

Informația adusă de Sorin, departe de a o linişti pe Irene, îi creează zeci de semne de întrebare. „Ce nu e în regulă? Ce s-a

întâmplat?”

Oprită în fața panoului imens cu rutele de zbor, tânăra priveşte nedumerită micul dreptunghi pe care stătea scrisă cifra 12 şi care în momentul de față este gol. De ce? Ce stă ascuns în spatele ecranului întunecat? Toate posibilitățile au ieşit din chenar, invadându-i creierul. „Probleme de zbor? Timp nefavorabil? Furtună? ” Irene se frământă în loc. „Dar copiii? Ce fac copiii?” Neliniştea creşte asemenea valurilor în plin flux, imposibil de stopat. Sorin îi strânge mâna, încercând să-i transmită calmul pe care nu-l are nici el.

O jumătate de oră trece cu pasul melcului. S-ar părea că toate s-au oprit – şi inima, şi călătoria sângelui, chiar şi acele ceasornicului de pe perete. În afară de cei doi, mai sunt şi alții care aşteaptă. Alături, un bărbat în ținută sportivă începe să vocifereze. Cere lămuriri, amenință şi gesticulează într-un mod din ce în ce mai necontrolat. Pare a fi în pragul unei crize de isterie.

-Domnule, calmați-vă, în câteva minute va ateriza. Ni s-a comunicat că întârzierea se datorează unei nereguli – doi copii minori fără însoțitor.

Omul îşi şterge fruntea transpirată cu un şervețel scos din buzunar şi se opreşte în loc, epuizat. Apoi mormăie ceva şi se aşează pe o banchetă.

-Ai auzit ce-au spus? – şopteşte Irene cu o voce abia auzită. Cred că e vorba de copiii noştri…

„Doamne, ce s-a întâmplat? Ce nu e în regulă?” Ochii măriți ai tinerei vorbesc mai mult decât cuvintele.

Sorin priveşte ghişeul din față fără să-l vadă şi deodată sare ca un arc în picioare şi, cu paşi de gigant, dispare pe culoarul înțesat de lume. Nici n-a apucat să-i comunice soției încotro intenționează să plece –prea e tulburat. „Trebuie să obțin informații exacte. Altfel înnebunim amândoi.” Iată uşa… Literele mari „Strict interzis” nu-l opresc. O bătaie scurtă în tăblia de lemn şi…

-Ce doriți?

Funcționara pare o fată de treabă.. Îl ascultă cu atenție şi îl roagă să ia loc.

-Să vedem ce pot să aflu… Aşteptați-mă o clipă!

Cîteva minute trec repede. Sorin începe să-şi numere paşii largi, traversând lățimea încăperii. Cifra cinci zeci pare a fi o cifră norocoasă – la al cincizecilea pas, uşa se deschide.

-Am luat legătura cu aeroportul. Toți pasagerii au fost

îmbarcați, inclusiv copiii dumneavoastră. După o pauză adaugă: Asta ați vrut să ştiți, nu?

-Mulțumesc mult! Într-adevăr m-ați ajutat!

În tot acest timp, Irene scrutează zecile de persoane din preajma uşii despărțitoare. Sorin e uşor de reperat. Iată-l! Mai înalt cu un cap, se distinge în mulțimea adunată. Pe fața lui se citeşte vestea bună. Se strecoară cu greu.

Ora sosirii avionului a apărut pe ecran. În sfârşit!...

-Vin! – îi şopteşte soției.

Un simplu cuvânt compus din trei litere poate face minuni! Cei doi se lipesc mai strâns unul de altul, parcă anume pentru a-şi putea susține imensa uşurare. Acest miraculos"Vin!" se materializează - îmbracă forma unui băiat de cinci ani şi a unei fetițe de şapte.

„Cum or mai fi arătând acum? Cât au crescut? Ne mai țin minte? " – întrebări ce străbat , asemenea fulgerului, cerul gândurilor, al imaginilor estompate de trecerea timpului, imagini ce au ținut loc de leagăn, noapte de noapte.

49.

Ina reaşează paturile, adună jucăriile într-un săculeț, hăinuțele păturite cu grijă. Toate le face mecanic. Inima de plumb o trage în jos. Îşi simte inutilitatea. „Ce rost mai am?" Priveşte dezorientată perechea de ghetuțe ridicată de jos. „Cui să le dau toate astea? Să caut prin vecini…"

Gustul amar adunat în cerul gurii o reprezintă în totalitate. Amar…amar…Şi deodată se dezmeticeşte. „Bucuria părinților…în sfârşit!" Imaginile întâlnirii acolo, în aeroportul necunoscut, în oraşul necunoscut, în acea lume necunoscută dar râvnită, visată… Şi se hotărăşte scurt:

"Pentru ei mă voi bucura! S-ar putea să nu-i mai revăd… dar asta nu contează! Viața lor va fi şi-a mea… "

50.

-Uite-i! Uite-i!

Valul mulțimii inundă spațiul larg al sălii de aşteptare. În stânga, în fața intrării, o femeie cu doi copii alături scrutează marea de capete în continuă mişcare.

-Îi vezi?

Lipiți de sticla transparentă a vitraliului, Irene şi Sorin îşi concentrează privirea.

-Da! Ei sunt… Vezi cartonaşele ce le atârnă pe piept? .. Bietul tata, a avut grijă…

Ambii îşi flutură brațele pe deasupra mulțimii care a început să se disperseze. Femeia i-a zărit. Se apleacă spre copii şi le şopteşte ceva. Instantaneu se creează un flux invizibil ce ghidează, cheamă, apropie. Strigătul „Aici suntem!", nu se aude dar se transmite în mod miraculos, asemenea unui mesager de lumină ce străbate mulțimea.

-În sfârşit!

Patru perechi de brațe se înlănțuie. Cuvintele au dispărut. Momentan, nu e nevoie de ele. Comunicarea e multiplă: prin ochi, prin degete ce strâng şi prin acea putere misterioasă care a adus centrul universului aici,în mijlocul celor patru ființe ale pământului. Raiul şi-a deschis porțile!

51.

O altă etapă începe, aşteptată cu teamă, dar şi cu bucurie. Cei de aici şi cei de dincolo. Copiii au rupt firul. Cele două lumi… Aici – lipsuri greu de suportat, presiune psihică, rutină cenuşie. Cuvântul „orizont" e şters din dicționare.

Şi totuşi există ceva… Ceva ce nu poate fi suprimat: visul! Poți visa orice. E lumea ta intimă , cea care te ajută să exişti. Visul e cel ce o susține pe Ina – e leagănul împlinirilor, speranțelor şi al optimismului dătător de sănătate. Nu are consistență dar poate dărui aripi.

Cei doi, Ina şi George, nu au primit nici o scrisoare – nici nu se aşteptau să o primească. Şi totuşi… Cine poate opri raza de soare? Ea, singura, le-a bătut la geam, aducându-le vestea: „Bucurați-vă, pentru că ei se bucură!" Nici nu trebuia mai mult! Această rază unică, tainică, le-a adus calmul, echilibrul şi puterea de a suporta. Şi mai ales - de a învinge. Adversarul? Din nefericire, noțiunea de adversar nu are nimic concret. E inclusă în orarul celor 24 ore - timp al umilințelor şi mai ales al neputinței. Toți cu capul plecat. Strigând lozinci la comandă. Şi ascultând preamărirea Dumnezeului pământean.

Ridică cineva glasul? Zeci de urechi stau la pândă, sute, mii… Lanțurile zornăie…O peşteră fără intrare deci… şi fără ieşire.

Asta este viața Inei , a lui George şi a milioanelor de români asemenea lor. Cine-i poate condamna pe cei ce au găsit totuşi o fisură prin pereții acestei înspăimântătoare închisori şi au avut curajul să se strecoare afară?

Cei de aici, cei din interiorul sistemului numit „Țara tuturor posibilităților", cei cinstiți față de ei înşişi, nu pot decât să-şi ascundă cu grijă gândul:"Au reuşit! Poate şi mie îmi va surâde şansa cândva…"

Dar dincolo? Ce se petrece dincolo? Care e viața celor care au străpuns „cortina de fier" , luându-şi doar umbra cu ei?

Etapa în care au intrat Irene şi Sorin, nu se poate defini doar cu un simplu cuvânt. O enciclopedie întreagă nu ar putea cuprinde tumultul de stări, sentimente, gânduri nerostite şi vorbe împrăştiate la tot pasul. Cei patru trăiesc experiența unui nou început pe care îl împodobesc – asemenea bradului de Crăciun – cu surpriza regăsirii, cu farmecul bucuriilor simple, cu proiecte pentru zile, ani de fericiri dorite, dar şi cu o ordonare atentă a programului întregii familii.

-Am vorbit… S-a aranjat. De luni ducem copiii la grădiniță ; Madame Marie ne va suplini când vom fi plecați de acasă. Ai s-o cunoşti… e o persoană plăcută.

-Ieşim după amiază să cumpărăm cele trebuincioase copiilor Am făcut lista…

Deşi suprasolicitarea ultimelor zile se resimte, cei doi părinți par a avea aripi la picioare. O blândețe de catifea le învăluie privirea, gesturile devin explozii de tandrețe şi o stare de bine, molipsitoare, aduce strălucire pe chipuri. Însăşi viața devine plină, până la refuz. Orele par secunde, o zi şi o noapte echivalează cu o clipire de pleoape.

Acest vârtej ține o săptămână, două, apoi scurgerea timpului se domoleşte.

Irene şi Sorin, în rol de părinți, intră pe un făgaş normal.

Dar noaptea , somnul le aduce odată cu visele şi teama. Care sunt factorii care generează diminuarea sau amplificarea acestui simțământ perfid? Cine pândeşte din umbră momentul propice atacului? Pentru Irene şi Sorin, siguranța existenței lor nu are repere fixe. Doar probabilități. Acum, mai mult ca oricând, ambii simt nevoia unei confirmări. O înțelegere tacită a scos afară din perimetrul casei lor spectrul „Păpuşarului". Dar el există!

Irene, în desele drumuri zilnice, şi-a modificat mersul, privirea. Acea degajare firească a trecătorului o râvneşte dar nu o poate adopta.

„Nu mă urmăreşte nimeni?” Acest gând e povara ei ce însoţeşte pasul pe întregul traseu al căii alese. „Nu! Nu se mai poate, trebuie să mă sfătuiesc cu Anette!” Irene s-a hotărât:

-Alo!

-Te-am recunoscut după voce. Ce faci?

-Păi…tocmai asta-i problema… Ce fac? Urmăresc indivizi pe stradă – parcă-s nebună!

-Ei, Doamne! Află că şi eu aveam de gând să-şi telefonez. Problema ta… Trebuie să ne întâlnim. Ţin surpriza în buzunar…

-Când?...

52.

Urmare înţelegerii prin telefon, cele două prietene şi-au găsit un colţ intim în ceainăria din faţa grădinii publice.

Prin fereastră, şirul de salcâmi ce bordează limita parcului, îşi scutură bănuţii galbui-verzi cu acea nepăsare şi, tot odată, înţelepciune a naturii care îşi cunoaşte ritmul anotimpurilor. Acum e vremea dezgolirii. Podoabele de-o vară zboară prin aer.

Cele două tinere se simt bine împreună, în faţa ceşcuţelor cu aromă îmbietoare. Au multe de povestit, de argumentat, de edificat şi mai ales de analizat. Următorii paşi… Paşii cui? Ai lor şi-i cunosc cu prisosinţă. Dar – ambele ştiu bine – există paşi imprevizibili, periculoşi, parşivi. Aceştia trebuie depistaţi, stopaţi sau măcar ocoliţi. Aceştia aparţin celor ce nu-şi văd de mersul lor ci calcă pe urmele altora …

-De-ai şti câtă nevoie am avut de tine…

-S-a întâmplat ceva?

-A… Nu! Neliniştile sunt în mine , nu pe-afară! Poate greşesc?! Îmi fac gânduri de pomană?

-Ascultă, draga mea, nici eu n-am stat cu mâinile în sân… M-am interesat – doar am şi eu antenele mele! Ştii ce-i cu individul acesta? Domnul André Brainer nu e doar inginer. E inclus în Corpul Diplomatic, în sistemul de securitate şi mi se pare – dar nu sunt sigură – face parte dintr-o reţea de spionaj industrial. E uns cu toate alifiile. Nu e familist, Şi mai e şi fustangiu pe deasupra .. Şi-a băgat nasul prin Ambasade şi Dumnezeu mai ştie pe unde… Ce mai? Dracul gol!

-Nu sunt deloc surprinsă. Mă mir doar de atâta: că m-a lăsat în pace. Deocamdată…

-Ei… Aici e povestea… Ce mi-am zis? Decât duşman bun mai bine aliat prost. Arma mea nu este pistolul…, Anette zâmbeşte cu subînțeles.

-Mă faci curioasă…, îngână Irene, cu ochii țintă spre buzele prietenei sale.

-Am făcut în aşa fel ca să dau nas în nas cu el. I-am zâmbit şi…am acceptat o cină în doi. Mă rog,… nu ştiu ce spera el.

-V-ați întâlnit?

-Bine înțeles! După ce am depănat unele amintiri comune, am intrat brusc în subiect…

-Cred că nu i-ai vorbit de mine?

-Ba chiar de tine.

Irene, nedumerită, alarmată, începe să se frământe pe scaun..

-Adica?...

-I-am zis că am o bună prietenă care este într-o mare încurcătură. Şi l-am rugat pe André să mă ajute cu un sfat.

-Şi el?...

-A devenit foarte atent. I-am povestit în mare parte peripețiile prin care ai trecut. Bine înțeles, fără să-i dau de înțeles că ştiu despre cine este vorba. L-am văzut din ce în ce mai tulburat. Omul nu e prost deloc. Nu-mi dau seama dacă a bănuit ceva. Dar eu i-am dat înainte…

-Nu înțeleg ce ai urmărit…

-Doar nu-s proasta de pe gard! L-am tămâiat în fel şi chip – că-mi e prieten de nădejde, că are priză la oameni influenți, că e singurul care m-ar putea ajuta.

-Mă tem că te-a mirosit…

-Stai să vezi…M-a întrerupt deodată, vizibil nedumerit: „De fapt, ce doreşti de la mine?” „Există pericolul să fie expulzată din țară? Şi dacă da, nu ai putea interveni în vreun fel? Țin mult la ea şi nu vreau s-o pierd…”

-Aşa i-ai spus?

Irene soarbe ultimul rest din ceşcuță cu o mână nesigură. Anette urmăreşte reacțiile prietenei sale cu un aer amuzat.

-Ce crezi? A devenit mieluşel… Mi-a promis că se va interesa şi va face tot posibilul să fii lăsată în pace… dacă va descoperi vreun fir. Era să-i spun că ghemul îl are în propriul buzunar.

Ambele tinere se distrează copios.

-Chiar crezi că n-a bănuit nimic?

-Drept să-ți spun, treaba asta chiar nu mă interesează. Oricum,

tipul e un vulpoi care îşi bagă nasul lui lung şi ascuțit peste tot. Deci, bănuiala e calitatea lui esențială.

-Şi cum v-ați despărțit?

-Cum? - Anette zâmbeşte doar cu un colț al buzelor sale frumos arcuite.

-Dacă e ceva ce nu se poate spune…N-am pretenții să-mi povesteşti chiar tot…

Prietenele pufnesc în râs.

-Finalul? Un sărut lung, pasional!

-Gata! Nu mai întreb nimic.

-Serios vorbind, tipul nu cred că a putut fi păcălit. A simțit că i-am făcut o concesie prin acceptarea invitației. „Tu îmi dai, eu îți dau.” Asta-i piața de când lumea. Şi n-am s-o schimb eu, din contra, am să mă folosesc de ea. Ca dovadă… am mai acceptat o întâlnire, o piesă de teatru poate…

-Sau?...

Anette, cu un semn discret, mai face o comandă:”Două porții de Pizza cu ciuperci”.

-Mă simt vinovată…Nu faci prea mult cu acest spectacol pe care te-ai silit să-l montezi pentru mine?

-Nu-ți fă griji. Şi ca să-ți liniştesc conştiința, află că André e foarte instruit, are harul povestirii, simțul umorului şi mai e şi deştept pe deasupra. În plus, ți-am spus parcă, am fost oarecum amici… Eram bulversată în urma unei legături ce s-a terminat lamentabil. Şi singură… L-am acceptat din disperare. Dar n-am putut avansa. Tipul nu era genul meu. Am şi eu noroc câteodată. Nu?...

Tânăra ia şervețelul de pe masă şi începe să-l plieze. Degetele lungi, cu unghii ovale, se mişcă uşor. Irene urmăreşte această fluturare plină de neastâmpăr şi îşi simte prietena dusă pe valul timpului. Anette îi pare prea complexă pentru a putea fi înțeleasă şi mai ales pentru a se mărgini doar la ceea ce îi oferă tabloul zilnic al rutinei. Nici legătura actuală cu Paul nu pare a avea un fundament prea solid.

Şi deodată realizează că Anette îşi are lumile ei pe care le împrăştie în jur asemenea cărților de joc. Caro-ul reprezintă universul realului, cu lecțiile bine învățate, în timp ce Dama de Treflă e dragostea ce zace sub şapte lacăte – o dragoste neîmplinită, povară ce trebuie dusă, fără posibilitatea eliberării. În fond, melcul nu face acelaşi lucru? Dar regele? Regele e visul – nu are contur, doar dorințe. Iar Jokey-ul e şansa unică a fericirii, ce poate sau nu să apară conform

unor legi proprii. De aceea Jokey-ul e cea mai periculoasă carte.

În modul cel mai ciudat cu putință, toate aceste gânduri se derulează în mintea Irenei şi concomitent sunt interceptate de Anette. Legătură tainică ce nu poate fi explicată…

Deodată Irene îşi simte lacrimile inundându-i ochii. „Doamne, ce-i cu mine?" Încearcă să scoată batista. Anette îi prinde mâna într-ale sale şi o strânge uşor.

-Va fi bine! Ai să vezi!

-Aşa cred…

53.

-Ina, vino repede…

Vocea lui George se aude din sufragerie.

-Aşteaptă puțin să micşorez focul…

Omul apare în pragul uşii şi se opreşte privind țintă flacăra aragazului.

-Nu-ți vine a crede…, adaugă cu voce scăzută de astă dată.

Ina stinge aragazul şi, cu mişcări abile, îşi scoate şorțul de bucătărie.

-Ce s-a întâmplat?

-Vino…s-auzi!

Ambii intră în sufragerie. Televizorul este deschis Ştirile de seară…Comunicatul se transmite cu acea claritate ternă, concisă, ascunzând parcă zeci de dedesubturi.

„Timişoara…Forțe reacționare tulbură liniştea populației… Trebuie distruse… Se iau măsuri de urgență…"

O situație gravă ce a cuprins poate o țară întreagă este minimalizată prin câteva fraze seci. Vocea crainicului continuă un comentariu căruia i se alătură imagini şocante.

„…grupul reacționar condus de preotul Lazlo Tëkes… Periculoşi…atacă… Primele victime…"

-Ce se întâmplă? – ambii soți au rămas țintuiți locului în fața ecranului.

-Nu-mi vine a crede, şopteşte Ina.

-Au avut curajul… , adaugă George.

Atmosfera devine tensionată – casa lor paşnică nu mai e aceeaşi – imaginile televizate au invadat spațiul, tulburând confortul şi dispoziția şi aşa destul de precară.

-Ina, tu auzi? Represalii…

-Doamne, ajută-i! Cei mai curajoşi dintre noi…să moară?

Femeia se aşază pe fotoliul din faţa televizorului. Ecranul se modifică brusc. O orchestră de muzică populară zgârie auzul.

-S-a tras cortina. Nu mai avem ce auzi…

George se apropie de fereastră şi dă draperia de o parte. E un gest cu totul ieşit din comun. Ce se aşteaptă să vadă afară? Oameni fugăriţi şi oameni care atacă? Oameni şi oameni…Toţi făcând parte din aceeaşi naţiune.

Prin sticla geamului se zăreşte trotuarul ud de ploaie, strada cu câteva maşini parcate pe o latură şi o ramură de vişin, tristă, golaşă, balansându-se ritmic în bătaia vântului – tablou paşnic, liniştitor. Nimic nu se simte în aerul umed, rece.

Şi totuşi… În această normalitate aparentă, temeliile au început să se clatine. Dezastrul se simte în aer. În conştiinţa celor din case, de pe străzi, de oriunde, au apărut doar două alternative: măcelul sau eliberarea. Prima alternativă deja se conturează ; a doua – utopie!

Ştirile – cele câteva fraze aparent seci aruncate în eter, prind rădăcini, cresc, dau roade. Frustrările, lipsurile, revoltele,toate se adună. Timişoara – ultima picătură . Se ştie de unde s-a pornit , nu se cunoaşte, nici măcar nu se bănuieşte unde se va ajunge. Viaţa şi moartea îşi schimbă faţetele la fiecare cinci minute.

Cine a intrat în joc? În final - o ţară întreagă. Culisele sunt neîncăpătoare pentru tot ce se adună. Şi dacă istoria va încerca să scoată la lumină faptele, va descoperi un ghem mult prea încâlcit. Rămâne în prim plan doar esenţialul, rezultat dintr-o judecată poate pripită dar considerată justă la momentul respectiv: pentru viaţa unei naţiuni, moartea conducătorului acesteia.

Zilele sfârşitului de an 1989 pot fi detailate în tomuri întregi – şi tot mai rămân fapte nescrise, gânduri nerostite, evenimente intrate în umbră.

O etapă de viaţă pentru o ţară întreagă. Un sfârşit şi un început.

Un mormânt şi o naştere.

54.

Pentru Ina şi George, decembrie 1989 a constituit gura de aer de care aveau atâta nevoie.

-Incredibil, George…,şopteşte nevasta.

-Îți dai seama? Câte schimbări ne aşteaptă… Cui să-i mulțumim c-am apucat să trăim şi vremurile astea?

-Cui? , Ina îşi îndreaptă ochii spre cerul senin, albastru, ce pare a invada întreaga încăpere cu strălucirea şi limpezimea sa.

-Ai dreptate! Domnul ne iubeşte, cu toate păcatele noastre…

-Şi ne iartă greşelile noastre, murmură Ina, precum iertăm şi noi greşiților noştri…

-Noi nu prea am iertat… Ce zici?

-Cât poți să tot ierți? O viață întreagă?...

O umbră fugară întunecă privirea luminoasă a femeii. I se strânge inima. „De ce a trebuit să se ajungă la…" Imaginea şocantă a execuției îi apare în fața ochilor. Pentru a câta oară? „Nu se putea altfel?" Gândul femeii se transmite instantaneu.

-Nu se putea altfel… , mormăie George.

55.

Eterul, bun conducător de ştiri, şi-a îndeplinit misiunea cu prisosință. Irene e într-al nouălea cer.

-Sorine, mă duc la primărie să mă interesez… Le fac chemare.

Soțul zâmbeşte amuzat.

-Cât de nerăbdătoare eşti! Aşteaptă două – trei săptămâni să se mai limpezească treburile. Nu-ți dai seama ce-i la ei acum? Toate cu susu-n jos!

-Crezi că…

-Nu! Nu cred nimic. Sunt sigur că situația se va normaliza. Dar deocamdată…

-Of! Ai foarte multă dreptate. Să mă înarmez cu răbdare…

Fetița a şi prins un fir din zbor.

-Mama, vin buneii? Când?

-Curând…curând… Dar până atunci, repede! Îmbrăcarea! În zece minute să vă văd echipați!

Viața celor doi soți, plină de atribuții dar şi de satisfacții, se derulează cu o precizie de ceasornic. Copiii vor fi duşi la o grădiniță particulară cu orar prelungit, conduşi de Madame Marie iar părinții vor lua metroul spre instituția care le-a devenit , în scurt timp, a doua familie.

Crăciunul care bate la uşă se va împodobi – în afara steluțelor sclipitoare – cu bucuria unui vis ce-şi aşteaptă de mult timp

împlinirea.

. . . . . .

-Cum de au reuşit?

Irene îşi soarbe cafeaua cu acea detaşare specifică celui dus cu gândurile departe.

Sorin îşi priveşte soția în tăcere. „Dar oare au reuşit? Nu ne bucurăm prea devreme?" E un gând demobilizator ce nu trebuie împărtăşit. Prudența, una din calitățile sale, de astă dată îl determină să păstreze pentru sine ştirile bulversante, prinse în zbor. Se transmit adevăruri şi minciuni – minți diabolice muşamalizează o realitate de cameleon.

-Nu-ți fă probleme, adaugă Sorin, după câteva momente de pauză. Orice schimbare de regim se face în ape tulburi. Să aşteptăm să se limpezească.

Deodată, Irene sare de la locul ei, cu ochii la ceasul din perete.

-Mergem, să nu întârziem…

Ceştile, păstrând doar zațul, sunt puse în chiuvetă. Cheile sunt culese de pe masă cu o singură mişcare şi cei doi ies pe uşă.

56.

În casa lui George, atmosfera e incendiară. Până şi lucrurile – scaune, uşi de dulap, ceşti de pe mese – par a se însufleți. Vijeliile când se stârnesc au o oarecare direcționare. În cazul de față nu există nici o regulă.

Totul a început în dimineața când omul cu chipiu albastru a adus plicul.

„Semnați aici…" şi degetul emisarului de veşti bune şi rele a făcut un semn pe rubrica din dosarul cu coperte cenuşii. Stăpânul casei când a luat mesajul cu un gest nepăsător, grăbit, nu a bănuit că hârtia oficială, împăturită în patru, va fi începutul unei alte perioade din existența familiei. O perioadă în care minunea putea deveni realitate, mirajul visului trecând pragul invizibil, pentru a schimba speranța în certitudine.

-Cum? Ce-ai spus? , vocea Inei, cu o octavă mai înaltă, pare un strigăt de eliberare, asemenea unei naşteri. Se poate deci?

Dezlănțuirea emoțiilor a slăbit întregul eşafodaj : picioarele nu o mai țin, mâinile au căzut inerte pe lângă corpul devenit brusc o carapace străină. Doar mintea funcționează – computer performant ce

procesează date, scheme, cifre. Ochii şi-au modificat coloritul – un verde intens, cu irizări întunecate. Obrajii goliți de sânge încep a se împurpura, un penson invizibil creează iluzia unei învieri din lumea umbrelor.

Şi inima… Această unică bijuterie vie dacă a trecut cu bine peste despărțiri şi doruri, va reuşi să facă față şi acestui val de bucurii şoptite şi strigate în gura mare.

Peticul de hârtie are o denumire clară : CHEMARE . Pe baza lui cad zăvoare, se deschid porți.

. . . . . .

Zilele se perindă, una după alta, într-o fervoare greu de stăpânit, greu de descris .

Cele patru anotimpuri au devenit o veşnică primăvară - ploaia râde, gerul mângâie, norii îşi plimbă nălucile pe drumuri albastre, negurile înfloresc zările..

Şi minutele curg fără astâmpăr spre unicul țel: ÎNTÂLNIREA!

57.

Minunea s-a întâmplat. Printre pasagerii cursei TAROM – Bucureşti – T. , se numără şi soții Brădescu. Exteriorul nu semnifică nici un indiciu deosebit – un cuplu ca atâtea altele, plecat într-o călătorie.

Stewardesa verifică centurile de siguranță, poziția bagajelor cu o privire atentă la detalii: ordine, siguranță, normalitate. Atât! Nu bănuieşte nici pe departe, întreaga gamă de trăiri, ținută în frâu cu efort. Nu ştie că în cazul celor doi soți ce aparent stau liniştiți pe locurile ce le-au fost desemnate, esențialul acestui zbor are cel mai minunat final: ÎNTÂLNIREA! Nici pe departe, o întâlnire obişnuită ci una catalogată - imposibilă! Doar în vise…

Cum poate tânăra în costum sobru, bleumarin, să înțeleagă de ce călătorii ocupanți ai locurilor 14A şi 14C, par incapabili să soarbă din sucul, ceaiul sau cafeaua oferite, de ce ambii îşi consultă ceasurile din sfert în sfert de oră, de ce răsfoiesc nişte reviste, fără a se opri măcar la titluri?

-George,… borcanul cu dulceață de cireşe amare… N-or să mi-l oprească la vamă?

Bărbatul priveşte prin geamul rotund munții de nori pufoşi, cu gândul dus departe.

-Poate te lasă…

-Şi dacă nu?

-Ei… Crezi că ei n-au acolo dulceață?

Ina se abține de la replică, dar în sinea ei este convinsă că „ei n-au acolo…" şi că Sorin ar avea mare ghinion ca, după atâția ani, să nu guste şi el o linguriță de dulceață adevărată.

-Cum le-a fi norocul…,adaugă cu voce abia auzită.

Stewardesa se opreşte din nou în dreptul lor:

-Doriți ceva?

-Nu, mulțumesc!

„Ba doresc! ,gândeşte febril. Doresc să-i văd pe toți patru, să-i strâng la piept, să le văd culoarea ochilor, să le simt mirosul …Doresc să ajung acolo! "

Zborul lin al aeronavei, căldura din interior, emoțiile şi oboseala acumulată de dimineață, toate la un loc au efectul unui sedativ puternic. Ina simte că nu-şi mai poate ține ochii deschişi. „Ar fi trebuit să cer totuşi o cafea." Cuvântul „acolo", încetul cu încetul, pune stăpânire pe mintea ei. Şi cu cât pasagera locului 14C caută să-l limpezească, să-l aşeze în anumite tipare, cu atât acest „acolo" prinde viață, se metamorfozează, devenind enigmatic, derutant.

Îi vede! Toți patru înghesuiți pe o banchetă, într-un spațiu încărcat de lume. Forfotă în jur…Copiii cer de mâncare. Irene scoate din buzunar un pătrățel de zahăr cubic, îl rupe în două…

-Draga mea, pregăteşte-te! Am ajuns…

Buimacă, Ina priveşte în jur.

-George, am visat că nu aveam unde sta, ce mânca… Doamne, ce vis imposibil!

Soțul îi ia mâna şi i-o mângâie. Gest tandru, liniştitor.

-A fost doar un vis…

Ochii femeii se limpezesc. Îl ştie alături, puternic şi bun. Da! El o va duce la copii. El o va apăra de vise năroade şi proaste. El îi va pune în brațe o altă realitate – cea dorită, sperată.

În câteva fracțiuni de secundă, Ina realizează cât de mult s-a schimbat viața lor. Măcar acum, spre sfârşit. Sfârşitul? Cui îi pasă? Astăzi îşi va strânge nepoții în brațe. Va simți fiorul acela de extaz pe care poate doar raiul îl dăruieşte .

Şi va mulțumi tuturor acelor necunoscuți care au spulberat ZIDUL, pentru ca ea cu George al ei – asemenea altor milioane de oameni - să poată trece pe partea cealaltă.

58.

-Iată-l! Îl vezi?

Capul lui Sorin se iţeşte în mulţimea adunată. Î-a zărit şi el. Îşi flutură o mână şi începe să-şi facă drum printre oameni, bagaje, cărucioare. Zâmbetul îi luminează faţa şi se reflectă în privirile celor doi soţi care au rămas locului inerţi,cu răsuflarea tăiată. Emoţiile sunt prea mari., deşi inima bate corect ca şi ceasul de la mână. Şi totuşi, de astă dată e o inimă cu totul specială – anunţă prezenţa vieţii pentru toţi deodată . Ea e cea care transmite mesajul:"Suntem din nou împreună!" Miracol? Nici de cum ! O normalitate, având drept început însăşi sala enormă a aeroportului.

Drumul spre casă nu poate fi definit. Un vârtej de senzaţii, trăiri ce îmbină imagini aproape uitate cu prezentul ce se desfăşoară din uimire în uimire.

Întrebările curg.

-E maşina voastră?

-Aici nu prea te descurci fără maşină. Deşi avem metroul la doi paşi şi stăm aproape de centru.

-Ce luminată e şoseaua…

-E centura oraşului.

Ina, fără voie, compară bezna de acasă cu strălucirea străzilor pe unde trece maşina. Într-adevăr, pare altă lume…Panourile imense, reclamele luminoase, clădirile finisate asemenea bibelourilor din vitrină, atrag privirile. Zonele alăturate asfaltului par adevărate expoziţii ale unor gospodari invizibili care curăţă zi şi noapte, orice firişor de praf , orice urmă de noroi.

-Incredibil! , exclamă George.

Peisajul ce se desfăşoară pe ambele laturi ale maşinii e urmărit atent de cei doi musafiri. Explozia de lumini pare ameţitoare.

-La voi nu se face economie de curent electric?

Sorin zâmbeşte.

-Ştii cu ce viteză se propagă lumina… Puţină răbdare! Aceleaşi performanţe vor apare şi la voi în scurt timp.

-Crezi?

-Sunt convins.

Deodată maşina încetineşte, coteşte pe o alee bordată cu tufe frumos rânduite.

-Iată şi blocul nostru! Vom intra în garaj.

Musafirii privesc avid pe fereastra maşinii.

-Deci aici staţi voi…

-Şi acum , hai să intrăm. Vă învăţ codul.

Degetul arătător apasă pe butoane, uşa se deschide. Holul de la intrare are oglinzi mari cât peretele. Ina se trezeşte faţă în faţă cu ea însăşi.

-Cât de caraghioasă par… , murmură nemulţumită, încercând să-şi redreseze părul zburlit şi capătul fularului.

-Lasă că eşti bine!

George o ia de braţ şi o grăbeşte spre uşa liftului.

Emoţiile sunt copleşitoare. Ina ar dori să mai întârzie puţin clipa revederii, să devină mai stăpână pe sine. Pe de altă parte, simte imboldul de a alerga pe hol, pe scări, fără oprire…Liftul merge prea încet…

-Ce etaj? – vocea lui George nu are culoare. Pare a se fi adunat în el asemenea unui melc ce simte pericolul. Pericolul unei bucurii fără limite?

Iată , culoarul în faţa lor îi invită. Tapetul vişiniu, catifelat , de pe pereţi, în armonie cu mocheta pe care calcă, emană confort, căldură, moliciune. Şi peste toate, un parfum de floare învăluie discret şi relaxează paşii.

Fără preaviz, Sorin se opreşte în faţa unei uşi. Trec câteva secunde – secunde ce echivalează cu ani de aşteptări, secunde ce vor exploda în curând în jerbe de trăiri aşteptate, visate…

Uşa se deschide larg. Un mic hol, apoi altă uşă…

„Dumnezeule, ce spectacol!”

Ina se strânge la braţul lui George . În mijlocul sufrageriei, pe masa încărcată cu bunătăţi, lumânări aprinse împrăştie scântei de culoare. Cei doi copii aşteaptă alături. Sunt atât de frumoşi!

Ambii bunei îi măsoară cu privirea apoi îi îmbrăţişează:

-Cât de mult aţi crescut!…

După primul şoc al întâlnirii, copiii se trezesc. Fetiţa sare ca o minge:

-Aţi venit?

Mihuţ îi scrutează timid, cercetător. Şi deodată întreabă:

-Ce mi-ai adus, bunelule?

Irene apare din bucătărie, aducând după ea un val de arome. Întrebări scurte. Răspunsuri pe măsură… Deşi emoţiile sunt puternice, lacrimile nu-şi au rostul. Totul pare nefiresc de minunat.

Limbile ceasului pornesc de la zero. Nu s-a stricat maşinăria, nu, e doar un miracol.

E însăşi naşterea timpului.

Finalul? Probabil se întrevede, asemenea tuturor poveştilor:

„Şi au trăit fericiți, până la adânci bătrânețe!...”

E N I G M E

Timpul îşi picură clipa – mecanism perfect.

Toate rotițele merg impecabil, concretizând respirația eternității. Iar noi, infime existențe, numărăm ore, ani, vieți fără a putea cuprinde infinitul. Trăirile proprii, departe de a putea fi ignorate, intră în acest şirag fără început, fără sfârşit, plasându-ne între anumite repere ce ne ajută să ne regăsim, să ne materializăm lumea noastră.

Acesta e bagajul sufletului ce se tot încarcă pe măsura rotirii minutarului – vrăjitor ce transformă, fără odihnă, prezentul în trecut.

Totodată, privirea ne rămâne mereu deschisă spre acea oră care vine – şi e imposibil să nu întrebăm cu curaj sau în şoaptă: „ Ce-mi aduci?”

Până şi cei mai împovărați, cei ce bravează prezentul cu ideea voit golită de conținut: „Eu nu mai aştept nimic!” , repet, până şi aceştia, în străfundul conştiinței, sunt nerăbdători să afle care va fi partea ce le revine din clipa ce bate la uşă. Şi astfel, fără să ne dăm seama, îmbinăm continuu urma propriilor paşi cu drumul ce ni se deschide.

Dragi prieteni – vouă, tuturor celor ce v-ați încumetat să-mi citiți aceste rânduri – vreau să vă fac o mărturisire: cu totul altfel am crezut că pot începe această povestire dar, fără voia mea, s-au interpus alte idei, alte dimensiuni ale formei- gând, dându-mi posibilitatea să alunec în abstract, să caut esența unor realități aparent banale şi mai ales să descopăr înțelesuri profunde, de care nici eu nu am avut habar

până acum.

Credeți-mă! Urmare dorinței de a vă împărtăşi existența unor destine reale, m-am trezit în fața unei porți deschise. Dincolo – căci nu m-am putut abține să nu-i trec pragul – dincolo m-am pomenit că pot vedea în şiragul de întâmplări şi fapte ale trecutului o sevă vie, plină de energii şi sensuri nebănuite. Voi încerca să îmbin o poveste trăită cu acel ceva , strecurat invizibil, poate nu întâmplător, pentru a da veridicitate şi miez celor ce le voi aşterne pe hârtie.

CAP. 1

- Dumnezeule, de ce a trebuit să mi se întâmple aşa ceva? Ce mă fac?

Debusolată, Vera priveşte intens tabloul de pe perete. Şi-a fixat atenția pe culorile roz- violacee ale petalelor, fără a le vedea. Gândurile îi aleargă nebune, asemeni unor cai nestruniți, în spații neîngrădite, întrecându-se doar cu vântul şi cu propriul ecou stârnit de copite.

- Ce mă fac? Ce mă fac? – e acelaşi refren ce se suprapune peste întregul amalgam de regrete, mânie, hotărâri nesăbuite şi panică.

Caruselul trăirilor reuşeşte doar atât: să dizolve orice tentativă de decizie. Vera, asemenea înotătorului prins în vârtej, se simte brusc epuizată, golită, aproape de pragul disperării. A ştiut întotdeauna că nu este un luptător – acum , mai puțin ca oricând. Unde au dispărut forța şi vigoarea celor douăzeci şi unu de ani?

Certitudinea unei noi existențe cuibărite undeva, în abisul ființei ei, e de netăgăduit. Acum ştie. Înainte bănuia. Diferența dintre

cele două stări este zdrobitoare – a distrus orice speranță de eliberare, de „ nimic nu s-a întâmplat”. Nimic? Simte un val de căldură năpădindu-i obrajii, gâtul. Cum să nu-şi amintească acel iureş – torent ameţitor în care şi-a topit toate simțurile odată cu candoarea inocenței? Cei douăzeci şi unu de ani trăiți cuminte, în principii de existență fără echivoc, aşa „ cum scrie la carte”, şi-au spulberat brusc corola de canoane şi tradiții. Totul s-a topit sub dogoarea mistuitoare a patimii nebănuite, izbucnite sub pielea catifelată, feciorelnică.

-Vera, ai venit? Dacă vrei să mănânci, masa e gata!

Vocea mamei, cu un uşor accent basarabean, caldă, totodată sonoră, o readuce în atmosfera intimă a casei părinteşti.

Câtă nevoie ar avea de o spovedanie, de un sfat… Dar cum să-i spună? Ce să-i spună? Să-i zdruncine încrederea oarbă în propria-i fiică, crescută după toate rigorile unei educații stricte, moştenire a unui cod sacru în principii şi credințe?

Cu gesturi mecanice, Vera îşi îmbracă halatul de casă, îşi strânge cordonul peste talia adolescentină.

„În curând n-o să mă mai ajungă…”. Gândul acesta aproape o îngrozeşte.

Supa cu zarzavaturi şi smântână – supa ei preferată- aproape nu o simte. Fiecare înghițitură trece mecanic de cerul gurii . zona plăcerii şi a gustului. Acum nu are nici o senzație, soarbe lingură după lingură ca să nu-şi supere mama şi, mai ales, să nu-i dea nimic de bănuit.

Mănâncă singură, nu e ora mesei; oricum, programul ei nu poate respecta întru totul tradițiile familiei. Dimineața a fost încărcată – orele de practică, apoi cabinetul medical. Acum este aşteptată la

facultate. În afara fişelor ce trebuiesc completate, întâlnirea cu Liliana o bucură. Cu ea se va sfătui. Deşi nu ar dori să se spovedească nimănui. Nici măcar lui…

x x x

Soarele torid al primelor zile de iulie îşi varsă torentul de foc peste asfaltul încins.

Vera caută instinctiv umbra firavă a salcâmilor înşiraţi în lungul trotuarului. Priveşte indiferent rarii trecători întâlniţi la această oră imposibilă, maşinile ce trec în viteză stârnind mici vârtejuri în aerul nemişcat, dens, fierbinte. Totul îi pare a fi o altă lume, în alte dimensiuni, o lume plată – un spaţiu inert în care nu se întâmplă nimic, doar nepăsare. Lumea ei este alta – adunată ca într-un miez dens în jurul unicei idei ce generează zeci, sute de întrebări fără răspuns, de probleme fără rezolvare.

„Nu sunt pregătită să-mi înfrunt destinul? Destinul… Vorbe mari! Eu trebuie să iau decizii, eu să hotărăsc, eu să suport, eu, eu, eu…”

Mersul elastic nu are acelaşi ritm. Un psiholog bun dacă i-ar urmări paşii, ar ghici ghemul încâlcit al gândurilor şi zbaterea neputincioasă în găsirea unui capăt de fir.

„De ce a trebuit să se întâmple?” Toate pornesc de la această constatare şi se opresc tot aici.

Pe măsură ce se apropie de Institut, e tot mai convinsă că sfaturile altora nu-şi au rostul, că părerea Lilianei este modul ei de gândire şi că acesta, în cel mai fericit caz poate corespunde parţial cu

propriile ei concluzii – concluzii care încep a prinde contur de undeva, din adâncuri.

Brusc, simte că de fapt, toate câte îi vin acum în minte le-a ştiut din totdeauna.

Starea de împlinire o cuprinde pe nesimțite. În mod miraculos, tot zbuciumul pare a se fi topit şi Vera este din ce în ce mai sigură pe ea. De unde această schimbare? Ce vrăjitor i-a modelat sufletul dintr-o dată, dându-i tărie şi curaj în înfruntarea cu o situație aparent fără ieşire?

Întâlnirea cu colegii va fi o întâlnire obişnuită, neliniştea s-a topit asemenea unui bloc de gheață în preajma flăcărilor. Cu Liliana oricum va sta de vorbă. Părerea ei va fi ori o confirmare la tot ce a hotărât acum, ori de nu, pentru ea nu mai contează.

Ca o apă tulbure ce se limpezeşte tot mai mult pe măsura trecerii minutelor, cugetul fetei intră în tipare stabile, prioritățile ies la suprafață, se detaşează şi se elimină din ce în ce mai clar , ceea ce este neesențial.

Cele câteva ore petrecute în sala de laborator, atenția concentrată asupra finalizării referatului, atmosfera intimă de muncă în echipă alături de colegii ce îşi demonstrează priceperea pentru realizarea unei lucrări la cote maxime, toate la un loc au readus-o pe Vera din înălțimile tulburi, incoerente, în sfera stabilă a propriei existențe.

Odată cu înserarea , toată lumea părăseşte Institutul cu sentimentul lucrului bine făcut şi cu plăcerea unei seri ce îşi va deschide porțile, după fantezia fiecăruia. Drumul ocolit prin grădina

publică constituie o delectare pentru cele două prietene. Micul bar – cofetărie pitit sub arțarii ce creează o atmosferă oarecum exotică, constituie un popas binevenit. Răcoarea serii e minunată, măsuța rotundă cu cele două scaune minuscule, invită.

-Vera, te-ai hotărât?

Întrebarea Lilianei îşi găseşte prietena nepregătită pentru răspunsuri directe. De ce? Pentru că răspunsurile au o motivație şi în mod cert, nu una singură. Pe de altă parte, labirintul posibilităților, dilema alegerii celei mai bune soluții din punct de vedere rațional dar şi prin prisma sentimentelor, nu poate duce spre promptitudine. Disecarea judecății în paralel cu întregul bagaj de convenienţe acumulate în cadrul familiei, al anturajului social şi , mai ales acest amalgam trecut prin alambicul simțurilor, al credinţelor secrete, al dorinţelor învăluite în pudoare feciorelnică, al pornirilor instinctuale, toate la un loc nu au răspunsuri date dintr-o suflare.

Răspunsurile se încheagă pe încetul, cu teama de a nu greşi. Îți cauți steaua – al şaselea simț îți ghidează alegerea. Ori Vera crede în steaua ei. Această credință adânc înrădăcinată în fiinţa ei, a avut ca punct de pornire însăşi botezul. „Te vei numi Vera!”, i-a spus puiului de om preotul cu barbă albă şi trăsături brăzdate de ani de ispăşiri ale altor păcate decât ale sale. Vera, în slavonă, se traduce prin „credință”. Această semnificație, într-un fel, sacră a numelui său, Vera a aflat-o de la mama sa, ca o primă lecție a vieții. Încă nu ştia să țină lingura în mână, dar sensul adânc al darului primit l-a înțeles. Cum? Poate fluidul credinței şi-a găsit drept poartă , ochii larg deschişi, verzi – albaştri ,ochi naivi de copil, a căror culoare se schimba după soare,

după zâmbetul mamei – culoare îngemănată cu bucuriile şi nedumeririle vârstei.

Astfel că răspunsul Verei veni oarecum nesigur, neconvingător.

-Dacă într-adevăr primesc bursa, plec!

-Şi ne despărțim?! – în vocea Lilianei se simte o disperare abia mascată.

-Ei! N-o lua aşa tragic! Nu ştiu… De fapt ar trebui să plec… Am o şansă, o voi folosi, deşi n-o doresc din toată inima.

Liliana simte că în spatele acestei decizii există ceva mult mai grav. Nu poate s-o înțeleagă pe Vera, ființa pe care ajunsese s-o citească asemenea unei cărți deschise, foaie cu foaie. Idila dintre ea şi Alex, dorința lor de a nu se despărți…

-Alex ştie?

-Nu!

-Nu pricep nimic!, şi Liliana o priveşte nedumerită , îndurerată.

Îl simpatizează pe Alex. Scena întâlnirii celor doi şi-o imaginează atât de veridic încât simte o dorință intensă de a o convinge pe Vera să renunțe. Acel unic cuvânt „Plec!” , capabil să sfâşie, nu trebuie rostit, nici măcar gândit. Nu! Liliana va încerca să-şi convingă prietena, pentru binele ambilor, să renunțe. Doar aşa hotărâse. De unde această modificare? Ce factor decisiv a survenit? De unde a apărut zăvorul ce barează calea comună a existenței celor două prietene?

-Mâine, murmură Vera cu privirea dusă departe, mâine mai e

o zi…

-Ce vrei să spui?

-Mâine se dau listele cu bursierii admişi. Şi până mâine… , gândul neterminat pluteşte în aer asemenea unui puf de păpădie, fără consistență, purtându-şi propriul destin în voia vântului.

Liliana simte fragilitatea solului pe care sunt clădite argumentele acestei hotărâri neaşteptate. Îşi aminteşte în detaliu discuția din ajun: „S-ar putea să mi se propună bursa, dar mai mult ca sigur, n-o accept! Nu vreau să-l las pe Alex, mai ales acum…”

Valul de bucurie la auzul acestei decizii, a fost atât de intens, încât Liliana nu s-a putut abține – şi-a îmbrățişat prietena cu căldură, lăudând-o în gând pentru altruismul şi devotamentul ei față de Alex (îşi pierduse recent mama), intuind dragostea profundă dintre cei doi şi dorința fetei de a-l susține în astfel de momente de debusolare sufletească. Oricum, o bursă pe o perioadă de un an de zile nu era o glumă şi, de altfel, nici nu i se potrivea temperamentului fragil, timidității şi modului de abordare a problemelor de orice natură a acestei fete emotive, profund sentimentale şi oarecum neancorată în realitatea de zi cu zi.

Liliana, constituție vulcanică, energică, hotărâtă, structură diametral opusă delicateței şi înclinațiilor spre concesii ale prietenei sale, realizase chiar de la începutul proiectului referitor la posibilitatea unei burse în străinătate că atmosfera familială, ocrotitoare ar fi fost cea mai bună decizie pentru Vera care părea a fi zămislită din alt aluat. Vulnerabilă, entuziastă, având o încredere debordantă în semenii săi, nu realiza primejdia. Această ființă respira un alt aer, realitatea ei avea

alt decor şi tot ce atingea cu degetele-i uşoare – aripi de fluturi – avea altă consistență.

Această plăsmuitoare de fantasme avea disponibilități de dăruire , adesea fără discernământ. Lumea ce şi-o construise fără voie, nu era ermetică, din contra, porțile larg deschise primeau pe oricine. Toți erau bineveniți , tuturor li se atribuiau calitățile dorite, realul rămânea undeva dincolo de prag. Aceasta era Vera.

-Draga mea, fă-mă să pricep ce s-a întâmplat de ieri până azi?

Liliana nu poate trece uşor peste ceva ce nu are logică. Planificată şi rațională, vede fisurile în această hotărâre nebunească şi nu înțelege proveniența lor.

-Ei, bine! Am să-ți spun: aştept un copil! – vocea ternă, albă, pare o şoaptă ce se risipeşte în mii de fărâme.

Apoi , o tăcere densă, instalată abrupt, ca după căderea unei cortine.

x x x

S-au aprins felinarele grădinii. Neonul îşi face intrarea printre tufe, arbori, se joacă cu fantasmele nopții, plăsmuindu-le din lumină şi umbră – decoruri fascinante de mister.

Fetele nu şi-au dat seama de scurgerea timpului . Răcoarea nopții le trezeşte. Paharele cu limonadă de pe minuscula masă, au rămas aproape intacte.

Într-un târziu, Liliana îşi trece mâna prin păr, scutură firimituri invizibile de pe luciul lemnului şi întreabă:

-Acesta-i un motiv să rămâi, nu să pleci!

-Alex nu vrea…

-Dar părinții?

-Se vor împăca cu toate… la timpul potrivit…

Aceasta este Liliana; ea trebuie să pătrundă toate detaliile pentru a cumpăni bine orice situație şi mai ales pentru a o putea ține sub control. Soarta prietenei sale nu o poate lăsa indiferentă – rolul de ocrotitor, de cel ce sfătuieşte şi te ține de mână şi l-a asumat de pe când erau fetițe, ambele la acelaşi liceu, în clase diferite, Liliana fiind mai mare cu doi ani. Prietenia lor s-a închegat urmare a aceloraşi preferințe. La patinaj, Liliana era cea care o apăra pe mica ei favorită de giumbuşlucurile colegilor şi tot ea o aducea acasă , în zilele când se jucau în curtea şcolii şi pierdeau noțiunea timpului. Ea primea mustrările tatălui care îşi ținea mica sa prelegere, bătând uşor cu degetul sticla ceasului rotund, aşezat demonstrativ pe masă.

Ambele fete erau singure la părinți şi deşi una era brunetă, plinuță şi voluntară iar cealaltă – diafană, cu păr castaniu, obraji cu bujori şi mers de gazelă – copilele se considerau surori şi, cu timpul, toți cei din preajmă au acceptat această rudenie inventată.

E târziu. Noaptea şi-a făcut prezența pe nesimțite. Cele două prietene se grăbesc spre ieşirea principală din parc. Încă nu şi-au spus totul. Acest simplu cuvânt:”totul”, ascunde o răscruce de drumuri…, poate un bilet de loterie în care numărul câştigător va rămâne o taină.

-Şi totuşi, care-i motivul real? Hai s-o luăm pe rând…Îl vrei sau renunți? – substantivul „copil” este ocolit cu grijă, nu trebuie scos la lumină până nu i se hotărăşte soarta.

-Cum să renunț? – în vocea fetei se simte o învolburare, o

revoltă cauzată de anumite amintiri.

-Dar Alex? Ce a zis Alex?

-A zis, - Vera făcu o pauză, inspiră adânc şi adăugă cu voce joasă, „Nici într-un caz!”

-Bine, dar acesta nu-i motiv să te înstrăinezi de ai tăi, tocmai acum, când va trebui să fii susținută, când îți va fi mai greu…

-Cred că în clipa de față, pentru mine contează doar să fiu cât mai departe de el. Acum, ştiind cum gândeşte…

-Ce-ai să te faci când o să se observe?.. , vocea Lilianei, din ce în ce mai şoptită, se pierde în umbrele nopții.

-Nu ştiu… , probabil voi rămâne doar un semestru, apoi mă întorc. Sper să mă accepte ai noştri…

-Dar tu nu crezi că în starea în care vei fi…, din nou fraza rămâne neterminată, agățată undeva, în spațiul aerian, nevăzută, asemenea unei ființe miraculoase ce poate să dispară, rămânând totuşi prezentă.

-Nu vreau să mă gândesc la nimic… Atâta ştiu! Că plec! Şi cât mai repede posibil!

Liliana îşi cunoaşte prietena prea bine ca să nu-şi dea seama că acum, pentru ea, doar clipa de față este cea care decide. Rațiunile îşi pot lua zborul. Fereastra e deschisă. Gândul îi alunecă spre Alex. „Se vede că nu-l cunosc îndeajuns. Şi totuşi… el nu şi-a dat seama? Să încerc să vorbesc cu el? Nu! E problema lor, intimitatea lor,viața lor…”

S-a aşternut tăcerea. Doar paşii celor două fete se aud în liniştea nopții. Strada este aproape pustie. Un tramvai trece cu viteză,

câte o maşină, doi , trei trecători grăbiți şi deodată, din umbra unei intersecții, se desprinde o pereche şi traversează strada. În lumina becurilor li se disting bine figurile. Ambii iradiază acea lumină unică a împlinirii. Strâns îmbrățișați, aşa cum îşi poartă paşii, par a nu vedea pe unde calcă. Lângă trotuar, se opresc şi îşi ating buzele tandru, aerian şi apoi, deodată o iau la fugă ținându-se de mână şi râzând ca doi copii după o poznă încă nedescoperită.

Cele două prietene, martore fără voie, se strâng mai tare una lângă alta. Vorbele nu-şi au rostul. Se cunosc prea bine ca să nu-şi intuiască gândurile. Alex – cu farmecul său subtil, cu nonşalanța caracteristică optimistului, celui ce crede în steaua sa norocoasă – Alex a fost alesul. Ambele l-au plăcut de la început. Dar pe când Liliana l-a apreciat doar ca prieten, negăsind în el calitățile adevăratului luptător pe care să se bizuie în ceas de restrişte, Vera l-a iubit, l-a iubit total, fără rezerve, fără judecată, fără restricții. Asemenea înotătorului care plonjează în apa adâncă fără a-i cunoaşte profunzimile, eventualele capcane, această fată delicată şi-a oferit floarea inimii, iradiind de mulțumire că poate dărui. Şi el a primit. A considerat că i se cuvine, că face o favoare fetei pe care o ia de braț şi îi sărută buzele. El, Alex, băiatul frumos, deştept, curtat de femei şi primit cu entuziasm în cercurile tinerilor dornici de tovarăşi veseli şi fără probleme – cum putea să reacționeze altfel?

Liliana realizează că acesta este începutul sfârşitului:Vera nu poate depăşi momentul – decepție penibilă, ducând inevitabil spre alte cărări, alte căutări, alte fericiri. Delicată, aeriană, această fată are o forță de oțel împletită cu firul de mătase al aparenței. E salvarea ei.

Dezamăgirea cruntă este duşul rece ca gheaţa ce biciuieşte sângele, revigorând întreaga structură umană şi, odată cu ea, şi voinţa – călăuză a paşilor de dansatoare. Va reuşi. Dar cu ce preţ? Oare toate se plătesc? Chiar şi nebunia clipei? Extazul?

Cu un gest maşinal, Vera îşi scoate batista din buzunar.

-Nu plânge! , Liliana îi strânge braţul cu afecţiune.

Cum ar putea s-o ajute? Sfaturi? – Nu le aude. Compătimire? – Nu acesta este climatul de care are nevoie acum. Încurajare? – Pentru ce? Pentru o hotărâre fără discernământ, la care nu ar renunţa sub nici o formă?

Liliana îşi dă seama că există momente în viaţa oricui, când doar tu singur te poţi ajuta. În rest – nimeni. Tu - şi Dumnezeul tău.

În noaptea limpede, caldă şi răcoroasă în acelaşi timp, paşii fetelor se opresc. Drumurile lor se despart aici, acum, iar mâine – un „mâine" în haine străine – despărţirea lor va fi cu totul alta: definitivă, dureroasă, sfâşietor de dureroasă… Mâine…

Liliana îşi simte neputinţa încorsetată în plumb, aşa cum îi este şi inima. Vera rămâne cu singurul dar primit la botez :semnificaţia profundă a propriului nume –„Credinţă" – dar miraculos prin puterea tainică de călăuză a necunoscutului „Mâine" care îi bate în poarta unui viitor incert.

CAP. 2

Aşezată pe scaunul cu numărul 16a, legată cu centura obligatorie – ancoră a siguranţei iluzorii - , cu mâinile adunate în poală şi degetele strâns împletite, semn al încordării interioare, Vera

îşi plimbă privirea prin spaţiul strâmt al ferestrei, pe deasupra plafonului de nori.

Gata! Un sfârşit şi totodată un început. Teama de a parcurge cu gândul toate câte îi vor veni în întâmpinare, dar şi amintirile recente, desprinderea de cei dragi, lacrimile mamei, cărările bătătorite, biroul de lucru cu sertarele pline cu felicitări, adrese şi tot soiul de fleacuri de care nu se putuse despărți, întreaga ei existență – toate trebuiau date la o parte. Doar clipa de față… Zborul prin nori! Nimic altceva…Toate vor veni de la sine. Ea, Vera, nu trebuie să facă nimic, doar să stea cuminte, cu mâinile în poală şi cu centura de siguranță prinsă temeinic. Atât!

Întreaga țesătură de fire, denumită ştiințific sistem nervos, parcă s-a retras undeva, în abisul ființei, lăsând la suprafață o structură amorțită, fără puls, fără suflu – statuie din piatră, rece şi nesimțitoare. Doar acolo, în adâncuri, flacăra de veghe e trează…

Vocea stewardesei, amabilă, caldă, o trezeşte. „Ce doriți?" Întrebarea pluteşte în aer.

„Ce doresc? Să întorc rotița ceasului înapoi…" Să fie alta acum, pe scaunul numărul 16a… Vera pronunță cu voce tare, sonoră, tot ce şi-ar dori ea în clipa de față: „Un ceai!"

Cu ceşcuța minusculă, aromată, ținută strâns între palme, Vera zâmbeşte la gândul buclucaş că acum, la început de drum, i-a şi fost îndeplinită prima dorință. Cine ştie? Poate şi următoarele vor avea aceeaşi soartă miraculoasă…

Deodată, o uşoară trepidație naşte o oarecare încordare în rândul călătorilor. Apoi – alta. Ce se întâmplă? Vânt? Curajoşii, cei

experimentați în dificultățile zborului, îşi citesc în continuare ziarul, sau comentează degajat cu vecinul. Probabil - goluri de aer. Perturbări inevitabile. Pardoseala, scaunul, trepidează din nou. Intensitatea se măreşte. Îngrijorarea creşte pe fețele celor care nu-şi pot stăpâni temerile.

Apare stewardesa. De astă dată nu oferă ceşcuța cu băutură ci anunță cu o voce uniformă, calmă, adecvată unor astfel de situații: „Stimați pasageri, turbulențele se datorează condițiilor atmosferice. Căpitanul de serviciu vă informează că zborul se efectuează în deplină siguranță.” Lumea a devenit totuşi încordată. Fiecare se manifestă diferit, conform propriei structuri. Unii demonstrează aceeaşi indiferență, alții au introdus în conversație păreri avizate, cazuri cunoscute în situații similare. Majoritatea însă a devenit atentă la fiecare zguduire a acestui mic univers aerian. Şi zguduirile continuă, aproape fără pauze.

O uşoară rumoare se instalează. Un vârtej schimbă planul orizontal al pardoselei. Mici exclamații.

Vera, în forul ei interior, simte o degajare față de grijile capitale ce îi apasă cugetul. Această panică ce se infiltrează prin toate fisurile , chiar şi prin carcasele cele mai etanşe, pentru ea devine un joc cu soarta pe alt plan – pe cel al concretului, al vizibilului, mult mai uşor de suportat decât întreaga ramificație de prezumții, incertitudini, temeri.

Minutele se scurg cu o încetineală de melc. Nu se modifică nimic în zborul acestei păsări de oțel care îşi tremură mădularele, înfricoşătoare în neputința ei de a stăpâni un adversar ce posedă forțe

invizibile, copleşitoare şi adesea aducătoare de moarte. Cine sunt aleşii? Şi care ar putea fi clipa? Toate dezastrele de care auzi se întâmplă altora, nu ție. Compătimeşti, eventual te interesezi, dar , in final, mergi liniştit la masă. Îți bei supa citind ziarul. „Ce s-a mai întâmplat în lume?" Prăbuşiri de avioane, ciocniri de vehicule, explozii – toate sunt îngrozitoare, dar nu te doboară pe tine – nu au cum, pentru că tu stai liniştit pe scaun şi sorbi conținutul lingurii, întorcând pagina.

Lumea cum s-ar putea construi altfel? Cei ce cad sau sunt striviți nu au cum să se agațe, în clipa fatală, de cei ce-şi iau masa. Iar cei ce întorc pagină după pagină, înghițind o îmbucătură după alta, în felul acesta îşi creează platforma propriei existențe, pentru a umple golurile lăsate de categoria celor care cad. Şi la rândul lor… Aceasta este roata ce învârte fărâma – pământ, universul nostru.

Prin megafon se aude de astă dată chiar vocea gravă, uniformă, a comandantului aeronavei: „ Stimați pasageri, vă vorbeşte căpitanul Zlăvog Alexandru : din cauza unei furtuni cu o viteză de o sută patruzeci kilometri pe oră, nu putem ateriza pe aeroport conform programului. Turnul de control ne va indica în câteva minute, soluția optimă. Vă rugăm, nu vă părăsiți scaunele. Vom mări altitudinea de zbor, traversând zona turbulentă .Garantăm deplină securitate. Mulțumim pentru înțelegere."

Urmează o linişte nefirească. Fiecare revizuieşte în gând cele câteva fraze, căutând fisura. Situația reală este cea auzită sau se ascunde ceva grav sub plasa cuvintelor țesute meşteşugit? Şi deodată, ca la comandă, începe o stare de agitație în rândul pasagerilor.

Ora aterizării – o necunoscută majoră ce încurcă toate ițele. Presupunerile cu voce tare se intercalează cu lamentările celor slabi ce înger. Unii, cu probleme majore – continuarea călătoriei cu alt punct de destinație, întâlniri de afaceri cu ora fixată - devin iritați de-a binelea şi cer precizări. Atmosfera devine explozivă.

Apariția stewardesei, departe de a calma spiritele, direcționează întregul arsenal de întrebări ce necesită impetuos un răspuns, spre biata femeie. Aceasta, aparent calmă, solemnă,se străduieşte să fie convingătoare, răspunzând tuturor cu aceleaşi cuvinte: „Vă rugăm, păstrați-vă calmul. Într-un sfert de oră ni se va permite aterizarea.”

Vocile se întețesc în intensitate: „ De unde ştiți? Ce sfert de oră? Vom fi în întârziere şi nu se ştie pentru cât timp! Nu se admite aşa ceva! Facem reclamație!” Vacarmul creşte. Stewardesa a dispărut. Deodată avionul se clatină primejdios. Nimeni nu mai vorbeşte. Afacerile, legăturile dintre curse, totul dispare, doar liniştea disperării.

Vera, crispată, lipită de scaunul considerat în astfel de momente, colac de salvare, respiră sacadat, cu dinții strânşi, buzele uscate, muşchii încordați, părând a fi pregătită pentru saltul decisiv. Ochii larg deschişi nu văd, zgomotul din jur nu este perceput, fiecare fibră a corpului se rigidizează, gândurile s-au topit. Starea de excitație maximă o domină, o paralizează.

„Dumnezeule, oare țin atât de mult la viață?” Acest gând lucid se infiltrează timid în golul ființei. Este primul îndemn la rațiune. Şi deodată apare ideea liniştitoare,ca o plapumă caldă şi moale, aşternută blând peste gheața fricii de moarte: „Nu te teme, nu

te teme…” La fiecare respirație, această formulă magică adusă din seninul de dincolo de furtună, umple plămânii.

Vera se trezeşte ca după un somn profund, fără vise. Priveşte debusolată în jur. Este tot pe scaunul ei, cu aceiaşi vecini, doar starea de spirit s-a domolit. Toată lumea aşteaptă. S-a anunțat aterizarea.

„Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?” Deodată, un clopot de alarmă pornit din adâncuri, schimbă coordonatele realului. Vera priveşte fascinată fereastra mică, rotundă, cum îşi modifică transparența, colorându-se progresiv: roz – pal, roz intens, apoi un roş carmin, violent, ca o izbucnire de lavă ce îşi caută drum în mod perfid, periculos, cu intenția devastatoare de a invada tot spațiul.

„Visez? Am nu coşmar?” Acesta este ultimul gând închegat în mintea din ce în ce mai înnegurată . Apoi neantul…

CAP. 3

Banca joasă, cu lemnul înnegrit de vreme, ascunsă printre tufele de iasomie şi liliac, este oaza de linişte şi reculegere a Lilianei. Aici nimeni nu o deranjează. Nici muzica pusă la maximum de Călin, verişorul mai mic, nici interminabilele conversații telefonice ale celor din familie şi nici tumultoasele jocuri însoțite de țipete de mic sălbatic ale nepoțelului, adus de bunici pe perioade de timp, adesea nelimitate.

Singurătatea nu este o caracteristică a acestei fete vioaie, întreprinzătoare şi dinamice. Dar lumea ei interioară, amplă, complexă, are nevoie de spații intime, ocrotite de tot ce este în afara orizonturilor impregnate de propria-i personalitate. Din exterior, toți o califică – şi pe bună dreptate – om de nădejde ce se pricepe de minune

să-şi rezolve atât problemele sale, cât şi pe ale celor din jur. Disponibilitatea de a ajuta nu izvorăşte dintr-un simţ caritabil ieşit din comun, ci din forţa stocată genetic ce trebuie folosită oricum. Puţini sunt acei ce i-au descoperit rafinamentul interior, subtilitatea înclinaţiilor spre delicateţe, simţul artistic dar şi o oarecare instabilitate a armoniei interioare şi a echilibrului psihic, abil mascate.

Dar Liliana mai posedă o calitate nedescoperită de cei din jurul său: puterea intuiţiei cu totul ieşite din comun. De mic copil a simţit inima mamei sale, plângând şi scâncind din senin lângă dădaca din casă, în momentele de supărare sau de durere ale acesteia.

Acum, cu scrisoarea primită recent în mână şi cu privirea dusă departe, dincolo de ruginiul frunzelor, Liliana nu simte nici lemnul tare al băncuţei pe care a poposit acum o jumătate de oră, nici parfumul suav – jilav al florilor tomnatice. Plicul mic, alb a săvârşit minunea, a topit distanţa ce desparte cele două destine, aducându-le într-un univers comun. Trăirile,întâmplările, grijile uneia, le resimte şi cealaltă, uimitor de limpede. Transferul gândului, întregul arsenal de regrete, decizii, nelinişti se transmite instantaneu.

Cine păşeşte pe cărăruia năpădită de trifoi şi troscot şi depăşeşte graniţa tufelor de iasomie, o va găsi pe Liliana, stând nemişcată pe băncuţă, cu mâinile în poală, ţinând strâns un plic alb între palme, şi nu-şi va da seama că fata nu este singură. Lângă ea, pe aceeaşi bancă a poposit Vera , prietenă iubită, preţuită, însingurată – Vera, fiinţa de care s-a legat prin toate aspiraţiile tinereţii, ale entuziasmului şi ale încrederii în viitorul ce oferă doar aur şi diamante, în viitorul al cărui soare apune pentru a răsări din nou, mai strălucitor.

De astă dată, Liliana simte un gol imens în hățișul numi viitor. Ce cuvinte de mângâiere pot fi pronunțate? Ele trebuie găsite în zbaterea haotică a faptelor reale. Himere nu există. Doar evenimente concrete ce năvălesc peste existențe aparent direcționate. Limanul calm, aducător de liniște a dispărut. Asemenea cu Fata Morgana, iluzorie şi înşelătoare, imagine idilică ce se depărtează perfid, pe măsură ce crezi că se apropie.

A învățat pe de rost scrisoarea. Fraza care se desprinde din pagina cu scris înclinat, a devenit un vârf de aisberg care – odată împins de curenții suverani – nu se mai poate opri. Cele două treimi invizibile vor lovi puternic. Scufundarea? Supraviețuirea? Acum mai mult ca oricând, resursele native dar şi dragostea de viață, îndârjirea ființei în esența ei, constituie țărmul, salvarea, un nou răsărit şi, totodată mângâierea caldă, binefăcătoare a speranței.

Fraza cu pricina are următorul conținut: „…la aterizare mi-am pierdut cunoştința, m-am trezit într-o cameră de spital - pierdusem sarcina…” Deci toată zbaterea acestei fete nu-şi mai avea rostul. Motivația nu mai există în această claustrare impusă. Şi totuşi, din ce filon izvorăşte esența hotărârii de nezdruncinat, privind continuarea drumului, un drum pavat cu neprevăzut, ducând spre altă lume, cu alte reguli şi totul pe un fond devastator, de renunțare? Care este taina ce învesteşte cu energie şi voință o luptă inegală – singur contra unui univers străin, poate ostil, poate prieten, în prezent imposibil de catalogat? Va reuşi? Îşi doreşte această reuşită?

„Draga mea Vera, cum să te ajut? Stau pe banca asta, neputincioasă şi tristă… Aşi vrea să-mi auzi gândurile. Poate în clipa

de față, destinul tău ți-a şi rezolvat ce era mai greu. Te-aşi fi vrut din nou lângă mine, să-ți iau mâna într-ale mele, să ți-o mângâi şi apoisă încercăm împreună să facem ordine în toate vrerile şi dorințele tale. Să-ți vorbesc de Alex? Oare ştii cât de disperat a rămas după plecarea ta? Cred că nu te-a înțeles. Poate ți-a lipsit răbdarea… Ai cerut prea mult? Ați încercat împreună să descoperiți pe ce fel de temelie este clădit viitorul vostru comun? A venit la mine, şi nu o dată,crezând că pot face miracole. N-am fost în stare nici măcar să-i explic de ce ai plecat…Iartă-mă! Dar m-am simțit neputincioasă. Atât timp cât el n-a intuit motivele, la ce ar fi ajutat vorbele mele?"

O frunză bătând în auriu, se învârte prin aer, apoi se lasă în jos, grațioasă, uşoară – fluture de toamnă.

-Liliana,unde eşti? Nu vii la masă? – vocea mamei , cu tonalități calde, a trezit-o.

„Doamne, ce foame-mi este!"

Fata se ridică energic, îşi netezeşte fusta şi, cu paşi grăbiți, intră în casă.

CAP. 4

Zece ani! Atâția au trecut de la despărțirea celor două prietene. Zece ani – trăiți zi de zi, clipă de clipă, timp în care fiecare dintre ele şi-a urmat destinul, căutându-şi cărările, triumfând, greşind, bucurându-se, iubind.

Când te împiedici nu cazi – verticalitatea este un act de voință, țelul nu se zăreşte, dar există. Dincolo de linia orizontului. Nemărginirea nu se măsoară, paşii nu se numără. Drumul te poate

purta oriunde, chiar printre stele. Dar, întâi trebuie să pătrunzi tainele cerului. Şi ale pământului. În esență, totul e firesc precum curgerea apei izvorului sau zborul porumbelului.

Dar dacă noi, oamenii, fără sau cu voia noastră ne complicăm viața, ne putem izbi în zidul propriilor oprelişti, chinuindu-ne să construim un drum al existenței, şi nu vedem, în orbirea noastră că, de fapt, acest drum există. Şi ne aşteaptă…

Liliana nu şi-a părăsit oraşul natal. Aici s-a născut, aici a învățat meseria de profesor şi tot aici şi-a constituit o familie. Un soț, doi copii, prieteni. Părinții – împovărați de ani şi totuşi viguroşi pentru vârsta lor - au ajutat-o şi au fost ajutați.

Dar Vera? Ce s-a întâmplat cu Vera? Nu s-a mai întors. O ruptură brutală. Nimeni dintre cei ce o cunoşteau bine, nu s-au aşteptat la această încrâncenare inexplicabilă. Dispariția ei a fost comentată – presupuneri derutante, încercări de a pătrunde misterul unei izolări totale – ca apoi, în final, şi sentimentele celor apropiați şi aducerile aminte ale cunoscuților să se estompeze. Încetul cu încetul, uitarea şi-a întins vălul cenuşiu peste acest chip luminos.

Spre deosebire de cei din jur, Liliana a păstrat albumul cu amintiri în gând, în suflet şi în rugăciunile şoptite seara, la ore târzii. Inițial, nu şi-a închipuit că Vera nu se va întoarce. Dar a trecut un an, apoi alt an… Din scrisori a înțeles că pentru Vera, o confruntare cu Alex, directă,după tot ce se întâmplase, era mai rea decât moartea. Nu aveau cum să existe explicații. Nici scuze. În zborul ei spre ideal, s-a trezit cu aripile tăiate şi izbitura cu solul dur, nemilos, i-a zguduit şi trupul şi năzuințele. De ce n-au mai ținut-o îngerii de mână şi au lăsat-

o să cadă? Şi dacă a căzut – trebuie să plătească! Cui? Sieşi. O auto pedepsire meritată sau nu.

„…mi-e dor de toate şi de toți. Plâng! Dar nu mă întorc. Nu pot… Tu, buna şi draga mea prietenă, încearcă să mă înțelegi!”

Şi anii au trecut. Vera şi-a terminat studiile la Bordeaux – oraşul care a adoptat-o şi i-a oferit un post de profesoară de Chimie la un liceu din localitate. Prețuită şi stimată, Vera s-a simțit atrasă de delicatețea, corectitudinea şi căldura locuitorilor acestui oraş atât de bogat în vestigii ale istoriei şi culturii.

La câțiva ani după ce îşi luase postul în primire, Vera a fost crunt lovită de moartea neaşteptată a tatălui – un atac cerebral care i-a fost fatal. Bietul om nu a reuşit să-şi mai vadă copila. Ideea amăgitoare a întoarcerii ei acasă a fost singurul balsam care i-a mângâiat apusul.

Timpul şi distanța nu i-au permis fiicei să participe la înmormântare. În schimb, la scurt interval de timp de la acest tragic eveniment, Vera a perfectat actele necesare mutării definitive a mamei la Bordeaux. Cu această plecare, toate legăturile cu țara au fost rupte. Doar Liliana…

În decursul timpului, cele două prietene şi-au scris, la început săptămânal, apoi din ce în ce mai rar. Veşnica scuză „…n-am avut timp…” , a devenit o caracteristică a scurgerii minutelor condensate în perimetrul tot mai restrâns al existenței fiecăreia.

Totuşi , evenimentele principale erau transmise conştiincios. Firul invizibil ce se țesuse cândva, nu se putea rupe. Asemenea mărțişorului ce îți aminteşte anotimpul ghioceilor dar şi odgonului de

ancoră ce ține piept furtunii – această legătură nu putea să dispară.

Liliana ştia că Vera nu s-a mai implicat în nici o relație. S-a ferit? Neşansa? Viața ei intimă a rămas închisă ermetic. Întrebări fără răspuns. Clepsidra atâtor ani tineri nu a făcut decât să-şi numere boabele de nisip , unul câte unul, uniform, monoton, ca într-o catedrală părăsită, cu icoane ce-şi păstrează sfințenia – mute, neclintite, iradiind acea căldură a privirii, amestec de suferință şi balsam.

Tabloul descris de Vera pare o ilustrată uitată într-un sertar în care nu s-a mai umblat demult: „…Casa în care locuim – doar eu şi mama – se află într-un cartier liniştit, pe malul Garonnei… , multă verdeață, umbră, răcoare…” Liliana îşi cunoaşte prietena. Nu şi-o poate închipui doar plimbându-se pe malul apei. Verdeața, umbra şi răcoarea pot constitui , ele singure, materializarea aspirațiilor acestei fete complexe în dorințe, în căutări? A invitat-o de multe ori, măcar pentru o vacanță de două săptămâni. „…Vera, hai, fă nebunia asta şi te suie în tren şi vino!” Invitația, sub diverse forme şi în numeroase ocazii – aniversări, sărbători, etc. – a fost trimisă o dată, de două ori, de zece ori, şi, în final, Liliana s-a lăsat păgubaşă. Şi anii au trecut…

Cu atenția îndreptată asupra copiilor, a căminului, realizările pe plan profesional, toate la un loc au zăvorât inițiativele. A urmat descurajarea. Apoi praful s-a aşternut – strat peste strat.

Alex? Imediat după plecarea Verei, Liliana a fost asaltată cu întrebări la care nu a găsit un răspuns potrivit şi proiecte fanteziste la care a refuzat să participe. „…te rog, să nu-i dai lui Alex adresa mea. Dacă o va cere…” Această rugăminte – ordin nu a fost încălcată. Şi

Alex nu a mai venit. Şi nici nu l-a mai întâlnit. A dispărut, pur şi simplu, de pe orizontul preocupărilor ei.

În urmă cu câțiva ani, la întâlnirea promoției de studenți ai Facultății de chimie, invitația de participare la acest deosebit eveniment a fost trimisă la Bordeaux, în căsuța „ cu verdeață, umbră şi răcoare” , prin intermediul Lilianei. „ Hai, Vera dragă, întinde-ți aripioarele şi vino! Toți colegii te aşteaptă. Nu ți-e dor de noi?” Şi răspunsul a sosit cu două zile înaintea evenimentului: „ Dragii mei, vă iubesc pe toți! Închinați o cupă de şampanie în sănătatea mea (de care am atâta nevoie), în dorul meu (cu care vă lăudați atâta) şi pentru norocul meu (care cam scârțâie) Colega voastră aceeaşi (deşi anii au mai lucrat pe ici , pe colo…) Vera

P.S. La rândul meu, îmi umplu paharul cu apă minerală pentru fiecare dintre voi şi adaug câte un strop sau chiar o linguriță cu NOROC – după necesitățile fiecăruia.

Liliana îşi aminteşte relatarea unuia dintre profesori, participant la un congres ținut recent la Bordeaux: „…sigur că am întâlnit-o, a povestit acesta, doar o cunoşteam bine din facultate, deşi nu am fost aceeaşi promoție. „Ce face? Cum arată? „ , întrebările l-au asaltat şi omul a părut oarecum încurcat în detalii: „ O femeie serioasă, cu ochelari, îmbrăcată oarecum pedant, sever. Şi un farmec aparte…” „Dar ea, ce spunea? Care este statutul ei acolo? De ce n-a mai venit la noi? „ „Ei, de ce, de ce? Dacă vreți să ştiți, habar n-am! Şi ca să fiu sincer, cred că întâlnirea cu ea a constituit o dezamăgire pentru mine. Într-un fel… Ea s-a purtat corect, prea corect, si atât! Pur şi simplu a evitat să-mi dea amănunte legate de viața ei. M-am aşteptat

să mă invite acasă măcar la o cafea – doar eram străin pe acele meleaguri – n-a fost aşa! Aş putea spune că aproape nici nu şi-a luat rămas bun. Am cerut lămuriri de la un coleg de-al ei, bine înțeles, discret. Dar tipul , Dumnezeu ştie ce a înțeles că m-a pus la punct: „…Au mai încercat şi alții să se apropie de Vera şi n-au reuşit. Deşi e singură… „ Cele câteva cuvinte spuse pe un ton zeflemitor mi-au tăiat orice elan.”

Liliana a ascultat relatarea cu deosebită atenție. O ştia pe Vera comunicativă, şăgalnică, vioaie, cu porniri copilăreşti de zburdălnicie. Unde a dispărut tot acest angrenaj viu, cald? Efluviile de sentimente izvorâte din acea generozitate detaşată, creând strălucirea firescului şi a armoniei în orice spațiu? Privirea luminoasă şi floarea parfumată a zâmbetului? De ce s-a topit totul? Si ce-a rămas?

A urmat o noapte albă în care frământarea remuşcărilor a adus cearcăne vineții sub conturul ochilor. Apoi – o scrisoare plină de căldură dar şi de amărăciune, la finalul căreia a fost materializat în cuvinte scrise apăsat pe hârtie, gândul adânc înfipt în cugetul Lilianei – gând declanşat de îngrijorare şi de dor - : „Vera, vine vacanța. Dacă aş pleca spre tine? Vrei?”

Şi cu totul neaşteptat, a sosit urgent răspunsul: „ Da, sigur că vreau. Numai că… nu în vacanța asta. Te anunț eu. Ne vom bucura amândouă foarte, foarte mult. Cu cât vom avea evenimentul mai mult timp în față, fără a-l păşi, cu atât îl vom dori cu mai multă ardoare.”

Ce putea face Liliana? Să aştepte… Deşi a simțit o uşoară strângere de inimă, nelinişte, derută şi mai ales neputința de a-şi înțelege prietena, a acceptat totul. Dacă ar fi fost ea aceea, ce răspuns

exploziv ar fi trimis!

CAP. 5

A trecut un an fără ca ideea întâlnirii celor două prietene să se materializeze în vreun fel. Tăcerea în privința acestui subiect a fost respectată de Liliana. „Nu este pregătită să mă primească după atâta amar de timp? Își ascunde existența… De ce, tocmai de mine?” Și-a amintit, nu fără un zâmbet amar, povestea care o impresionase când era fetiță mică: lădița fermecată ce nu putea fi deschisă deoarece cheița de aur fusese aruncată de vrăjitoarea cea rea, în fundul mării. Ea, Liliana, trebuia să caute cheița. Cine fusese vrăjitoarea cea rea? O plăsmuire? Întregul şir de evenimente, trăiri, speranțe, aşteptări şi mai ales decepții ce năruiseră castele de nisip?

Încrâncenată, baricadată în renunțări şi hotărâri cioplite în piatră, suprimându-şi orice scânteie, stingându-le pe toate pentru a se cufunda în bezna claustrării şi poate a deznădejdii – aceasta era Vera acum. Şi, din nefericire, cheița zăcea undeva în nisipul mării.

Şi , deodată, căzu ca un trăsnet vestea mult dorită şi aşteptată: „Vino!” Urmau detaliile de rigoare.

Liliana , luată pe nepregătite, se trezi în fața a zeci de probleme ce trebuiau puse la punct în vederea apropiatei plecări. Deci era aşteptată, dorită, poate chiar necesară. Şi clipa sosise! Îi râdea inima, ochii aveau o altă strălucire, iar momentele de repaus deveniseră un deliciu. Își imagina întâlnirea cu buna ei prietenă în zeci de ipostaze, şi toate aveau acelaşi final: o revărsare de trăiri, dorința impetuoasă de a umple acel imens gol ce –l crease despărțirea. Toate

aceste emoții, Liliana le trăia de pe acum. Colindul magazinelor pentru descoperirea surprizelor ce urmau a împodobi cu bucurie şi entuziasm revederea, devenise o îndeletnicire de căpetenie.

În sfârşit, cheița fusese găsită!

Şi iată, sosi ziua mult aşteptată. Ce poate fi mai minunat decât o dimineață de iunie? Lumina trandafirie a cerului pregăteşte drumul zeului – soare, prospețimea aerului se îmbină cu miresme delicate de floare şi întreaga natură îşi cântă imnul împlinirii pe zeci de tonalități. Până şi cea mai umilă frunzuliță devine regină de-o clipă, împodobită cu bobul de rouă – diamant. Pacea şi încântarea zorilor întind aripi nevăzute peste tot şi peste toate.

O astfel de dimineață o aşteaptă pe Liliana. Starea sufletească, în deplină armonie cu respirația pământului, cu zgomotele oraşului trezit din somn, nerăbdarea adunată în graba pasului, privirile rapide spre cadranul ceasului de mână, toate se focalizează spre un sigur țel: plecarea!

Formalitățile necesare fiind îndeplinite, călătoarea poate în sfârşit, să se aşeze pe scaunul ei din aeronavă. Numai ea ştie cât de mult se abține să nu chiuie de bucuria momentului atât de mult aşteptat. O va vedea cu ochii ei pe Vera, fără plăsmuiri ale imaginației suprapuse peste rândurile cu scris înclinat. Va respira aerul ei, îi va înțelege viața cu rigorile impuse şi – de ce nu? – va încerca să-i elibereze aripile. Şi dacă e prea târziu? Dacă timpul scurs a pietrificat pornirile, prinzându-i inima într-o carcasă oțelită şi închizându-i obloanele cerului? Din cauza asta, teama strecurată undeva în străfundul ființei, alunecă perfid în venele cu sânge fierbinte,

înghețându-le. Din fericire, Liliana este o luptătoare. Cuvintele „nu se poate” nu şi-au găsit loc în dicționarul său. Ea crede. Şi această credință materializează într-un fel dorințele ascunse , țesute într-o logică proprie – logica învingătorului.

Dacă n-ar fi hubloul – fereastra minusculă care o leagă de lumea reală şi tot odată fantastică, a norilor – Liliana n-ar putea realiza că s-a desprins de sol, că pluteşte , cuibărită în burta acestei păsări uriaşe. „Cum e posibilă o asemenea stabilitate, în plină viteză? Un drum al aerului atât de neted, de care, din păcate, Vera n-a avut parte? Şi dacă n-ar fi apărut acea furtună devastatoare, care ar fi fost destinul ei? Copilul i-ar fi schimbat calea? Țelul? Viața?”

-Ce doriți? Ceai, cafea, suc de fructe? , vocea stewardesei o trezeşte.

-Un ceai. Mulțumesc!

Aceeaşi preferință… Aceeaşi comandă, la un interval de zece ani. Este primul contact invizibil, totodată palpabil al celor două prietene : ceşcuța cu ceai…

CAP. 6

Aşezată comod în fotoliul moale, încăpător, Liliana o urmăreşte pe Vera în plină mişcare, în fața mesuței pe care o tot încarcă.

-Să vezi pateul acesta ce gustos e… Îți pun şi puțină frişcă la cafea? Nu? Ştiu că-ți plăcea…

Atmosfera de intimitate redeşteptată are totuşi zeci de semne de întrebare. Zece ani nu sunt o glumă! Unele modificări survenite în

tot acest interval sunt evidente, altele – doar ghicite.

Liliana o vede pe Vera aceeaşi şi totuşi dublată de ceva necunoscut,ce trebuie studiat, acceptat. Pare mai aspră şi totodată mai vulnerabilă. Ochii evită privirea directă. Teamă ? Prudenţă? Obişnuinţa de a păstra toate ferestrele ferecate? Şi totuşi , bucuria revederii i-a pus pe obraji culoare. Aerul şăgalnic al copilăriei inconştiente, fermecătoare, se joacă cu personajul grav, construit cu trudă. Fetiţa răsfăţată, sărind într-un picior, se confruntă cu maturitatea pedantă. Însăşi îmbrăcămintea pare a fi creată pentru două femei total diferite: fusta cenuşie, lungă, emanând acel aer tern al finalului nu-şi găseşte ambianţa adecvată, alături de bluza vaporoasă, presărată cu petale de flori – triumfătoare în bucuria vieţii ce o manifestă.

Poate inima care bate sub ţesătura fină şi-a pus amprenta entuziasmului şi a căldurii, dând vigoare şi strălucire întregului, în pofida emanaţiilor nocive, veşnic la pândă. Dar tot atât de plauzibilă poate fi varianta unui înveliş mirosind a primăvară, peste un miez îngheţat.

Liliana este oarecum derutată. I-ar pune întrebările cele mai simple din lume, dar ceva o reţine. Golul în ani nu se poate umple cât ai bate din palme. Cafeaua aromată e un mijloc minunat de a se acomoda cu tot ce este în jurul ei: începând cu lumina filtrată prin perdele şi terminând cu însăşi stăpâna acestui spaţiu străin, cu lucruri împrăştiate neglijent unde nu te aştepţi, cu mărunţişuri adunate în farfurioare plasate oriunde şi buchetele de flori vii şi uscate, uitate în pahare. Aceasta este lumea ei. Aici şi-a adunat toate visele, toate dorinţele şi dezamăgirile.

Musafira îşi priveşte prietena cu dragoste dar şi cu o oarecare nelinişte. Ştie de ce a venit. Nu doar dorul a mânat-o ci şi sentimentul de vinovăție, cuibărit de mult, undeva în străfunduri, nebăgat în seamă şi totuşi veşnic prezent.

Oare s-a străduit ea îndeajuns atunci, în momentele de răscruce? Sau a lăsat-o să-şi caute cărările , ridicând din umeri cu formula liniştitoare „ N-am ce-i face…”? Pe Alex de ce l-a evitat în loc să şi-l facă aliat şi să i-l trimită drept sol al împăcării? Doar o cunoaşte pe Vera, îi ştie încăpățânările fără rațiune şi deciziile luate sub imperiul clipei.

Pe de altă parte, pe măsură ce a trecut timpul, Vera a avut in ce în ce mai puțin curaj să dea piept cu trecutul, preferând însingurarea , asemenea celui ce închide ochii să nu vadă. Da! Trebuia să vină mai de mult. Să nu aştepte ca anii să prăfuiască amintirile – abia acum să se trezească stângace, neajutorată, în fața unei femei aproape străine.

-Uite! Ți-am pregătit camera ta. Hai să vezi! Mama va sta cu mine. Vera o priveşte întrebător, căutând să ghicească dispoziția prietenei sale. Sunt în vacanță odată cu elevii mei. Ai să vezi ce plimbări vom face! Am să-ți arăt oraşul, parcurile, catedrala. S-au deschis şi nişte expoziții cere, sigur , îți vor fi pe plac!

Emoția întâlnirii abia acum este resimțită cu adevărat. Ambele prietene realizează câte mărturisiri sunt de făcut, câte întrebări de pus. Miraculos, baricadele încep să se topească.

Vera va încerca să se facă înțeleasă, să explice, eventual să se dezvinovățească. Liliana este singura ființă care a reuşit să descuie

lacăt după lacăt pentru a pătrunde în această redută şi, totodată - judecătorul ce va da verdictul. Dar avocatul? Cine va pleda pentru zarurile aruncate cu ochii închişi? Cine va putea explica de ce toate evenimentele s-au desfăşurat într-un fel şi nu în altul? Şi mai ales, cine va înțelege opțiunile unei fete debusolate, rănită în cele mai intime sentimente, în căutarea colacului de salvare imaginar pe o mare în plină furtună?

Liliana ar putea înțelege? Înconjurată de o adevărată familie, aşteptând ziua ce vine cu seninătate şi încredere, cum ar putea simți povara unor evenimente cu deznodământ tragic, evenimente ce puteau fi evitate? Iertarea, înțelegerea, poate şi dragostea… Toate şi-au luat zborul din inima Verei, lăsându-i doar încrâncenarea şi dorința ascunsă de a-l face să sufere pe cel ales. Ar trebui să-i spună totul? Nu! Nu acum! Încă nu are curajul…

x x x

O zi senină de iunie. Mult aşteptata plimbare de-a lungul Garonnei este primul obiectiv al vacanței celor două prietene. Cele câteva zile de acomodare au trecut cu bine. Programul comun de masă, odihnă, noutățile aduse din țară, proiectele de viitor şi chiar posibila vizită a Verei în locurile natale, toate la un loc au creeat o atmosferă de intimitate plăcută, de veselie spontană, Fiecare dintre cele două fete reflectă în privire aceeaşi tinerețe strălucitoare de acum zece ani. Dumnezeule, cât de repede a trecut timpul! Amândouă se îmbrățişează, râd, povestesc vrute şi nevrute. Dar până acum, nimic esențial nu a fost scos la iveală. Latura profundă a vieții nu şi-a găsit

încă locul…

-Uite, harta, o luăm pentru tine, ca să te poţi orienta mai bine. Eu îmi cunosc oraşul… oraşul care m-a adoptat…, şi Vera tace, cu privirea dusă departe.

Liliana nu are curajul să pronunțe cu voce tare tot ce îi trece prin minte şi mai ales gândul care o urmăreşte cu asiduitate, gând – adevăr, indiferent dacă ar putea fi acceptat sau nu : „…e oraşul capcană, ți-a prins tinerețea, năzuințele şi nu ți-a dat nimic în schimb…” Îşi vede prietena tristă şi goală, în ciude aparențelor de confort sufletesc.

Mama ei poate este singurul pilon rămas vertical. În preajma celor două fete- mereu zâmbitoare, dornică să le vină în întâmpinare, liniştitoare şi plină de tact. Ar fi rezistat copila ei fără acest sprijin picurat ca un balsam, clipă de clipă, în toți aceşti ani?

Din tăcerile Verei, din anumite fraze spuse pe jumătate, se simte existența unui angrenaj tăinuit care a înhibat vioiciunea şi dorul de viață, secând însăşi seva. O volubilitate nefirească, adusă din rațiune,desele rețineri în fluența vorbirii, dau de gândit. Liliana va încerca să-i fie, ca în tinerețe, prietenul de suflet, sfătuitorul şi chiar terapeutul. Vor găsi soluții. Nu e prea târziu… Acestea sunt gândurile ce însoțesc paşii celor două fete.

-Ce pod majestuos! Trebuie să fie foarte vechi…

-Acesta este Pont Saint –Jean, şi celălalt - Pont de Pierre.

Toate detaliile sunt cu grijă explicate de Vera. Mulțumirea ghidului ce reuşeşte să aducă completările de rigoare, să însereze cotidianul în istorie, şi să-şi pună amprenta personală în tot ce

povesteşte, au transformat-o miraculos pe Vera. Plină de entuziasm, exuberantă, volubilă, întinerită brusc, fata nu simte asfaltul încins , nici soarele care a început să ardă.

-Vezi, acesta-i Cheiul Ludovic al XVIII-lea, aici – Esplanade des Quinconces, cu Mont des Girondins,… iar aici… Doamne, draga mea, dar tu eşti transpirată toată! Cum de nu mi-am dat seama şi te-am târât atâta cale… Uite, intrăm aici, e răcoare, umbră, luăm o înghețată.

Liliana, mai voinică decât prietena ei, se strecoară mai greu printre umbrelele arborilor şi zonele fierbinți, în plin soare.

În sfârşit, aşezate confortabil sub țesătura deasă a frunzişului, amicele îşi savurează înghețata.

-Mâine vom face o plimbare în altă zonă, total diferită de centru. Ai să vezi…

-De-abia aştept! , şi Liliana se gândeşte cu nostalgie la cămăruța răcoroasă, cu pat simplu, comod, în care va ateriza în curând. Este obosită. Atâtea impresii… Şi sportul mersului pe jos,ore în şir… Totuşi se simte uşoară, o bună dispoziție asemenea vântului răcoros o face să-şi zâmbească sieşi, trecătorilor, băncilor din parc şi chiar asfaltului dogorâtor pe care calcă.

CAP. 7

-Start, pornim! – Vera năvăleşte veselă, zglobie, asemenea unei fetițe dornice să cuprindă lumea toată în albastrul senin al ochilor, înfrățiți cu cerul.

-Mai poți? Nu este o încercare prea grea pentru tine să-ți plimbi prietena prin toate cotloanele oraşului?

-Ei… Ai răbdare! Abia e începutul… Pregăteşte-te, azi vom pătrunde o zonă – numai verdeață, pomi, răcoare – sigur o să-ți placă. Şi nu este chiar departe.

Vera îşi priveşte musafira cu coada ochiului.

-Nu mă sperii eu de distanțe… Într-o clipă sunt gata!

Sandale comode, îmbrăcăminte uşoară, ochelari de soare, şi iat-o pe Liliana, proaspătă, gata de plecare, pregătită pentru alți kilometri – porția zilnică.

Paşii celor două fete sună vesel pe aleea pietruită, ce şerpuieşte printre vile mici, din ce în ce mai distanțate una de alta.

-Vezi ce minunată privelişte? Aici, parcă ai fi la țară. Uite ce fânețuri aromate! Dincolo este un teren cu viță de vie, dar nu seamănă cu a noastră, - pitică şi roditoare. Vom trece de vie şi vom intra în zona împădurită. Nu-ți vine să crezi că la doi paşi e oraşul! Aici este zona Bordeaux Nord, dincolo de Pont Suspendu d,Aquitaine. Dacă te vei rătăci cumva…

-Asta-i bună, râse Liliana. Dar tu unde vei fi?

-Ştiu şi eu? – privirea înnegurată din senin era dusă departe.

„Oare ce-i în mintea şi-n inima acestei ființe? Ce se ascunde?”

Era dificil să te adaptezi acestor stări atât de diferite asemenea unui joc al culorilor: alb – negru , sau al cerului : senin – înnorat.

Apele ieşite din matca lor, cândva, nu s-au potolit? Nu şi-au găsit vadul? Albia? Toate aceste răzvrătiri, învolburarea, meandrele, adâncurile primejdioase, vârtejurile, n-au fost doar un coşmar ce dispare odată cu ultimele umbre ale nopții?

Aleea se intersectează cu drumul asfaltat, bine întreținut, cu un şanț pe margine. Paşii celor două prietene se îndreaptă spre primul cot al şoselei. Pădurea pitică de pe ambele laturi ale acesteia , se transformă pe încetul, creşte în înălțime, se îndeseşte, devine suverană şi puternică. Platanii viguroşi îşi întind ramurile fără opreliști. Curbele se succed una după alta, asfaltul îşi joacă umbrele bolții de verdeață de deasupra, creând modele efemere , pictate în aur şi păcură.

-Adesea mă plimb pe aici…

-Şi nu ți-e frică?

Întrebarea Lilianei sună ciudat, în plină zi, nu departe de forfota oraşului, în această oază de linişte şi răcoare. Vera o priveşte intens.

-Ai simțit ceva?

-Nu ştiu… Dar parcă nu m-aş încumeta să fac o plimbare solitară prin aceste locuri…

-Dar cum ți se par?

Liliana nu mai este sigură pe vorbele ce nu-şi găsesc înțelesul nici pentru ea. O stare de tulburare a pus stăpânire pe voioşia de până acum, şi, pe nesimțite, panica o îndeamnă să se întoarcă.

-Da, e foarte frumos aici, linişte – şi după o pauză, vocea, devenită o şoaptă, adaugă: - Nu e un loc prea singuratic?

Vera n-a răspuns nimic. Doar atât:

-E târziu, cred că mama ne aşteaptă ca masa.

-Astfel s-a încheiat plimbarea pe care Liliana şi-o va aminti, peste câteva zile, când, la propunerea amicei sale, vor străbate aceeaşi cale.

x x x

-Tot acolo mergem?

-Da! Trebuie să-ți dezvălui ceva Când ajungem.

In timbrul grav se simte emoția. „Oare ce vrea să-mi spună? Şi de ce tocmai acolo?”

Gândurile Lilianei îi derutează mersul raţiunii Nu înțelege, nici nu ar avea cum. Enigmă?

Iată drumul asfaltat, pădurea, umbra. Totul ar părea identic cu plimbarea precedentă. Doar starea de încordare a celor două prietene a luat locul exuberanței din ajun.

-Data trecută m-ai întrebat dacă nu mi-e teamă să mă plimb prin aceste locuri. Hai să te lămuresc. Vino cu mine…

Mişcările precipitate, saltul peste şanţ fără nici un fel de precauţie, graba înfrigurată cu care îşi trage de mână prietena… Toate par a pregăti actul doi. Actul întâi când s-a consumat şi în ce a constat? Liliana simte tremurul uşor ce străbate palma, degetele Verei. Amândouă calcă peste crengi uscate, peste smocuri de iarbă şi frunze adunate în ani. Miroase a reavăn, a umezeală. Pare foarte întuneric. Fata îşi scoate ochelarii şi încearcă să distingă locul pe unde calcă. Toată ambianța a devenit ostilă. Pădurea, draga pădure verde a dispărut. Doar trunchiuri lucioase, verticale, înclinate, prinse într-un mărăciniş verde ce se urcă peste tot, căutându-şi eliberarea.

Liliana percepe mult mai acut acel sentiment vag de nelinişte, izvorât poate din foşnetul frunzelor, sau mai de grabă, din însăşi starea de spirit a celei ce îi călăuzeşte pasul. Încotro? Care este finalul?

-Vera, ce vrei să-mi arăți? Zona pare din ce în ce mai sălbatică…

-Ți se pare! N-am înaintat în pădure decât vreo zece paşi. Acuşi ajungem. Cred că am rătăcit şi eu locul. N-am mai fost cam de mult…

Totul pare enigmatic. Lămuririle referitoare la scopul acestei incursiuni , nu au nici o finalitate. Şi pe măsură ce înaintează, starea de tensiune creşte.

Deodată, urcată pe un dâmb la câțiva metri de şosea, Vera se opreşte locului. De abia acum Liliana îşi dă seama că drumul sinuos străbătut prin pădure, putea fi evitat.

„Dacă acesta e locul pe care îl caută, mult mai simplu puteam ajunge direct de pe şosea.” Îşi priveşte prietena, nedumerită, cu zeci de întrebări pe buze.

-Am ajuns? Ce vrei să-mi arăți?

Răspunsul e tăcerea .Vera, cu privirea dincolo de dâmb, pare o statuie. „Ce-i cu ea?”, şi Liliana, din câțiva paşi urcă colina. Ajunsă pe culme, priveliştea ce se desfăşoară înaintea ochilor pare un decor de pe alt tărâm.

O maşină răsturnată, fără portiere, fără parbriz, cu o singură roată, şi aceea poziționată strâmb – un vehicul fantomă ce pare a fi suferit cataclisme în şir, nu doar unul. Timpul şi-a pus amprenta cu generozitate, - mai mult rugină decât culoare, cândva , grena – smocuri de ierburi înconjurând-o , asemenea unei cripte neterminate.

-Ce-i cu asta? – nedumerită, musafira priveşte când caroseria jalnică, țintuită în iarbă, când figura turnată în marmură a prietenei sale.

Într-un târziu, se aude un suspin. Ochii Verei lucesc straniu în semiobscuritate. Plânge? Liliana, cu paşi uşori se apropie şi o prinde de braț. Simte că miezul unui întreg angrenaj implacabil aici îşi are

locul. Aici se va dezlega şarada golului căscat peste cele două capete de punte. Printr-un gest spontan, pornit simultan, cele două prietene se îmbrăţişează – una cu spasmul suspinului zguduindu-i pieptul şi cealaltă încercând cu tandreţe şi tact să potolească o durere neînţeleasă.

-Ce-i cu tine, draga mea? Ce se întâmplă?

Vera plânge în continuare, cu faţa ascunsă la pieptul celei ce o susţine. Zăgazul a fost rupt. Încetul cu încetul, suspinele se domolesc. Poate emoţiile au fost prea intense – gleznele parcă nu mai au puterea să susţină. Acolo sus, pe colină, ambele fete se aşează în iarbă, ţinându-se în continuare de mână.

-În sfârşit pot să-ţi explic… Multe ai să înţelegi acum.

-Dacă poţi, dacă nu – altă dată…

-Ba pot! Trebuie să ştii!

Vera se întoarse cu toată faţa spre această adevărată soră de caritate, ca spre propria-i mântuire, învăluind-o cu o privire intensă, profundă.

-El a murit aici…, făcu o pauză, dându-şi seama că Liliana nu a înţeles. El! Alex! Asta e maşina lui…, şi vocea i se stinse.

-Cum? Nu se poate! – Liliana sări ca un arc de la locul ei.

-M-a căutat şi a dat de urma mea… dar n-a apucat să mă întâlnească. Accidentul nu ştiu cum s-a petrecut. Am citit în ziar. Apoi i-am găsit maşina…

Martora acestei scene a rămas fără grai. O puzderie de frânturi de gânduri îi invadează mintea. Într-adevăr, n-a mai auzit nimic de Alex de la terminarea facultăţii. Un prieten comun transmisese cândva

o informație scurtă: plecat la Sibiu, oraşul său natal.

-Tu nu-ți dai seama? Eu l-am ucis! Pe mine a venit să mă caute. Am fugit de el fără să-l ascult, fără să încerc să-l înțeleg. Nu mi-am dat seama de multe… M-a iubit…- şi Vera începu din nou să plângă, dar de astă dată, potolit, oarecum eliberată şi poate epuizată.

Într-un târziu, Liliana încercă să se dezmeticească, să rânduiască faptele, să le pună cap la cap - căutându-le loc în logica destinului –şi să-şi împace prietena , pentru a o scoate din hățişul reproşurilor distrugătoare.

-…şi ştii pentru ce eşti tu, de fapt vinovată? Pentru învinuirile pe care ți le aduci ție însăți.

-Am distrus două ființe… Of! Încăpățânarea şi lipsa mea de rațiune!

-Da! Aici îți dau dreptate. Te-ai pripit când ai întors spatele şi ai plecat. Şi când s-a întâmplat? – mâna întinsă a Lilianei, după un semicerc desenat prin aer, ajunge în direcția cimitirului dezolant de fiare ruginite.

-A! De mult, … la scurt timp după ce am ajuns aici…

-Şi ai purtat această povară în tine atâta vreme?

Vera tace cu ochii în pământ. Tabloul ce îl prezintă cele două ființe în fața maşinii – fantomă, e zguduitor. Fierul fără viață pare a fi adunat puterea de a reconstitui clipa fatală. Alex, acolo, înăuntru… Zbaterea ființei între pornirea firească de a-şi găsi rostul pe pământ şi oprirea brutală a resurselor vieții: inimă, respirație, gând…

„L-am judecat greşit… El nu a bănuit tragedia creată în psihicul iubitei sale în urma refuzului inconştient. Ființa aceea mică ce

urma să se nască, încă nu prinsese rădăcini în inima lui tânără, nepregătită pentru surprizele vieții. I-a lipsit răbdarea şi înțelegerea. Vera a greşit, dar a plătit prea mult…”

Abia acum Liliana înțelege claustrarea acestei ființe zbuciumate de remuşcări. Regretele nu aveau cum să dea timpul înapoi - să aibă alte opțiuni, Alex, lipit de inima ei, să-i înflorească visele… Îşi privi prietena cu inima strânsă. Da! Abia acum o înțelege. Dar de ce tăcuse până acum? De ce nu a chemat-o mai devreme?

Încetul cu încetul, sora – prietenă se liniştește în urma şocului primit. Rațiunea începe să iasă la suprafață. Această femeie puternică,cu picioarele pe pământ, a şi găsit soluția. O să i-o spună la momentul potrivit. Încă nu-i prea târziu…

Deodată, Vera s-a ridicat şi, cu paşi şovăielnici, a intrat în desişul copacilor. După câteva minute, iat-o, cu un buchețel de flori în mână, coborând panta spre silueta întunecată a vehiculului. S-a aplecat şi a resfirat florile pe parbrizul ruginit. Părea transpusă, cu ochii măriți, lucind straniu în semiobscuritate, cu un aer de smerenie şi detaşare, asemenea unui personaj coborât de pe alte tărâmuri.

-Hai să mergem! Mi s-a făcut frig… - şi Liliana rupse vraja țesută din imagini reale cu altele mult mai cutremurătoare, aduse de undeva, din neant.

Vera, ascultătoare ca o fetiță, o urmă călcând grăbit prin frunze, până ieşiră la şosea. Aici, în plină lumină, pe asfaltul încins, cele două fete îşi regăsiră echilibrul sufletesc de care aveau atâta nevoie. Drumul spre casă a fost parcurs cu paşi vioi, grăbiți. Ambele erau dornice să părăsească acel loc straniu.

Un timp merseră în tăcere, fiecare frământându-şi propriile gânduri. Apoi, deodată Liliana rupse tăcerea:

-Ascultă, Vera, în tot acest timp care s-a scurs, tu n-ai făcut altceva decât să păzeşti un mormânt închipuit. Ţi-ai irosit viaţa aici… Şi ce este mai grav, ai preluat nişte vini, te-ai încărcat cu ele. De ce te amesteci tu în vrerile Domnului? Văd că n-ai prieteni, n-ai distracţii, numai muncă şi imaginea unui om care a plecat, Gata! S-a dus. Tu ce-ai făcut în tot acest timp? Te-ai agăţat de trecut… Toate s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat. Nu se poate schimba nimic din ce-a fost. Dar viaţa ta de acum poate fi alta!

-Şi ce vrei să fac? – în vocea Verei se simte disperarea, neputinţa. Nu poţi înţelege… nopţi întregi îl visez rezemat de parbrizul maşinii, acolo, în locul acela unde te-am dus. Stă şi se uită la mine fără să-mi spună o vorbă…

-Doamne, pentru că tu nu-l laşi în pace! Îl chinui… Dacă te-ar vedea împlinită, mulţumită, s-ar linişti şi el…

-Crezi?

Aglomeraţia din ce în ce mai intensă a readus pe cele două drumeţe pe tărâmul realului.

Acasă, mama Verei făcuse plăcinte cu brânză şi le aştepta cu nerăbdare. În seara aceea, această femeie blândă şi devotată a fost încântată, fiind lăsată să-şi depene amintirile tinereţei, având două ascultătoare atente la vorbele sale şi mai tăcute ca de obicei.

CAP. 8

-Chiar trebuie să pleci? Ce greu o să-mi fie fără tine… -

privirea Verei este înnegurată, vocea lipsită de culoare.

Aplecată deasupra valizei larg deschise în care îşi împătureşte lenjeria, Liliana îşi strânge buzele, gest păstrat de mică, ce precede o replică, o decizie sau o acțiune dificilă. Ar fi putut să mai rămână câteva zile. Dar nu mai rezistă… Îşi cunoaşte robustețea organismului, uşurința de adaptare la orice condiții. Acum însă e altceva. Pare a se fi modelat structural, pliată pe tot ce simte Vera, pe tot ce gândeşte. Spaimele, neputința, paralizarea voinței, a inițiativei- în tot acest labirint a intrat cu Vera de mână. Şi ambele nici nu vor să găsească ieşirea. Se complac în această lume a umbrelor, un tunel cu ramificații ce nu duc nicăieri, doar ziduri din piatră rece.

Şi visele îngrozitoare care o chinuiesc! Ea – care a dormit întotdeauna profund, lăudându-se că nu este în obiceiul ei să viseze! Toate se repetă obsesiv, Alex – rezemat de maşină, abia conturat… Mai mult îl ghiceşte decât îl vede. Vrea să fugă şi nu poate. E clădită din plumb.

Bine înțeles că nu a spus nimic. Aproape acelaşi vis, noapte de noapte. Trebuie să rupă vraja asta în care, mai mult ca sigur este prinsă Vera ca într-o plasă de oțel.

Şi să plece! Dar nu singură. Nu! Şi-a adunat toată luciditatea şi toată elocvența, şi-a închegat forțele pe acest unic făgaş – al convingerii. Vera trebuie salvată. Cu orice preț. Îşi dă seama că numai ea ar putea reuşi… Dacă eşuează, doar singur Dumnezeu s-o poată trezi din acest coşmar distrugător.

Cearcănele, presupusele ticuri – priviri aruncate peste umăr într-un mod imprevizibil – cutiuțele cu somnifere pe jumătate golite,

de pe poliță, tendința de a încuia toate uşile, evitarea relațiilor cu colegii, toate la un loc sunt semne ale dezechilibrului cauzat poate de mediul în care nu s-a putut integra sau a dramei din pădure, reînprospătată cu tenacitate şi disperare.

Valiza este aproape gata. Liliana îşi priveşte prietena. „Cred că acum e momentul… Trebuie să-mi iau inima în dinți. Mai mult ca sigur, la început o să mă refuze…”

Şi deodată, cu o voce caldă, blândă şi hotărâtă totodată, îşi începe pledoaria gândită cu mult timp înainte, repetată în gând de zeci de ori:

-Vera, vreau să-ți propun ceva. Dar te rog, nu-mi răspunde acum… Mâine dimineața, la plecare… Mă asculți?

Privirea întrebătoare o încurajează.

-Tu nu poți rezista mult timp cu stilul acesta de viață… Nu ți se potriveşte. Nu ai nici satisfacții, nici bucurii, numai fantome…

Liliana se apropie de prietena ei, îi ia mâinile într-ale sale. Simte că aceste momente sunt hotărâtoare. Dacă nu va reuşi s-o convingă acum, nu are rost să mai încerce altădată.

-Vino acasă! N-am să te las singură. O colegă iese la pensie – în toamnă vei avea un post de profesor la liceul meu. Înțelegi? Vom fi împreună. Hai, scutură-te de toate umbrele astea care-ți întunecă existența. Gândeşte-te că mai ai mulți ani de trăit. Nu-i păcat?

Luată prin surprindere, Vera o priveşte dezorientată. Un început de zâmbet îi înseninează figura.

-Ce spui tu? E o nebunie! După atâția ani!?

-Şi ce? Fă-o! Dar, te rog, nu-mi răspunde acum. Mîine…

Vera s-a ridicat de pe scaun şi acum stă inertă în prag, rezemată de uşorul uşii, cu ochii larg deschişi.

-Gata pentru azi! Ne culcăm…- Liliana o îmbrăţişează şi închide uşor uşa.

x x x

Zorii zilei…Aerul proaspăt înviorează,alungă toropeala plăcută , legată de patul moale şi cald. Fereastra larg deschisă lasă să intre ciripitul vrăbiilor, un claxon îndepărtat, paşii grăbiţi ai trecătorilor. Zgomote familiare pentru această oră.

Liliana sare ca un arc din pat. N-a dormit prea bine. Grija orei de sculare – cu toate că a învârtit ceasornicul la maximum. Şi discuţia de aseară…

-Te-ai sculat? – vocea uşor voalată, mai mult şoptită a Verei o găseşte deja limpezită.

„Draga mea, răspunsul vine pe buzele pecetluite de frica refuzului, oare am reuşit să te conving? Să-ţi povestesc ce am visat şi eu în noaptea asta? Aproape acelaşi vis ca şi tine. El stătea printre arbori, rezemat cu o mână de un trunchi gros şi mă privea zâmbind din colţul gurii, şăgalnic, parcă vrând să-mi spună ceva. M-am apropiat şi l-am întrebat de ce nu se duce la cursuri. „Am lipsit cam mult, mi-a răspuns, mă duc acum!” , s-a întors cu spatele şi a plecat, afundându-se în pădure, până nu l-am mai putut zări. Cum să interpretez? M-am trezit cu senzaţia că într-adevăr a plecat…”

Liliana s-a apropiat de uşă, a deschis-o şi – întâlnindu-şi în prag prietena, i-a zâmbit cu o veselie silită, încercând să-şi ascundă

tulburarea.

Vera palidă, concentrată, o ţintuieşte cu o privire gravă:

-Vreau să-ți spun… Da! Plec şi eu! Şi cât de repede voi putea…până nu-mi schimb hotărârea. Am vorbit şi cu mama.

-E adevărat? – într-o izbucnire de bucurie, musafira îşi îmbrățişează prietena, se învârte prin cameră fără rost, gesticulează, fără a fi în stare să scoată o vorbă.

E cea mai minunată clipă pe care o trăieşte de când a venit aici. Şi ca să se convingă de veridicitatea celor auzite, întreabă din nou:

-Vii, da? Vii! – se apropie din nou de Vera, îi strânge mâna, ca şi cum ar vrea să se convingă că ființa din fața ei este reală, nici de cum o plăsmuire.

Şi totuşi ceva nu e în regulă…Ochii femeii privesc undeva spre plafon, fixându-se , în mod straniu, pe albul imaculat al tavanului.

-L-am visat, dar de astă dată – altfel… Nu mai stătea nemişcat. I-am văzut doar spatele… Pleca!

Liliana ascultă şi nu-i vine a crede … Să-i spună? Încă nu! Acesta va fi ultimul argument în caz că se va răzgândi. Argumentul hotărâtor: acelaşi vis… Plecarea lui Alex din plăsmuirile nopții , dar şi din viața Verei. Prin ce miracol, această umbră care i-a guvernat destinul, s-a hotărât s-o elibereze? Să fie o părere? Nu se poate! Acum este momentul ca biata martiră să se smulgă din coşmarul care s-a ținut ca o umbră de ea, pas cu pas, zi de zi.

Într-un minut, două, va sosi taxiul, cu destinația – aeroportul Bordeaux.

-Bine! Cum ajung, fac toate demersurile pentru catedra ta. Mai

mult ca sigur! Gândeşte-te că vom lucra la aceeaşi şcoală. Vei vedea ce mulţumită vei fi! Şi mama ta…

-Stai, nu te grăbi… Am să -ți scriu eu…- şi Vera o priveşte cu ochii înotând în lacrimi.

Apoi, într-o izbucnire de plâns, se aşează pe fotoliul de lângă uşă, cu capul în mâini:

-Du-te! Te iubesc… îți mulțumesc şi… nu ştiu dacă am să pot…

Fraza rămâne plutind în aer, neterminată, în timp ce claxonul se aude sunând strident, o dată, de două ori.

Liliana se apleacă, îşi sărută în tăcere prietena – soră pe creştet şi închide uşor uşa în urma ei. Să fi pierdut bătălia?

IAŞI - 28 martie 2005

ORA DE LIMBA ROMÂNĂ

În clasă era linişte.

Lumina cenuşie ce învăluia plopii cu frunză rară – dând ferestrelor un aer posomorât – prevestea sfârşitul toamnei.

Dar nouă, elevelor clasei a zecea C, puțin ne păsa în clipele acelea de zbaterea crengilor în geamuri, cu toate prevestirile lor. Noi uitaserăm de tot şi de toate, întreaga noastră ființă fiind prinsă de vraja celei de la catedră – era profesoara de limba română, zeița care ştia să zămislească din vorbe lumi, şi al cşrei suflet de aur se contopea cu toate incertitudinile, dorințele şi temerile noastre.

Nu bunătatea o caracteriza! Deşi adesea era fagure de miere, putea deveni atât de aprigă, încât fulgerele privirilor ei ne lăsau fără suflare, când vreuna dintre noi scăpa vreo prostie – şi prostii se spuneau adesea…

Ceea ce cred că predomina în ființa ei, era puterea de fascinație a comandantului asupra oştirii sale, combinată cu un spirit plin de har şi cu o adâncă înțelegere a sufletelor noastre.

O iubeam cu frenezie! De la primul fir de viorea până la crizantema arsă de brumă – toate florile apăreau pe catedra ei. Şi când nu aveam ce da , ochii noştri ațintiți în privirea ei vie, caldă, înlocuiau şi flori şi vorbe…

Clipele se scurgeau transparente, singura ce prindea consistență şi sens era vocea melodioasă, sonoră, pornită de la catedră. Şi deodată – surpriză! Vocea se frânse brusc iar profesoara noastră deschise ochii larg, ațintindu-i spre fereastră.

I-am urmărit privirea. Minune! Cadrul sever al ferestrei era potopit de o lume albă, diafană, pufoasă, ireală de fulgi de zăpadă.

-Cinci minute întrerupem, - o auzirăm pe cea de la catedră. Veniți!

Şi în câteva clipe, ne-am bulucit în fața ferestrei larg deschise, cu inima bătând de emoție, pentru a urmări mirajul primei ninsori , având-o în mijlocul nostru pe ea – cea care ne dăruia preț de cinci minute, o bucurie atât de simplă…

Deodată, privirea mea prinsă în jocul nebun al fulgilor, se opri printre tufele de măceş din rondul grădinii de sub fereastră. Acolo, jos, în mijloc, sub dansul alb, zării o tufă târzie de petunii. Petalele transparente şi gingaşe, ninse, se înclinau uşor sub greutatea stolurilor de fluturi imaculați.

Am simțit că mi se strânge inima şi, fără s-o fi căutat, am întâlnit privirea „ei” ce străbătuse acelaşi traseu.

-Da, păcat! – mi se adresă deodată cu o voce uşor voalată şi, cu paşi iuți, părăsi fereastra.

În clipa aceea, am iubit-o mai mult ca oricând…

În pauză, cu toate insistențele colegelor, nu am putut explica sensul vorbelor profesoarei noastre . Era o taină – a mea şi a ei. Era taina noastră…

În memoria celei ce mi-a fost
profesor şi părinte : Olga Comănescu

L A C U L

Iarna aceea petrecută la Tg.-Jiu, a avut un deosebit farmec pentru mine. La vârsta de zece ani, încă nu ştiam să apreciez pitoreasca aşezare a oraşului de sub poalele munţilor , casele viu colorate, cu turnulețe şi cerdacuri înalte, parcul imens prin poarta căruia Brâncuşi îşi trimitea sărutul său eternității, Jiul – tumultuos şi năvalnic, aducând din creierul munţilor ceva din sălbăticia acestora.

Toate năzuințele, speranțele şi bucuriile mele de copil aveau un unic țel: lacul! Să mă avânt pe el în spirale largi, asemenea celorlalți copii ce patinau măiestrit la numai două sute de metri de poarta mea. Zi de zi îi urmăream printre ostrețele gardului, cu ochii sclipind de dorință. Treceau prin dreptul casei, tropăind mărunt, cu patinele zvârlite neglijent pe umăr, îndreptându-se spre tufişurile de sălcii, încărcate de promoroacă.

Doamne, ce nefericită mă simțeam în clipele acelea, agățată de gard, încercând să cuprind cu ochii zarea albă! Nici nu ştiam să patinez şi nici patine nu aveam…

Buna natură, spre a-mi face dorința mai aprigă, trimisese belşug de zăpadă iar lacul înghețase zdravăn. Lacul! De fapt, nici acum n-aşi vrea să recunosc că toată povestea mea se învârte în jurul unei biete bălți străjuite de un hățiş de sălcii.

Dar cât de frumos apărea balta asta în fața ochilor mei, în iarna aceea geroasă, de neuitat? În mijlocul întinderii albe, sălciile înzăpezite, cu corzi mlădii şi ninse, ascundeau drumeaguri de gheață transparentă, strălucitoare - minuni de poveste!

Spre norocul meu, se vede că am reuşit să-l aduc la disperare pe bunul meu părinte, deoarece, într-o zi rece, senină, mă trezii cu o pereche de ghetuțe, cu patine cu tot. Şi cum nici casa şi nici ograda nu-mi mai puteau stăvili avântul, am zvâcnit cu un chiot năvalnic pe portiță, lăsând-o vraişte.

Simțeam nevoia să cuprind toate zările cu bucuria mea…

Prima lansare pe gheață a fost un eşec total: în fața imaginației înaripate, realitatea a fost de-a dreptul crudă. Dar perseverența, dorința fierbinte, au făcut minuni! Şi abia acum au început zilele mele, nebănuit de fericite, şirag de zile ninse, înmănuncheate într-o iarnă albă.

Au trecut ani de atunci. Şi alte , multe ierni… Dar iarna aceea , cu lacul ei şi cu bucuriile mele, nu mi-a dat pace! Trebuia să-mi reîmprospătez amintirile! Şi, într-o zi de vacanță caldă şi însorită, nu am mai rezistat dorinței şi l-am rugat pe George să mă ducă acolo!

Şi astfel m-am pomenit, cu toți ai mei – George şi copiii – în centrul oraşului , căutându-mi amintirile. Un trecător ne-a îndrumat paşii spre căsuța unde mi-am petrecut o parte din copilărie. Doream să găsesc locul pe care îmi risipisem toate împlinirile acelor vremuri – de altfel acesta a şi fost scopul călătoriei noastre.

Şi am ajuns!

În prima clipă, inima a refuzat să înțeleagă realitatea : acel „loc al meu” nu mai exista!

Îl puteam găsi doar închizând ochii…

Un cartier de blocuri, şiruri nesfârşite – clădiri fără personalitate, identice, repetându-se obositor şi deprimant… Acesta

era „locul meu”!

Şi pe încetul, într-un mod miraculos totul întâi se estompă , apoi se topi , neguri mă învăluiră, transformându-mă din nou în fetița atrasă de luciul gheții, zburând pe patine printre sălcii ninse, pe un lac ce dispăruse de mult.

-Mamă, nu mergem? – copiii m-au trezit.

-Da, mergem…

Încotro? Oriunde… Nu mai exista o finalizare a căutărilor mele. Nu mai aveam ce să le arăt copiilor… Îmi rămâneau doar fantasmele… pe acestea nu trebuia să le caut - ele existau în mine – dar lor, cum să le explic?

I D I L Ă

La cei aproape şaisprezece ani câţi îi aveam pe atunci, nu manifestam porniri de emancipare ci doar o dorinţă de independenţă, timidă şi stângace.

Astfel că propunerea mătuşii mele de a-mi petrece câteva săptămâni de vacanţă în casa ei din târguşorul dintre munţii Buzăului, mă umplu de o asemenea încântare, încât nu am mai avut astâmpăr până la ora destinată plecării.

„În sfârşit! , îmi ziceam, cu inima bătând de emoţie, plec singură, ca orice om matur!”

De plecat, într-adevăr, am plecat, dar nu singură ci cărând după mine un sac întreg de poveţe şi sfaturi înţelepte…

În gara Buzău, m-am urcat într-o jucărie cu pretenţii de tren, ce urma să se strecoare printre munţi, până la capătul călătoriei mele.

În compartimentul aproape gol, doi muncitori navetişti sporovăiau de-ale lor. Locul de lângă fereastră, în faţa mea, îl ocupase un băiat în uniformă de elev cam strâmtă, cu o înfăţişare cuminte, modestă, privire tristă şi mâini cu degete prelungi, neliniştite, pe care nu ştia cum şi unde să le ţină.

Începuse a amurgi. În semiobscuritatea compartimentului fără becuri, tânărul, sătul de propria-i tăcere, începu a sporovăi. Şi astfel , am aflat că face şcoala la Buzău şi că locuieşte chiar în târguşorul mătuşii mele.

Ţin minte că, în începutul acela de vară, îmi tăiasem cozile – două cozi lungi, castanii, de adolescentă, iar acum, cu părul scurt,

prins într-o panglică roşie, lucioasă, aveam o senzaţie nouă, de libertate. Deşi îmi păruse rău după părul meu împletit atât de cuminte, oglinda de acasă îmi zâmbise ştrengăreşte: „Nu-i rău, ba chiar mai bine!” Încât acum, încurajată, căutam să am un aer degajat, îmi fluturam dezinvolt cârlionţii şi urmăream cu surprindere admiraţia oglindită în ochii vecinului meu.

Între timp, întunericul se lăsa tot mai dens, până când, surprinzător de vie în lumina ei, apăru luna dintre dealuri, inundând tot compartimentul. Nu m-am putut abţine; am sărit la fereastră, lăsând privirea să alerge în voie, în lungul firului de apă ce arginta poalele brazilor cu miros tare, ameţitor, de răşină.

Deodată, l-am simţit aproape de mine… Nu ştiu, poate aceeaşi bară metalică de care ne sprijineam mâinile şi aceeaşi lună ce o cuprindeam amândoi cu privirea au fost de vină, dar parcă n-aşi fi vrut ca trenul să se mai oprească - şi am intuit că aceeaşi dorinţă o avea şi el.

Am ajuns! O gară mică, necunoscută mie, mă întâmpină. Băiatul se oferi să mă ducă la mătuşa mea. Era întuneric. În tăcere, am parcurs câteva străduţe întortocheate şi întunecoase, până când, în faţa unei porţi masive de lemn, opri, arătându-mi casa.

Ne-am luat „Rămas bun” în grabă, în gălăgia unui dulău trezit din somn şi fără veste, m-am şi pomenit în braţele rudelor mele.

Trecuseră deja câteva zile de la sosirea mea la această nouă şi neaşteptată reşedinţă de vară, când, într-o dimineaţă, bătăi în poartă mi-au atras atenţia. Am alergat să deschid zăvorul, convinsă că fac un serviciu mătuşii mele. Dar – surpriză! În poartă stătea băiatul din tren,

mai lung, mai timid decât îl ştiam, cu ochii în pământ , cu buzele strânse. Nu mi-a trecut prin minte nici un cuvânt pe care aşi fi putut să-l rostesc la ora aceea matinală, sub poarta înaltă şi cu picioarele desculțe, aşa cum îmi plăcea să umblu.

De odată îmi întinse un caiet. L-am luat automat, fără a încerca să rup acea tăcere frământată, de neînțeles. O clipă, doar o clipă m-a privit intens, cu un soi de nehotărâre, de nelinişte. Apoi, tot atât de neaşteptat pe cât apăruse, se întoarse şi plecă.

M-am îndreptat spre casă, ocolind cărarea, prin troscotul umed de rouă, în curtea inundată de lumină.

Am deschis caietul – un caiet cu scoarțe albastre, pe jumătate umplut cu un scris ascuțit, plin de sârguință. Erau poezii! Am uitat să mai intru pe uşa rămasă larg deschisă. Am străbătut curtea o dată , de două ori, citind nişte versuri naive, cu greşeli gramaticale. Ultimele erau pentru mine. M-am oprit, m-am aşezat în iarbă. Cred că mă cuprinsese , brusc, un sentiment de vinovăție – deşi nu-mi dădeam prea bine seama de ce, şi în acelaşi timp şi o duioşie caldă pentru versurile închinate unei fete cu plete prinse în panglică roşie, pe fundalul unei nopți cu lună plină, nebănuit de luminoasă.

I-am revăzut profilul copilăros, conturat în lumina ferestrei, mâinile strânse pe bare metalică, lângă mâinile mele.

Soarele uscase roua când am intrat în casă. Caietul îl țineam în mână şi nu îi găseam locul. În după amiaza aceea, mătuşa mea m-a găsit prea tăcută.

Zilele de vacanță s-au scurs una câte una. În tot acest răstimp, nu am mai simțit libertatea deplină de până atunci… În fiecare

dimineață dădeam cu ochii de caietul albastru, învelit cu grijă, pentru a fi înapoiat, dar nu venea nimeni să-l ia - şi nu înțelegeam de ce.

În ziua când a trebuit să plec, am rugat-o pe mătuşa mea să-mi facă ea următorul serviciu: când va bate în poartă un băiat înalt şi slab, să-i dea pachetul pregătit cu grijă, de pe noptieră.

N-a mai venit niciodată! Iar povestea mea ar părea o închipuire, dacă nu s-ar găsi printre ziarele şi revistele vechi din casa mătuşii, un caiet albastru, îngălbenit de vreme…

ZILE ŞI NOPȚI DE PRIMĂVARĂ

Suntem un grup de prietene – toate, sau aproape toate, foste eleve ale aceluiaşi liceu. Reîntâlnindu-ne la intervale mai lungi sau mai scurte de timp, pe nesimțite ne-am creat o intimitate a noastră, bazată poate pe amintiri sau mai degrabă ca urmare a aceluiaşi drum bătătorit şi de părinții noştri: şcoală, căsătorie, copii. Destinele s-au arătat inițial croite pe un calapod identic – aceeaşi strălucire a soarelui, aceleaşi înnourări mai mult sau mai puțin previzibile şi, în mare măsură, acelaşi romantism al nopților cu lună.

Ne-am cunoscut fetițe, cu părul adunat în cozi strânse şi uniforme albastre şi, pe nesimțite, timpul a lucrat pentru noi. Uniformele au devenit strâmte, părinții s-au străduit să le înlocuiască cu altele mai largi, bune pentru a acoperi alți ani de rigoare şcolară. Pletele au început să-şi dezvolte propria personalitate – o şuviță rebelă pe frunte, semn de nesupunere tainică, o incursiune a foarfecelui fără martori, părul dat pe o parte”Aşa-mi vine mai bine!”.

Alegerea facultății ne-a împrăştiat asemenea unui stol de vrăbii surprinse de trecătorul grăbit. Apoi, fiecare dintre noi a muncit cu entuziasm sau doar cu conştiinciozitate pentru obținerea prețiosului cartonaş cu simbol de diplomă.

Dar, în paralel cu programul impus acestei finalizări, a existat şi altceva – ceva mult mai important pentru viața fiecăreia. A existat dragostea! A răsărit miraculos, a înflorit, dăruind „alesul, unicul”.

Din nou ne-am reîntâlnit. De astă dată purtând povara unei familii sau, mai curând, împlinirea unei chemări. Satisfacții, bucurii dar şi griji, restricții. Drumul destinului!

Copiii? Ce poate fi mai minunat?

Dragostea şi-a multiplicat fațetele. Dăruirea, satisfacțiile, rostul vieții… Toate la un loc au lărgit cărările într-un sens, le-au strâmtat în altul. În balanță, libertatea ființei, fluturele ce nu are alt țel decât să-şi deschidă aripile. Pe celălalt taler realizările, conturarea dorințelor devenite pe nesimțite fapte. Şi eşecuri… Fără ele pot fi simțite bucuriile?

x x x

Privesc în urmă…

Sunt ani încărcați asemenea bradului de Crăciun. Nici o

rămurică nu a rămas goală. Globuri strălucitoare. Unele s-au spart, altele şi-au pierdut din sclipiri. Peteala s-a mai rărit. Lumânările şi-au ars flacăra – unele total. Doar ceară rămasă – boabe gălbui, mărturie a unui simbol de lumină dăruit unei singure seri. Acele de brad… Unele s-au scuturat, altele s-au înţepenit îndărătnic în ramura vlăguită.

Bradul meu , recunosc, nu-l percep aşa cum este acum. Ar fi trist, dezolant. Închid ochii şi abia apoi îl privesc. Dumnezeule, cât de strălucitor mi se arată! Nu pot cere mai mult. Şi-i mulţumesc Domnului pentru harul de a-l vedea în plenitudinea strălucirii sale - emanând acea vrajă unică a poveştilor de iarnă, a reveriilor încărcate de aroma cetinii veşnice.

x x x

Larisa… Amintirea nu-şi are locul. Imaginea ei, caleidoscop miraculos, e dăltuită prea adânc în fiinţa mea pentru a fi pagină de album.

Iniţial, am admirat-o, creându-i soclu de zeiţă. Apoi, pe nesimţite, am început s-o iubesc şi am iubit-o cu devotamentul şi abnegaţia fără limite a copilei de paisprezece ani.

În timp s-a creat lanţul unei prietenii în care nici o verigă nu era de prisos. O încorsetare de bună voie în căutarea perfecţiunii. Nu a existat nici o picătură de invidie.

În toate locul întâi îi aparţinea prin definiţie, iar eu am simţit o continuă încântare urmărindu-i paşii, vorbele, zâmbetul.

Avea mers de balerină, ochi fascinanţi, buze senzuale, zulufi blonzi şi acel fel de feminitate nedefinită, mai mult ghicită care – având drept mentor inteligenţa – aduna sclavi în jurul tronului aurit.

Cred că eu – prietena ei – eram singura care îi cunoştea sub aparenta nonşalanţă, nepăsare, chiar sfidare a realului, o vulnerabilitate ascunsă în străfunduri, o teamă a dansatorului pe sârmă, o anumită intuiţie a unui posibil dezechilibru aducător de dezastru.

Viaţa mea intimă se reducea pe atunci doar la dorinţa de a-i dărui ei tot ce constituia comoara mea de taine. Nimic pentru mine, totul – ofrandă acestei copile-zeiţă.

Nu mă interesa nimic – doar ce o interesa pe ea.

Slujind cu adâncă credinţă această prietenie, am avut norocul de a descoperi că universul ei se potrivea ca o mănuşă cu al meu. Nu mă refer la îndatoririle de şcolar care îşi aveau spaţiul lor bine definit.

Dar pasiunea pentru muzică, dans, lecturi, sport, toate acestea constituiau un bun al nostru comun pe care îl împărțeam cu dărnicie una alteia.

Sunt datoare să recunosc: ea era mereu cu un pas înainte, făcându-mă fericită pentru pasul următor.

Larisa mereu dăruia, eu – primeam. Ea aştepta de la mine un singur lucru: supunerea. Şi o avea cu prisosință. Niciodată nu m-a deranjat rolul ce mi-l asumasem de bună voie. Şi nimeni, cred, nu o putea sluji cu atâta credință, devotament şi adorație ca mine.

Îi admiram talentele, mintea, silueta, puterea de seducție. O admiram la modul superlativ.

Un singur fapt mă intriga. Mă cunoşteam bine: timidă, inhibată, lipsită de spontanietate, total neinteresantă. Ce găsise la mine? În jurul meu atâtea fete strălucind… De ce eu şi nu alta?

x x x

Ceea ce scriu acum este o realitate trăită intens. Mi-o amintesc bine…Explorarea novicelui căruia i se deschid zeci de porți, cheia fiind una singură.

Percepția prezentului pentru acele timpuri? Totul e minunat! Totul e posibil! Alegerea? Da… Alegerea este grea. Adesea greşită. Dar miracolul îți vine în întâmpinare. Fără a corecta nimic, te străduieşti din răsputeri şi iată minunea: depăşeşti barierele pe care tu însăți le-ai creat.

Din fericire sau poate invers, din păcate, nimic nu se întrevede dincolo de ceea ce speri, de ceea ce doreşti cu ardoare sau – de ce nu? – de ceea ce constituie piedica. Câți dintre noi au intuiția eşecului? Şi câți au puterea de a-şi schimba calea? Poate că viziunea acestei modificări esențiale este interpretată drept capitulare şi nici de cum redresare. Şi astfel erorile ne urmăresc pe tot parcursul vieții. Le ocolim, le purtăm pe umeri până ne încovoaie. Şi uneori reuşim să ne scuturăm la timp de ele. Dar cele mai grave erori sunt atât deciziile noastre conştiente cât şi moştenirile adunate, multiplicate şi adesea depăşite de ADN-ul surpriză, necunoscut, venit din spațiul fără adresă, aducând ineditul şi unicitatea ființei.

Pentru a ne clădi pe noi înşine după tipare generoase, pozitiviste, cât mai perfecte, ne trebuie acea putere de introspecție, acea înțelepciune detaşată pe care cu greu o putem depista. Acest fapt presupune o experiență a vieții cu care suntem învestiți abia la final.

Iertați-mă, dragi prieteni cititori, pentru aceste rânduri scrise fără o finalitate strictă. Destinul? Mult prea complicat. În parte, destinul constituie toate dorințele, năzuințele, pornirile instinctuale care ne mână spre anumite decizii majore pentru propria viață. Cred că abia aici se complică alegerea noastră. Pentru că ea coincide cu structura noastră intimă. Ca să ne dăm seama că greşim ar trebui să ne sublimăm ființa – alt recipient, alt mod de a gândi – dar atunci nu am mai fi noi înşine. Deci decizia, greşeala, aparțin esenței individului, actul de proprietate e semnat chiar prin naşterea sa.

Toate aceste idei pe care le-am expus reprezintă pledoaria dragei mele Larisa. O ființă având ştampila superlativului. O copilă – femeie – Evă ce şi-a împletit destinul cu propria-i structură la limita perfectului.

Eu care îi cunosc etapele, aproape nu am curajul să continui relatarea. Şi nu atât pentru ceea ce i-a fost hărăzit să întâmpine, să ocolească sau să pătimească ci pentru absența mea totală din calea ei. Am mers mână în mână până am simțit pericolul. Atunci i-am întors spatele. Ființa devotată, supusă, s-a metamorfozat într-o zburătoare cu aripi de fier şi cioc de oțel. Inima mea? Se topise în flăcările mistuitoare ale pasiunii – revelație bruscă şi ireversibilă.

Nu m-am învinuit cu toate că ar fi trebuit, ştiind ce se întâmpla dincolo de existența mea fericită, protejată. Dar nu am scăpat de remuşcări niciodată. Aceasta este povara ce o port şi în ziua de azi. Şi nu mai am ce repara. Pentru că ea nu mai există…

x x x

-Îmbracă-te repede! Mergem!

Larisa intră ca un vifor cu plete blonde. Imperativă, nerăbdătoare, consideră că trebuie să-i citesc intențiile fără să-şi mai piardă timpul cu vorbele şi, în două secunde, să fiu gata de plecare.

Obişnuită cu imprevizibilul, anulez, fără replică, tot ce îmi planificasem pentru ziua de duminică. Mă grăbesc, împiedecându-mă de mobile, de uşorul uşii. Reuşesc s-o anunț pe mama, prin uşa întredeschisă:

-A venit Larisa să mă ia. Te sărut…

Cuvintele mi se pierd pe drum. Abia reuşesc să prind vorbele mamei:

-Să nu întârziați!

-Nu! Nu!- strig cât pot , închizând portița.

Cele două secunde cât mi-au trebuit să-mi schimb rochița, să-mi pun sandalele şi să-mi trec pieptenele prin păr, au fost suficiente pentru mica mea prietenă să o vrăjească pe maică-mea, pupând-o pe obraz şi asigurând-o că în plimbarea proiectată, tatăl ei ne va întovărăşi.

Coborâm strada pietruită ce leagă casele noastre.

-Ne aşteaptă Victor…, şi viteza paşilor creşte.

Îi cunosc tatăl, botezat de fiică simplu: Victor. Îmi impune respect şi reținere, de aceea nu mă simt la largul meu în prezența lui. Dar dacă aşa s-a hotărât…

Când trec pragul casei abia trăgându-mi sufletul, îmi vine în minte cea mai simplă şi logică întrebare: „ Unde mergem?” Nu reuşesc să mă lămuresc deoarece apare Domnul Victor din biroul său, zâmbitor, bine dispus. Mă inhib total. Larisa nu-şi închipuie că nu sunt la curent cu meciul de fotbal susținut de echipa Politehnicii din oraşul nostru. Evenimentul este mult prea important pentru întrebări prosteşti de genul”Unde mergem?” Ca şi în alte dăți, intuiția mă salvează. Tac. Atentă, încerc să dezleg şarada conversației însoțitorilor mei. Ambii discută aprins. Aflu cu surprindere că înaintaşii sunt în formă, că „becul” a fost înlocuit, că portarul…

A! Deci vom asista la un meci de fotbal!

Încep să-mi frământ mintea: să le spun că n-am fost în viața mea la o astfel de manifestare sportivă? Din nou gândul cel bun mă îndrumă: „ Toate au un început! Chiar şi meciurile…”

Curiozitatea firească în fața noului mă ajută să-mi adun atenția, să-mi estompez pe cât posibil neştiința şi să încerc să prind măcar un fir din toată harababura de noțiuni şi reguli elementare pentru cei doi experți – enigme totale pentru mine.

Intrăm. Lume peste lume. Privesc fascinată terenul din fața mea, cu marcajul bine conturat, cu cele două porți – față în față. Mâncăm floricele de porumb şi aşteptăm. E destul de cald – soarele nu iartă.

Iată-i! Fluieratul strident eliberat de un arbitru (bravo mie că l-am identificat!) scoate pe teren două şiruri de tineri înalți şi bine făcuți, îmbrăcați în culori distincte: „Galbenii” şi „Albaştrii cu dungulițe”.

Îmi plac mai mult cei cu dungulițe, din păcate aflu că aceştia sunt adversarii, deci eu trebuie să țin pumnii pentru „Galbeni”. Aceştia nu prea sunt pe gustul meu. Unii… Cel din stânga pare pitic pe lângă vecinul său înalt cât o prăjină. Cel din fața porții e atât de slab încât

am impresia că orice vânticel îl poate încovoia. Ochii mi se opresc pe un „Galben” solid şi crăcănat. Simțul meu estetic îmi irită pupila. De ce l-or fi lăsat pe acesta să intre pe teren? Nu mă pot abține şi şoptesc la urechea Larisei:

-Cel cu numărul patru, cine-i?

-Unul din aşii noştri. Ai să vezi ce bun e la dribling-uri.

Dumnezeule, mă simt mică cât o furnică! Cum de nu mi-am dat seama că tocmai cel crăcănat e as? Şi dacă fata a spus ”al nostru”, înseamnă că e şi al meu. Îl văd alergând ca şi ceilalți, cu singura deosebire că a pus o piedică unui „Albastru”, doborându-l. Iată ce face asul nostru, adică al meu! „Un dur şi un nesuferit cu picioarele alea crăcănate!” – îl cataloghez fără milă. În jurul meu se aplaudă, se fluieră. Eu tac cuminte şi mănânc floricele.

Din senin se creează o mare înghesuială în fața porții”Galbenilor”. Larisa se saltă de la locul ei şi strigă ca ieşită din minți:”Hai, Coco!” Încerc să înțeleg. Şi mai cu seamă- reacția Larisei. Balerina mea suavă nu mai există. Locul i l-a luat un băiețoi războinic şi pătimaş.

În jurul nostru – frământare, nervozitate. Deodată zăresc mingea zburând în înaltul cerului. Spectatorii răsuflă uşurați. Deduc prima concluzie: o minge plutind sus, printre nori înseamnă pace. Dacă din nefericire intră în vreuna din porți – e dezastru. Şi atunci mă întreb, nedumerită: de ce nu se dărâmă porțile pentru a se realiza un joc liniştit, plăcut pentru toată lumea? Şi de ce să nu poarte toți acelaşi tip de tricou, ori galben ori albastru cu dungulițe, pentru a nu se urmări unii pe alții cu atâta înverşunare?

Şi arbitrii? De unde au fost recrutați aceşti oameni care au dat în mintea copiilor cu fluierul lor enervant?

Dar concluzia cea mai tristă este următoarea: nu există gol (acum ştiu ce înseamnă) care să-i facă pe toți fericiți. Dar până a reuşi să învăț această lecție dură, am făcut o greşeală de neiertat. Am aplaudat pentru „Albaştri” .

-Ce faci? – s-a alertat Larisa , fulgerându-mă cu privirea.

A doua gafă: nu am mai aplaudat deloc.

În sfârşit, e pauză. Nu am cale de ales. Îmi mărturisesc neştiința şi cer lămuriri, cu orice risc. Spre surprinderea mea, fata îmi explică cu o răbdare de înger tot ce ar fi trebuit să ştiu din capul locului. Noțiunile curg peste neuronii mei neştiutori. Ascult, ascult…

-Ştii ceva? -îndrăznesc să o întrerup într-un târziu , n-aş putea

să-mi notez câte ceva din ce mi-ai spus?

-Bine înțeles! Şi am să-ți scriu la toți şi numele. Când ajungem acasă…Îți place, nu?

Entuziasmată, mă priveşte intens pentru a căpăta o confirmare şi adaugă, fără a-mi aştepta răspunsul:

-Ai văzut ce gol superb au marcat ai noştri?

Începutul reprizei a doua mă scuteşte de minciuna pe care mă pregăteam să i-o servesc. „O, da!" aşi fi exclamat. Atât! Un „O, da!" nevinovat, fără obiect, fără culoare galbenă sau albastră cu dungulițe.

Abia spre sfârşitul meciului s-a întâmplat un fapt deosebit. Am făcut cunoştință cu Coco. Trebuie să recunosc – nu avusesem habar de existența acestui personaj şi mai ales de importanța lui pentru prietena mea.

-Coco e portarul! Îl cunosc personal…, mi se destăinuie ea.

Şi după o scurtă ezitare, adaugă:

-E foarte bine…

Mă străfulgeră gândul ingrat că acest Coco s-a strecurat hoțeşte în existența luminoasă a Larisei. Deci îl cunoaşte… De când? Mie nu mi-a pomenit … Mă simt tulburată şi intrigată. Aşi vrea să-l văd pe acest băiat, să-l cântăresc.. E şocant tot ce înțeleg. De când îi place acest tip? Credeam că ştiu totul legat de gândurile, preferințele, acțiunile acestei fete căreia eu nu i-am ascuns nimic, niciodată.

Mă abțin şi încerc să disting figura portarului. Din unghiul meu, îmi este aproape imposibil - îi văd doar spatele, nici măcar profilul. Larisa îmi urmăreşte privirea.

-Observi ce corp are? Ce picioare?

-Nu-l văd…, încerc să mă apăr.

„Şi nici nu vreau să-l văd!", adaug în gând. Chiar în acea clipă, fotbalistul se întoarce spre noi din conul de umbră al porții. Iată-l! Ce nas turtit! Privire apoasă,decolorată, genunchi noduroşi, glezne bicisnice! Ce să mai comentez? Eticheta i-am şi pus-o: „Urât! Urât!"

Simt că mă sufoc de indignare. Cum a reuşit acest ins să urce pe soclul băieților „bine"? Spre norocul meu, Larisa nu are ochi pentru mine. Priveşte intens în direcția porții. Entuziasmată, exclamă:

-Vezi? „Galbenii " au învins! Nici nu se putea altfel…

Ieşim pe poarta stadionului duşi de valul mulțimii. Domnul Victor este mulțumit. Ne invită la cofetărie şi mâncăm savarine. Prăjitura gustoasă mă calmează.

- -

De atunci au trecut ani. Prietenia noastră mult timp a rămas aproape aceeaşi. O singură mică fisură s-a strecurat între noi: am descoperit că Larisa îşi avea secretele ei. Probabil, intuiția de femeie o avertizase că nu tot ce descoperise în interiorul şi în afara universului său îmi era accesibil. Nu eram destul de matură pentru a înțelege dorința aventurii?

x x x

Niciodată nu a fost altfel…

Aşa cum am cunoscut-o, aşa a rămas şi acum: o ființă în continuă efervescență, având un izvor de dăruiri care nu a secat niciodată.

Ochii vioi au o viață proprie – o viață de cercetător, de soră, de preot în rugăciune, de spiriduş al pădurilor. Toată această gamă bogată de trăiri îşi trage seva din impulsul firesc de a întinde mâna celui ce-i stă în față – om, animal sau plantă.

În mod miraculos este descoperit punctul nevralgic. Ajutorul vine prin zeci de căi, de la caz la caz, începând cu picătura de apă – întotdeauna cu proprietăți de „apă vie”- şi terminând cu balsamul vindecător, păstrat în tainițele inimii şi oferit cu acea generozitate pe care doar Alicia o poate avea.

Fetiță fiind, avea un temperament cu totul ieşit din comun: nu putea sta locului o clipă. Argintul viu îşi mai găseşte o poziție stabilă din când în când, ea – niciodată!

Acest mic vârtej, în mijlocul unei clase de fete , devenea mai întotdeauna o tornadă, antrenând întreaga suflare din jur. De aceea verdictul fără drept de apel a fost următorul: Alicia Hălmeanu – adică ea – va sta în aceeaşi bancă cu Anina Icescu – adică eu. Şi astfel cei doi poli – cel al continuei efervescențe şi cel al liniştii stabile – au fost nevoiți să coabiteze. Primele zile au fost îngrozitoare pentru ambele partenere. Respingerea şi acceptarea, reproşul şi toleranța păreau două cetăți ermetic separate una de alta. Apoi, pe încetul, a apărut întâi o licărire de simpatie,de înțelegere şi barierele au început a se topi.

Mirarea pentru un cu totul alt mod de abordare a fiecărei clipe trăite în acest univers comun, a făcut loc admirației pentru noi şi noi fațete descoperite atât la ea cât şi la mine. Am început să ne simțim bine una alături de cealaltă. Recunosc, mereu a existat un efort de adaptare, de renunțări şi în final o prietenie dezinteresată, înfiripată pe nesimțite.

Şi totuşi, relaţia dintre noi nu era atât de simplă. Nu-mi puteam trăda prinţesa . Larisa nu putea fi înlocuită de nimeni şi niciodată!

Cât de mult mă înşelam atunci! Alicia, cunoscându-mi preferinţele, niciodată nu a încercat să-i ia locul. Egoismul era o noţiune străină inimii ei. Dorinţa de a mă avea mereu în preajmă nu se datora decât unei profunde simpatii. Ea nu cerea mai mult decât i se oferea. Şi cât de puţin căpăta! Ceea ce era mai de preţ – gândurile, visările,timpul meu liber – toate constituiau ofranda la picioarele zeiţei mele. Ce nedreaptă am fost!

De la sine s-au constituit reguli asemenea jocului de şah. Larisa era regina , una singură iar Alicia – pionul, bun la toate…Pentru persoana mea cred că nu se inventase piesa de şah potrivită. De ce nu s-ar repeta partida de şah acum? Câte mutări greşite aşi corecta… Păcat! Port de o viaţă pe conştiinţă, bine pitite, remuşcări inutile.

Larisa a plecat definitiv, profund îndoliată, dezamăgită, neînţeleasă.

Alicia? Femeie – copil – icoană, îmi zâmbeşte cu o constantă seninătate şi dragoste, de la sute de kilometri depărtare.

Aducerile aminte apar în faţa ochilor mei – foi răzleţe, cu scris mărunt, pe alocuri de-a dreptul imposibil de descifrat…

x x x

-Ce ai la deget?

-Oh! Mi-a intrat un spin sub unghie şi cred că s-a infectat. Mă doare de mor!

Alicia priveşte atent, preţ de câteva clipe locul arătat, apoi mă măsoară din ochi, fără nici o vorbă. Pare preocupată de ceva anume, concentrată şi absentă.

-Hai, spune, ce-i? , nerăbdătoare, încerc să înţeleg ce proces misterios se petrece acolo, în interiorul degetului.

Durerea crâncenă nu slăbeşte, din contra se intensifică . Simt în deget un proiectil gata-gata să exploadeze.

Salvarea e una singură: Alicia! Ea este medicul cu diplomă eliberată de toţi cei ce au scăpat de suferinţă, urmare îngrijirilor ei. Bagajul de cunoştinţe surprinzător de variat şi bine pus la punct m-a uimit întotdeauna. Când şi unde a reuşit să se documenteze? Cine a îndrumat-o?

Acum, având-o alături, mă simt mai liniştită.

-Trebuie să-ţi explic…

Prietena - doctor mă priveşte lung. Simt un uşor fior în ceafă.

-O să-mi zboare degetul? Mâna?

-Ei, lasă glumele! E ceva serios…

De date asta o cred. Prea arată mohorâtă.

-Ai o infecție de toată frumusețea! De ce nu mi-ai arătat la timp? Am fi putut opri procesul…

Stau descumpănită şi bănuiesc un final nu tocmai fericit. Într-adevăr, verdictul explodează ca o bombă peste bietul meu creier golit de durere şi nesomn.

-În pauza mare, mergem la cabinetul medical pentru o trimitere la spital.

-Nu eşti în toate mințile! , izbucnesc speriată. Ce să fac la spital? Să-mi taie degetul? În ruptul capului, nu!

În mine s-a declanşat acea încăpățânare de catâr pe care nu o pot struni. Nu înțeleg prea bine despre ce este vorba, dar de mers, nu merg.

Ca niciodată, cu o răbdare de înger, Alicia mă aşează în bancă lângă ea şi ținându- mă de mâna bolnavă , începe să-mi explice:

-Peste patru zile plecăm la Bucureşti. Cum crezi că ai să poți lucra? Vrei să ratăm un clasament bun din cauza ta?

O ascult şi admit că nu am cale de ales. Are dreptate! Îmi amintesc cum m-am simțit la antrenamentul de ieri. Groaznic! Şi bietul meu deget nu era atât de enorm ca acum. Dar la concurs?..

-Dar de ce la spital? Altfel nu se poate?

Colega mea simte că încep să cedez. Se însufleţeşte, explică, asigură. E fenomenală! Acum ştiu. Am învățat lecția. Toată operația trebuie făcută de specialişti . Durerea nu va mai exista. Doar o mică zonă bandajată.

Cine i-a rezistat vreodată lui Alicia? Mai ales că ea are oricând pregătit un sac cu argumente.

Şi aşa am ajuns la spital. Nu singură ci împinsă din spate. Alicia a fost cea care a deschis toate uşile, ea a vorbit în locul meu, ea m-a dus acasă cu un bandaj cât un balon la mână şi tot ea m-a asigurat că voi dormi neîntoarsă şi că a doua zi, la antrenament, voi fi ca nouă.

Inima mea cât puricele a înfruntat vitejeşte totul dar recunosc, fără motoraşul care m-a propulsat înainte aş fi rămas în continuare pe un drum alături de şine, asemenea celui mai nenorocit tren deraiat.

.- -

Ziua mult aşteptată, ziua concursului va fi mâine. Oraşul

Bucureşti este gazda.

Noi, echipa de şapte gimnaste plus rezerva, suntem cazate într-un cămin de fete. Antrenoarea noastră nu ne slăbeşte din ochi. Pornim spre sala de antrenament pe care trebuie să o împărţim cu celelalte echipe concurente. Prin rotaţie vom trece pe la toate aparatele.

Intrăm. Un spaţiu echipat cu bârne, inele, paralele, ne aşteaptă. Gimnastele se grupează în jurul antrenorilor respectivi. Începe încălzirea. Fetele nu sunt atente. Evaluează forma şi calitatea concurentelor. Fiecare se simte suspectat şi suspectează la rândul său. Tensiunea pluteşte în atmosferă. Antrenorii par derutaţi, neputincioşi în a crea o stare de spirit eficientă.

Deodată, din grupările vecine se detaşează câteva gimnaste; ocupă spaţiul destinat nouă şi – parcă anume ca să ne arate ce pot – repetă figuri dificile, ignorându-ne complet. Doamna Sfinţescu nu protestează, ne linişteşte cu formula fraternităţii:

-Fiţi rezonabile, arătaţi-le şi voi ce puteţi!

Aud în spatele meu o voce în surdină:

-Astea-s moldovence..

Sunt revoltată. Bandajul mă deranjează. Cunosc mişcările la care trebuie să strâng din dinţi ca să-mi pot stăpâni durerea din degetul operat.

Mâine… Poate mâine îmi va fi mai uşor. La îndemnul profesoarei noastre lucrăm, doar cu jumătate din potenţial – mai mult nu reuşim… Ne simţim descurajate, marginalizate. Străinele par mai bine pregătite. Sorţii noştri de izbândă au coborât sub cota pardoselii. Aceeaşi întrebare stăruie în privirea fiecăreia dintre noi: „Oare să ne mai prezentăm? Ne vom face de râs? Să nu plecăm frumuşel acasă?”

După trei ore chinuite, ieşim în aerul proaspăt de afară. Fetele echipei „Bucureşti”, în faţa noastră, par vesele, nepăsătoare, sigure de succesul care le aşteaptă a doua zi. Prăjitura le va fi destinată lor. Noi moldovencele, ne vom scoate mămăliga din traistă.

Intrăm obosite în dormitoare, fără chef. Atmosfera sumbră pare a întâmpina nu un concurs ci o catastrofă. În plus, mă doare degetul – frige insuportabil. Bandajul a căpătat o culoare sângerie. Ştiu – am deranjat o rană proaspătă, dar nu se putea altfel.

Mă îndrept spre patul meu şi constat cu surprindere că sacul de voiaj al Larisei lipseşte. În dormitorul nostru eram şase fete când am ocupat locurile. Un pat este gol. Patul Larisei. Mă neliniştesc. Unde s-o caut? În dormitoarele vecine? Acestea sunt ocupate de echipa de

volei. Acum, acum aş vrea s-o am lângă mine… Mi-ar trece durerea , oboseala şi mai ales acea teamă strecurată pe nesimțite în toate fibrele ființei, teama zilei de mâine. Am văzut echipele cu care vom concura. Ne aşteaptă eşecul? Larisa… Unde e Larisa? Să-mi dea ea curajul de care am nevoie… Să-mi alunge spaimele …

Am ieşit în hol. Prin uşa întredeschisă a dormitorului vecin, în sfârşit, o zăresc înconjurată de mai multe colege. Surprind o frântură din conversația animată . Subiectul? Băieții participanți la concurs cu care ne-am întâlnit la masă.

O strig discret. Zeița mea blondă întoarce capul şi mi se adresează,vădit indispusă:

-Nu mă aştepta! M-am mutat aici…

Rămân rezemată de tocul uşii. Nu înțeleg ce se întâmplă. Privesc buimăcită. Totul mi se pare absurd, nedrept, ireal. Acum aveam nevoie de ea. Mai ales acum…Cu greu îmi mişc picioarele înțepenite subit. Cât de inutil pare totul! Până şi acest pat – patul meu de o noapte sau două – străin, mirosind a clor, cu pernă meschină şi pătură aspră.

Doamne, ce caut eu aici? Mi se face dor de casă, de mama mea bună şi dragă, să-i spun cât de nedreaptă este lumea, şi în deosebi ea, Larisa. În jurul meu e mişcare, gălăgie, freamăt. Periuțe de dinți, cămăşi de noapte, câte un pachet de biscuiți. Fetele sporovăiesc gureşe,asemenea unui stol de vrăbii. Mâine va fi altă zi. Dar acum, în pragul somnului, gândurile capătă viață. Simpatiile se manifestă prin mici gesturi, un freamăt de melodie îngânat cu voce abia şoptită, o destăinuire strecurată la ureche, o glumă…

Descurajată, abătută, mă aşez pe o margine de pat. Nimic din această atmosferă nu mă relaxează, totul îmi pare străin, duşmănos.

-Ce-i cu tine? Te-a supărat cineva? Te doare mâna?

Monica s-a oprit în dreptul meu şi mă măsoară scrutător. Oricât de mult o simpatizez, nu-i pot deschide sufletul. Aş fi de-a dreptul ridicolă dacă m-aş plânge acestei fete mai mici ca mine, că mă simt părăsită, îndurerată, de-a dreptul nenorocită.

Larisa… De ce mi-a întors spatele?

-Da, mă doare mâna şi nu ştiu cum am să lucrez mâine…

-Te-am văzut la antrenament… Nu-ți face griji!

Fulgerul dureros care m-a făcut aproape să scap bara, s-ar putea repeta. Panica, ascunsă perfid în ființă, pândeşte… O simt.

-Am să mă ţin tare, sper… , încerc să zâmbesc recunoscătoare.

Monica îmi pune, protector, o mână pe umăr şi adaugă:

-Cum ți s-au părut bucureştencele? Ce fițe…

-Nu toate…

Tânăra care-mi zâmbise cu o undă de căldură în priviri şi mă întrebase ce am la mână, , tot bucureşteancă era.

-Monica, tu crezi în prietenie?

Întrebarea mea neaşteptată o surprinde. Mă învăluie cu o privire profundă, intuind probabil amarul din mine.

-Nu, acum nu mai cred…

Ochii îi înoată în lacrimi, sau mi se pare? Întoarsă cu spatele la mine începe să-şi aranjeze lucrurile din sacul de voiaj. O urmăresc cu privirea . Îmi pare rău… Fără să-mi dau seama, am deschis un zăvor, am scos la lumină suferința acestei fete blonde, încântătoare, ce părea atât de mulțumită de tot ce o înconjura.

Monica se aşează pe pat lângă mine, cu un tricou în mână pe care îl tot suceşte fără noimă.

-Am un prieten. De un an… Credeam că ține la mine…

Lacrimile îi curg nestăvilit pe obrajii trandafirii. Îi întind un şervețel de pe noptieră.

-Cine ştie… Poate ți s-a părut…

-Ei! Mi s-a părut…, în voce simt o undă de reproş. Şi-a ales o altă prietenă. Tocmai acum, în deplasarea asta!

Realizez drama prin care trece Monica. Cât aş vrea s-o pot ajuta într-un fel oarecare!

-Şi tu?...

Îmi e ruşine să mărturisesc frământarea prin care trec. După această discuție, problema mea îmi pare ridicolă. Atât eu cât şi Larisa suntem libere în preferințe, nu am călcat jurăminte.

Şi ca o confirmare a gândurilor mele, uşa se deschide vijelios. Cine putea fi alta decât Alicia? Priveşte scrutător întreaga cameră.

-Ştii? N-am găsit aici loc. A! Patul de lângă tine e liber?

Răspund sumbru un „Da!” patetic. Dar Alicia nu este omul analizelor. Acțiunile sale sunt mereu cu un pas înaintea logicii şi mai ales a deducțiilor. Energia inepuizabilă, intențiile aduse din rai şi mai ales dorința de a-şi vedea aproapele sclipind de fericiri imaginare sau reale, o fac să nu stea pe gânduri nici o fracțiune de secundă. Ca viforul iese pe uşă. Vorbele ce zboară odată cu ea abia-mi ajung la ureche: „Mă mut aici!”

Cui să-i dau explicații precum că sunt într-o pasă proastă, că

singurul lucru pe care-l vreau în clipa respectivă este singurătatea şi mai ales, aş dori ca patul de alături să rămână gol… Mai sper că Larisa se va întoarce? Şi dacă nu cu intenția de a rămâne, măcar cu remuşcările.. Da! Remuşcările Larisei le doresc cu ardoare.

Nu am timp de reflecții. Patul din fața mea devine ca prin miracol drogherie, bufet cu dulciuri, bibliotecă…

Monica se retrage ca un melc în cochilia sa iar eu privesc mută, deznădăjduită, întregul haos creat în jur. Vecinele se însuflețesc, tihna a zburat pe fereastră.

Deodată , devin centrul atenției.

-Ia să-ți văd degetul! Trebuie schimbat pansamentul!

Farmacia e chiar sub nasul meu: sticla cu dezinfectant, bandaje, foarfeci. Protestele sunt anihilate energic.

-Obligatoriu, acum!

Nu am cale de ales Un deget urât, cu rană deschisă iese la iveală. Oricât de ignorantă aş fi, îmi dau seama că buna, devotata mea colegă de bancă – acum şi de pat – avusese dreptate. Rabd cu stoicism. Fetele, curioase, au făcut cerc în jurul mâinilor pricepute.

-Vai, cum de poți lucra cu o asemenea mână! – aud o voce din spatele meu.

Mă minunez şi eu cum de pot…

Sub ochii mei bandajul se țese cu măiestrie în jurul degetului.

-Mulțumesc!

Alicia zâmbeşte satisfăcută şi de ea şi de mine.

x x x

Trebuie să recunosc, pe toată durata concursului, Larisa nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție. Nu am găsit nici o explicație. De ce? Emoțiile concursului să fi fost cauza? Dar acesta nu era primul la care participam. În schimb, era primul la care eu eram în dificultate. Eram conştientă că nu mă pot retrage, deoarece în cei patru ani de antrenamente şi concursuri, ajunsesem să aduc un aport substanțial echipei mele.

Bine înțeles că Larisa – prințesa – era cea mai bună dintre noi. Ea era întotdeauna prima, cu grația, suplețea şi măiestria fiecărei mişcări, atingând perfecțiunea.

Au trecut ani mulți de atunci.

Acum, amintindu-mi acele zile încărcate de emoții, satisfacții,

temeri, mă condamn pentru ingratitudinea cu care am tratat-o pe buna, draga mea colegă de bancă. Parcă o văd – imagine fixată pe retină- urmărindu-mă îngrijorată, cu micul ei sac de voiaj alături. Ştiam ce conține: o trusă improvizată de prim-ajutor. Câtă nevoie am avut de aceste intervenții! După execuția unui exercițiu, albul bandajului se colora în purpuriu. Chinul meu nu-l pot descrie… Şi Larisa nici nu mă vedea!

Acel concurs nu-l pot uita. Dând la o parte problemele mele personale, rezultatul obținut a constituit o mare surpriză, bucurie, satisfacție. Noi, cele şapte plus una concurente am obținut locul doi pe țară, trecând în fața echipei „Bucureşti". Pe locul întâi s-a clasat echipa „Cluj" – eleve ale şcolii de balet din oraşul respectiv.

Atunci am simțit prima trădare din partea Larisei. Trădare , peste care ea a trecut foarte uşor, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Nici eu nu i-am făcut nici un reproş. Şi am uitat.

x x x

Zilele treceau pe nesimțite. Intrasem în vacanță. Mai aveam un an de şcoală şi trebuia să ne hotărâm încotro s-o pornim mai departe. Pentru acest motiv, perioada acelei veri era marcată de o anumită responsabilitate ce ținea de firea fiecăreia. În balanță erau puse aptitudinile personale, sfaturile familiei, dorințele legate de atingerea anumitor țeluri dar şi temerile însumând anumite riscuri cunoscute sau doar bănuite.

Ne întâlneam la club. Acesta consta din dotarea unei părți a şcolii cu material sportiv – mese de ping-pong, mingi,table de şah – şi amenajarea unei biblioteci cu cărți de toate genurile. Acest club deschis pentru elevii oraşului, ne dădea posibilitatea să ne petrecem timpul liber într-un mod variat şi plăcut . Puteam organiza excursii, competiții sportive, şezători literare şi, mai ales ni se ivise varianta evadării din monotonia propriilor cămine.

Atracția principală a clubului era de fapt posibilitatea de a ne întâlni cu elevii altor licee din oraş – băieți şi fete.

-- - - -

Îmi place ping-pong-ul – din păcate nu am promptitudinea necesară. Rămân, resemnată, la modestul nivel de amatoare dar şi de admiratoare a celor înzestraţi. Larisa joacă mult mai bine decât mine, fără efort şi mai ales fără a se fi antrenat prea mult. Pentru ea , acest sport e doar un divertisment

Într-o clipă sunt gata.

-Mergem la club.

Mama îmi aruncă o privire cercetătoare, zâmbeşte aprobator şi adaugă formula nelipsită pentru oricare dintre escapadele mele :

-Să nu întârziaţi!

Asigurarea noastră spusă într-un singur glas se pierde undeva, pe drumul spre portiţă.

Gândindu-mă la mama, nu ştiu cui trebuie să-i fiu recunoscătoare: destinului care i-a adunat pe cei doi – tatăl şi mama mea - , Celui de Sus care a programat ca eu să fiu aceea care a deformat talia femeii tinere, viitoare mamă sau trifoiului cu patru foi – norocul meu. Cert este că am avut o mamă minunată. Şi dacă acum n-o mai am, aducerile aminte rămân o consolare şi nu numai atât – toate sfaturile, exemplele date clipă de clipă, sacrificiile, bucuriile dăruite, siguranţa şi seninătatea căminului, le regăsesc acum, în tiparul vieţii mele.

Dragi prieteni – cei care-mi citiţi aceste rânduri – paranteza de mai sus, strecurată pe firul naraţiunii, cred că este valabilă fiecăruia dintre voi. Amintirea mea devine şi amintirea voastră. Acel zâmbet cald, conturându-se din umbra trecutului, surâde deopotrivă tuturor, aducând stropul de rouă pe corola trăirilor prezentului.

Dar să reiau firul povestirii…

În sala destinată competiţiei amicale de ping-pong e mare animaţie. Pe lista concurenţilor figurează toţi cei ce au vrut sau, mai bine spus, toţi cei ce au avut curajul să se înscrie. Se trag la sorţi perechile, urmând ca prin eliminare să rămână cei mai buni.

Susţinătorii jucătorilor îşi încurajează favoriţii, fluierul celui care arbitrează nu are tihnă, atmosfera este încinsă. Ni se face loc. Înaintăm. Larisa mă ţine de mână şi mă trage după ea cât mai aproape de masa verde.

În ajun mă străduisem să o conving să concureze şi ea. Ştiam cum joacă. Ar fi putut încerca. Cred că ar fi putut obţine rezultate bune cu bombele ei „tăsnet”.

-Nici vorbă! – primesc riposta. Ce vrei? Să risc? Unii sunt foarte

buni…Ai să te convingi.

O cunosc bine, nu e orgolioasă dar nici nu-i place să piardă. De altfel, îşi apreciază bine forţele, talentele. Dorinţele ei? Nu se limitează la succese simpliste, dorinţele ei includ universuri mult mai complexe.

Din păcate, eu am acces doar în viaţa ei de şcolăriţă conştiincioasă . Fanteziile ei, relaţiile multiple pe diverse planuri adesea ambigue, tendinţele erotice materializate în viziuni în care raiul se confunda adesea cu iadul, mi-au fost complet necunoscute. Aveam pentru ea unităţile de măsură cu care mă evaluam pe mine însămi – dar la cote maxime.

Şi totuşi simţeam enigma în această fiinţă perfectă căreia îi oferisem căldura unei prietenii totale, fără restricţii şi fără trădări.

M-am înşelat? Poate nu…Pentru că buna mea credinţă îi era necesară Larisei precum stropul de apă pentru planta ce-şi aşteaptă înflorirea. Crezul meu – perfecţiunea acestei fiinţe - nu trebuia zdruncinat în nici un fel, strălucirea cristalului trebuia să fie totală, umbrele nu-şi aveau locul.

La rândul meu, fiecare clipă petrecută alături de prietena mea m-a ajutat să mai urc o treaptă în evoluţia maturizării. Cu Larisa totul devenea incitant, certitudinile lipseau, surprizele plouau cu nemiluita. Ieşeam din găoaca oului – pui crud, vulnerabil, avid de a-şi părăsi închisoarea. Ce era în afara ei? Şeherezada cu poveştile ei…

-Vezi ce bine joacă?

Bine înţeles că văd. Mai ales cel din stânga…Da! Cel din stânga vreau să câştige!

Aplaud cu frenezie. Preferatul meu a învins. Mai urmărim o partidă. De astă dată, una dintre concurente e colega noastră, Silvia. Joacă bine, dar adversara - mică de stat şi mai iute decât mingea de pe masă – câştigă.

Devin nerăbdătoare, neatentă la joc şi fără să vreau îl urmăresc pe cel pe care îl aplaudasem. Va juca din nou şi – sunt convinsă – va câştiga. Nu! Poate greşesc? S-ar putea să piardă?

Minutele trec în pas de melc. Sunt din ce în ce mai departe de tot ce se întâmplă în jur. Singura mea preocupare: să pot privi băiatul care îmi pare frumos ca un zeu. Ochii focalizaţi pe dansul scânteii albe dintre palete, mă fascinează. Un fluid fierbinte, misterios, mă străbate din creştet până-n tălpi. Dumnezeule, ce-i cu mine? Nu îmi pot desprinde privirea de această făptură fără nume şi simt o bucurie fără

seamăn că exist.

-Ce păcat! Nu trebuia să rateze… Cealaltă e mai slabă dar… mai prudentă.

O privesc pe Larisa , debusolată.

-Ce-i cu tine? Eşti obosită? Te plictiseşti?

-Nu! Nu! – intru în panică.

Să nu-i treacă cumva prin minte să hotărască plecarea noastră. Încerc să mă concentrez pe meciul care face obiectul atenţiei generale. Un demon jucăuş, neastâmpărat, complotează cu mine şi mă îndeamnă cum să mă comport. Trişez. Toţi, mai ales Larisa, mă cred atentă la scor, la jocul colegei noastre care – înverşunată, aprinsă la faţă – prinde mingile în zbor. Nu sunt loială celor din jur. Nu-mi sunt loială nici măcar mie, deoarece nu mă interesează decât zona unde este el.

Are o şuviţă de păr pe care şi-o tot ridică de pe frunte, gulerul răsfrânt al cămăşii lasă să i se vadă gâtul bronzat, buzele uşor întredeschise dau impresia unui gând rostit pe jumătate, culoarea întunecată a privirii pare catifelată, mângâietoare.

Cu cât îl observ mai intens, cu atât devine mai fermecător. Ghiduşul meu demon nu-mi dă voie să privesc direct – doar cu coada ochiului. Şi nici de acest artificiu nu mai am nevoie deoarece făptura lui îmi apare acum în faţa ochilor, indiferent de direcţia privirii.

Ciudat! Simt că plutesc. Acest nou sentiment născut în mine atât de neaşteptat,învăluitor şi puternic, pare un cadou oferit din senin . Un cadou ce trebuie ocrotit, tăinuit. Şi mă mir că nimeni nu-i dă nici o atenţie acestui băiat-zeu. L-am descoperit doar eu?

Larma din jur reuşeşte să mă aducă la realitate. Observ cu uimire că cei de la masa verde sunt alţii. Când c-au schimbat echipele?

-Cel din dreapta joacă superb. Uite ce bombe trage!

Vocea din spatele meu îmi este cunoscută. Magda, voleibalista, îmi pune o mână protectoare pe umăr.

-Cei care s-au calificat nu joacă acum? – o întreb încercând să-mi ascund îngrijorarea.

-Nu ştiu… Poate mâine. Cred că se va anunţa programul. Oricum, mâine joc în echipa şcolii la volei, cu „Comerţul”. Vii şi tu?

-Cred că da… , răspunsul îmi este nesigur.

Ştiu bine ce se va întâmpla în acel „mâine”. Voi sta înfiptă aici, lângă această masă, aşteptând, sperând, dorind…

Încerc să mă controlez. Larisa o fi observat ceva? O strâng de braţ şi nerăbdarea de a mă confesa creşte odată cu minutele ce se

scurg.

S-a aprins lumina. Afară s-a întunecat şi ştiu sigur că mama mă aşteaptă. Întârzierea îmi va fi justificată oricum. Un campionat şcolar nu se organizează în fiecare zi. S-a încheiat şi ultima partidă. Se anunță rezultatele. Gălăgie. În jurul meu, colegele comentează. Vorbele lor zboară pe lângă urechi. Atenția îmi este concentrată în direcția grupului de tineri ce se îndreaptă spre uşă. Campionul ales de mine e printre ei.

x x x

O după amiază limpede de început de toamnă. Căldura molcomă, tihnită, îndeamnă spre visare. Strălucirea soarelui răzbate prin frunzişul ruginiu al castanilor, pictând modele de aur, vii, pe asfaltul cenuşiu.

În acelaşi ritm al paşilor, mă îndrept cu Larisa spre intrarea sălii de sport. Am început antrenamentele. Recunosc – gimnastica reprezintă una din bucuriile mele. Nu îmi este uşor să țin ritmul competițiilor fără a-mi afecta obligațiile şcolare, mai ales că acesta va fi ultimul an de şcoală. Cu toate acestea nu renunț. Nu pot! Acest sport mi-a fost prieten, m-a ajutat să-mi înving timiditatea, să simt bucuria reuşitei după ore întregi de trudă.

În prag, exclamații, îmbrățişări, plăcerea revederii se oglindeşte în ochii fiecăreia dintre fete. Din grup se desprinde Alicia- veritabil vulcan a cărui energie debordantă mă aspiră, amețindu-mă.

-Anina, ce dor mi-a fost!

Mă strânge în brațe cu frenezie, se învârte într-un picior, bate din palme. Nu am cum să răspund prinsă în iureşul exuberanței aproape sălbatice a Aliciei. În jur, nimeni nu se miră. Comportamentul ei constituie o normalitate pentru această ființă unică.

Întâlnirea mă bucură în aceeaşi măsură dar manifestarea este total diferită.

-Alicia dragă, potoleşte-te! Mă dărâmi… Spune-mi, de ce nu ai fost la club?

-Ei…, tu nu ştii cum sunt mătuşile mele? Cum să mă lase? O fată cuminte, în vacanță stă cu frații, cu părinții… Ce mai?.. Nu iese din curte.

-Doamne, în ce secol trăiți?

Dar tu? Tu de ce n-ai venit pe la mine?

Tac. Gândul acesta m-a chinuit mereu. Cum să-i spun că am

preferat clubul plin de băieți şi fete în loc să stau țeapănă între trei mătuşi domnişoare? Nu uit calvarul după-amiezilor petrecute în familia Aliciei. Buna cuviință, izul aristocratic, rigoarea conversației, toate la un loc mă striveau ca pe o biată musculiță prinsă între filele unui ceaslov. Şi peste toate – supliciul suprem: fiecare cuvânt exprimat în limba franceză.

La şcoală, ajunsesem să învăț franceza numai de frica meselor de familie din casa Aliciei: trei – patru perechi de ochi ațintiți spre buzele mele… Nu aveam voie nici să tac, dar nici să spun vorbe necontrolate.

Alicia , care vorbea din leagăn limba lui Voltaire, ciripea lângă mine ca o vrăbiuță pe ram şi mă suplinea cum putea. Dar se mai întâmpla să traducă exact inversul ideii pe care voiam să o scot la suprafață. De aceea cred că familia ei mă clasa în regnul jivinelor umblătoare pe două picioare, fără o gândire coerentă pentru a se putea exprima în graiul înțelepților Franței.

Intrăm în sală. Cât de familiare îmi sunt toate! Mângâi cu privirea bârna – aparatul care îmi provoacă cel mai aprig stres, inelele momentan nemişcate, aşteptându-şi balansul, calul – peste care se zboară, dar se şi împiedică…

Ne încălțăm papucii, ne atârnăm hainele în cuier şi ne alegem după preferințe, modalitatea de a petrece cele câteva minute până la venirea profesoarei noastre care va stabili programul antrenamentului.

Larisa se avântă într-un grupaj de exerciții la sol. Grațioasă, minunată, parcă anume născută să încânte! Până şi cea mai banală îndoire a trunchiului, la ea devine o artă.

În colțul opus, Alicia, concentrată, cu obrazul congestionat de efort, repetă un exercițiu de echilibru , care se încăpățânează să nu se finalizeze. Persistă. Aceasta e marea ei calitate – o perseverență de invidiat. Munceşte până la epuizare. Îşi cunoaşte posibilitățile: o vergea din oțelul de cea mai bună calitate nu prea poate fi îndoită, cu toată strădania posesoarei.

Ce dragă îmi este fata asta! Şi totuşi nu-i dăruiesc cât ar merita! Mereu, mereu, Larisa deține primul loc. Poate , Într-un anumit fel, sunt o ingrată, deoarece ştiu că Alicia nu se compară cu nimeni pe lume. Le iubesc pe amândouă dar total diferit. Pe Larisa o urmez pas cu pas – de altfel, doar pe unde îmi permite ea, deoarece am intuit de la bun început că există anumite zone inaccesibile mie. Cu Alicia altfel se petrec lucrurile: eu sunt cea răsfățată, nu mi se interzice nimic, gândurile îmi sunt ghicite, dorințele împlinite şi , recunosc, nu

merit întotdeauna tot ce mi se oferă. Având siguranța răsfățului, nu dau suficientă atenție acestui suflet nobil. Veneraţia mea se aşterne – covor țesut din provocări şi enigme - doar la picioarele Larisei. Larisa - şi restul! Deşi, primul loc din „restul" îl ocupă Alicia.

x x x

Braț la braț, mergem spre casă. Suntem deopotrivă obosite după antrenament. Muşchii, tendoanele, vertebrele, toate au trebuit să fie trezite după o pauză atât de lungă.

Se înserează. Umbre molcome, protectoare mă îmbie spre visare. Gândul îmi zboară spre sfârşitul săptămânii când se va încheia activitatea clubului şcolar de vacanță. Ne vom lua rămas bun de la prietenii cu care am împărțit bucuriile zilelor de vară, fără cataloage şi restricții.

Ca şi în alte dăți, telepatia dintre mine şi Larisa funcționează fără greş, dar, din păcate, doar într-un sens. În timp ce eu reprezint o carte deschisă pentru această prietenă – vrăjitoare, la rândul meu nu am nici cea mai mică şansă de a pătrunde în universul ermetic al Larisei, incitant de provocator şi totodată imposibil de penetrat. Dacă ar fi jucat şah, Larisa ar fi ajuns campioană. Şi am credința că nu s-a născut muritorul care ar fi putut ghici traseul acestei enigmatice regine pe tabla de şah.

-Mergem la festivitate?

Aprobarea mea nu-şi are rostul. De la sine înțeles – ea hotărăşte. Dar aparențele respectă instruirea şi educația primită şi mai ales, libertatea alegerii. Întrebarea totuşi mă amuză. Larisa ştie mica mea poveste cu Feți-Frumoşi – de fapt, cu unul singur. Şi mi-a promis că va încerca să-l cunoască pentru a mi-l dărui pe tava ei de argint. Acum intuieşte că umbrele serii îmi poartă gândul spre acest erou de basm.

Îmi compun o mină nevinovată şi răspund cu o voce indiferentă:

-Da, cred că da!

Mă strânge de braț şi încearcă să prindă o frunză de castan ce se tot roteşte în fața noastră, purtată de vânt. Fără voie, izbucnim în râs. Pare o explozie de veselie , de fapt – o eliberare . Buna mea prietenă-soră va plănui totul pentru mine. Mă voi lăsa pe seama ei fără a întreprinde absolut nimic. Aportul meu? Încredere în manevrele ei şi răbdare!

x x x

O seară liniştită în familie. Asemenea atâtor alte seri, aştept masa – ritual obligatoriu peste care aş sări cu plăcere dacă s-ar putea. Cartea împrumutată de la Larisa doar pentru două zile, mă atrage ca un magnet. Voi avea timp suficient, vacanța nu s-a încheiat încă.

Deodată soneria rupe tăcerea brutal, fără preaviz. Cine poate fi la o astfel de oră?

Nu am timp de comentarii. Uşa se deschide energic şi Alicia – vijelia mea dragă – aterizează în mijlocul încăperii. Ai mei s-au obişnuit de altfel cu acest gen de apariții, aşa că nu se mai miră nimeni.

-Doamna Icescu, ştiți… mătuşile mele au întâlnirea aceea…cred că v-am spus… şi părinții mei…şi…

Vorbele nu au coerență din lipsă de timp şi de teama refuzului. Alicia face o piruetă periculoasă pe lângă vaza plină cu flori de pe măsuță şi se agață de gâtul mamei mele într-un elan nestăvilit.

-Vă rog mult , lăsați-o să vină la mine!

-Draga mea, stai jos şi explică-mi ca lumea, să înțeleg…

-Totul e pregătit! N-am putut să vă anunț mai devreme . Fratele meu ne aşteaptă la poartă. Ştiți… nu vrem să vă deranjăm… Îi dați voie, da?

În sfârşit toată lumea a priceput despre ce este vorba. Alicia se va muta în casa mătuşilor ei pentru o noapte - acestea fiind plecate - şi mă roagă să dorm la ea.

Mama mă priveşte nehotărâtă. Mă tentează să merg? De ce nu? Ideea unei aventuri de genul acesta pare incitantă. Îmi fac în grabă un bagaj sumar şi iată-mă-s în pragul casei stil conac, cu verandă largă şi trepte de piatră. Cunosc bine acest loc. Curtea năpădită de plante crescute mai mult după vrerea Domnului şi copaci adunați în pâlcuri dese , printre care cu greu se poate strecura vreo ființă, clădirea impunătoare cu frontispiciul periculos fisurat, întregul ansamblu pare scos din pozele altui secol.

Nu am intrat niciodată în această casă. Trecând prin fața porții, misterul de după draperiile grele din ferestre nu o dată mi-a trezit imaginația spre alte tărâmuri necunoscute muritorilor de rând.

Să nu uit un amănunt curios: poarta nu poate fi uşor găsită, deoarece tufele crescute în lungul gardului au creat iluzia imposibilității accesului în incinta proprietății.

De data aceasta, Alicia facilitează intrarea în curte. Un scârțâit sonor, aspru, ne zgârie timpanele.

-Ştii, în loc de sonerie , - râde nepoata , observând grimasa mea.

Înțeleg… Aceste mătuşi- vrăjitoare nu au nevoie de portiță, îşi fâlfâie doar poalele pe deasupra gardului.

Intrăm. Calc cu prudență pe cărarea pietruită , deoarece nu ştiu ce mă aşteaptă. Nu mi-am definitivat acest gând al prudenței, al fricii sau amestec din ambele şi – iată! Dintre tufe, un bulgăre întunecat se rostogoleşte la picioarele noastre. Sar speriată în lături.

-A! Tu erai, Scaraoski?

Fata se apleacă şi mângâie motanul energic, mustrându-l:

-De ce ne sperii, banditule? Haide, mergem în casă.

Jivina iadului – negru ca păcura – mă priveşte cu ochii săi de lămâie cu oarecare neîncredere. De ce-i calc domeniul? Cu ce scop? Mă aplec cu mâna întinsă pentru a stabili din capul locului un armistițiu necesar, preț de o noapte, dar nu-l mai nimeresc pe întuneric. Şi iată-l! Ne aşteaptă în prag, prin ce miracol? Ce vrăji o fi învățat de la stăpânele sale de a reuşit să prindă viteza unei clipe?

Urc treptele cu precauție. Alicia le sare două câte două şi scoate o cheie enormă de sub preşul din fața uşii. Intrăm. Un întuneric de păcură ce pare a ține un veac până se aprind luminile. Mă învăluie un miros nedefinit - amestec de levănțică, cafea şi ceva iute, poate ardei sau piper, toate la un loc. Fără voie, gândul mă poartă spre cele trei locatare şi la cazanul lor misterios cu ierburi…

-Haide să-ți arăt casa! N-ai mai fost aici, nu?

-Nu!... Stai să mă descalț. Mi-am adus papucii.

Covoarele, deşi decolorate, roase pe alocuri, sunt curate. În holul-sufragerie, o masă enormă, rotundă, tronează la mijloc înconjurată de scaune cu spătar înalt. În jur, măsuțe, comode, cărți, sertăraşe, policioare. Un haos oarecum studiat. Totul la îndemână şi orice cu putință. Vrei o periuță? Iat-o, în colțul din dreapta. Ai nevoie de un anume flaconaş? Întinde mâna spre polița din față şi alege-l. Nu e necesar nici un efort de memorie. Ți-e frig? Deschizi uşa dulapului şi dacă nu te satisface, verifică cuierul de după uşă încărcat ca un brad de Crăciun.

-Alicia, cum de-au putut să încapă într-o cameră atâtea?..., mă minunez pe drept cuvânt.

-Stai… Aşteaptă… Încă n-ai văzut tot!

Nepoata stăpânelor casei zâmbeşte înveselită de mirările mele şi se învârte plină de nerăbdare în jurul meu.

-Avem o noapte la dispoziție…

-Desigur…, - răspund cu jumătate de glas şi încep să mă îndoiesc în sinea mea dacă nu era mai potrivit patul meu de acasă.

Şi totuşi pe talerul „Alicia” al balanței alegerii mele apare ineditul, curiozitatea şi – trebuie să recunosc – plăcerea de a-mi petrece o noapte lângă această ființă entuziastă şi vizibil fericită de prezența mea.

Fără voie, mă gândesc la influența pe care au putut-o avea asupra prietenei mele aceste trei mătuşi – toate femei deştepte, şcolite dar ieşite din tiparul regulilor uzuale. Fără a-şi fi creat propria familie, fiecare dintre ele îşi pusese amprenta propriei personalități asupra celor doi nepoți ai celei de a patra surori: Alicia şi Pavel. Oricâte ciudățenii ar fi existat în sânul acestui clan , mărinimia, virtutea, intransigența, dăruirea au rămas calitățile de bază.

-Hai să-ți arăt dormitorul unde ai să dormi… adică unde o să dormim.

Sunt pregătită pentru orice. Aşa că o urmez pe Alicia fără nici o ezitare. Intrăm într-o încăpere tot atât de mare ca şi sufrageria. Aici ne întâmpină un pat cu tăblii din lemn sculptat şi o canapea joasă, confortabilă. Pernele asemeni unor balerine cu rochii dantelate par neatinse de mâna omului. Cuverturi din pluş în culori discrete, întinse perfect, completează aceste culcuşuri bune de pus în vitrină.

-Alege pe care-l vrei! – mă îndeamnă fata şi, încercând să-mi ghicească opțiunea, se apropie de canapea şi aplecându-se, netezeşte o cută invizibilă a stofei.

Într-adevăr, canapeaua mă atrage mai mult. Mai simplă, mai pe gustul meu. Mă aşez pe o margine. Alicia zâmbeşte.

-Când se întâmplă să dorm aici şi eu aleg patul acesta!

-Dacă vrei, pot dormi dincolo.

-A, nu! Să ştii de la mine, acest pat are o proprietate – visezi frumos! Aici doarme tanti Camelia.

Fără voie fac legătura dintre mătuşa Camelia şi patul ei cu vise. E o femeie blondă, micuță, cu ochi verzi-căprui, cu mişcări line şi voce cu sonorități de cântec. Cred că acestei femei blânde, mereu zâmbitoare i se potrivesc doar vise minunate, asemenea celor promise mie pentru această noapte.

-Şi dincolo? – arăt cu un gest spre patul masiv, cu sculpturi.

-A! Aici e locul lui tanti Beti.

O şi văd pe această tanti trântindu-se cu toată greutatea celor optzeci de kilograme pe arcurile obosite de atâta efort. Îmi amintesc

când am cunoscut familia Aliciei, cât de mult m-au surprins aceste două surori atât de diferite. Cum putea mătuşa Beti, masivă, impunătoare, mai degrabă general de oşti decât femeie, să fie soră cu delicata Camelia?

Prietena mea nu-mi dă timp de studiu sau meditație.

-Asta e biblioteca bunicului meu. A colindat mai peste tot şi a adunat cărți în toate limbile. Pasiunea lui…

Abia acum observ peretele din fundul camerei, mai slab luminat, căptuşit cu cărți din tavan până-n podele.

-O! Ce de-a cărți! – mă entuziasmez şi mă apropii cu timiditate.

-Poți să-ți alegi pe care-o vrei. Dar acum, să-ți arăt şi camera lui tanti Mura. Ştii, ea nu se împacă cu nimeni. E mai specială…

-Nu mi s-a părut dificilă… , încerc s-o apăr pe această femeie plăcută, retrasă, adunată în ea cu teama de a nu deranja pe cei din jur.

-Ei, nu este aşa cum crezi… Tanti Mura ne iubeşte pe toți dar, cum să spun, câteodată chiar ne sufocă din dragoste…

Intrăm într-un mic hol şi iată-ne în fața camerei mătuşii Mura. Alicia deschide larg uşa.

-Asta este! Cum ți se pare?

Rămân mută. Se pare că îmi lipseşte curajul să încalc granița invizibilă a pragului. Doar privirea se plimbă de jur împrejur. În colț, un pat de ascet, cu o cuvertură –covor, două pernuțe mici, liliachii. Deasupra pe perete, o icoană mare cu Maica Domnului în argint, străluceşte discret. Este încadrată de alte icoane mai mici. O candelă aprinsă creează acea lucire stranie care dă senzația unui colț cucernic de mănăstire. Pe ceilalți pereți – fotografii de familie. Moda altui secol şi-a pus amprenta pe fiecare dintre aceste relicve.

Mă simt intimidată. Prea multe contururi ale aducerilor aminte, prea multe umbre… N-aş dormi în camera asta… Alicia mă observă şi se repede la scrinul din colț. Trage energic un sertar. E ticsit cu fotografii.

-Vezi? Toată istoria noastră…

Caută printre albume, poze disparate, teancuri de fotografii legate cu şnur, pachete cu plicuri.

-Hai, intră! Ce stai în uşă?

Păşesc în interior şi mă apropii de albumul pe care Alicia îl răsfoieşte.

-Uite… Străbunicul meu…

Din mijlocul cartonului cafeniu, din fotografia cu chenare

înflorate, mă priveşte un bărbat impunător cu favoriţi şi sprincene îmbinate la rădăcina unui nas puternic.

-Şi străbunica?

Nepoata întoarce pagina.

-Uite-o!

Femeia blondă, delicată, cu pălărioară cochetă, zâmbeşte jucăuş, parcă anume pentru a contracara severitatea bărbatului sprincenat.

-S-au întâlnit la bal. Şi ştii de ce a ales-o pe ea? În timp ce dansau o polcă, străbunica s-a împiedecat de cordonul rochiei. El a susţinut-o şi această apropiere a declanşat scânteia… Povestea cu cordonul toţi o cunoaştem. Hai să ţi-o arăt acum pe cealaltă străbunică – din partea tatei.

Alicia întoarce filele cu nerăbdare. Iat-o! O privesc cu admiraţie. Cât e de falnică! Drapată cu zeci de metri de mătase, străbuna ne priveşte dreaptă şi ţeapănă asemenea unui stâlp, conştientă de importanţa momentului. Cu buzele strânse şi capul dat uşor pe spate într-o atitudine de măreţie impunătoare, de acolo, din poza decolorată de vreme, ne domină.

-Şi soţul ei?

-A! A lăsat-o văduvă de tânără...

„N-a rezistat, bietul de el!”, gândesc fără voie.

Îmi arată o poză de grup.

-Îl vezi? Cel din dreapta…cu mustăcioară.

Nu disting mare lucru. Oricum, mi-l închipui neapărat mai scund decât consoarta – general, binevoitor şi anemic, acceptându-şi soarta ca pe o doctorie.

-Vii des pe aici? – studiez cu atenţie chipul prietenei mele, încercând să o plasez undeva, în spaţiul deja cercetat.

-Ei,… mai mult vin ele la noi…

Deodată, uşa întredeschisă scoate un scârţâit slab şi e împinsă spre perete. Triumfător, apare domnul Scaraoski. Ochii galbeni se fixează în direcţia favoritei sale stăpâne şi, dintr-un salt, ajunge la picioarele ei.

-Alintătură ce eşti!

Alicia îl mângâie pe spinare, apoi îl ia în braţe.

-Hai, mergem la bucătărie să te hrănim! Dacă rămâi aici – posteşti, băiete!

Intrăm în bucătărie. Aici nu-ţi vine a crede că se şi mănâncă. Masa din mijlocul odăii este încărcată cu ceasloave, reviste, ziare,

caiete.

-Doamne, aici e o adevărată bibliotecă! – exclam fără voie.

-Ei, trebuie să le înțelegi, îmi explică fata. Fiecare dintre ele are alt regim, alt orar, e o adevărată harababură…

-Nu înțeleg…, mă minunez, unde-s oalele, tigăile, pâinea?

Alicia râde cu poftă.

-Ce le trebuie tigăi? Crezi că găteşte cineva? Hai, vino să vezi…

Trec pragul unei uşi laterale, pe care nici nu o observasem.

-Ei, aşa da!

Priveliştea unei încăperi dreptunghiulare cu un aragaz în colț, îmi apare în fața ochilor. Pe o măsuță, o oală cu lapte prins, o jumătate de franzelă alături , pe perete o poliță cu veselă, căni, solnița…

O descoperire îmbucurătoare – deci în casa asta se şi mănâncă!

- - - -

felul ei, direct, franc.

-Cum ai dormit, Anina? Mărturiseşte…

-Bine, bine, - am încercat să mă strecor.

-Bine? Crezi că nu te-am auzit cum bâiguiai ceva care se termina cu „Non”? M-am crucit! Tu noaptea vorbeşti pe franţuzeşte?

Am pufnit în râs amândouă.

-E singurul cuvânt franţuzesc pe care îl ştiu bine.

-Şi l-ai pronunţat nu o dată. Polemică în toată regula…

-Alicia , hai în grădină!

Nu am mai intrat în casă decât să-mi strâng lucrurile. O teamă ascunsă mai dăinuia după peripeţiile nopţii.

Ca să-mi închei povestea-amintire , trebuie să mai adaug cum s-a desfăşurat prima oră de limba franceză a începutului de an.

Cu emoţie am aşteptat soneria. Nu au trecut nici două minute şi iată, uşa s-a deschis şi a intrat –vai!- altă profesoară. Nu era ea, Doamna noastră! Probabil că renunţase să mă mai înveţe şi alte cuvinte în afara unicului „Non”.

Pe parcursul orei am fost absentă total. De ce nu a venit? Ar fi putut în vreun fel să o fi influenţat visul meu? Cele trei Beti, Mura şi Camelia?

x x x

E o zi cu totul şi cu totul deosebită. Merg cu Larisa la şcoală pentru festivitatea de închidere a clubului. Un fel de „Rămas bun, vacanţă!”, „Rămas bun, prieteni!”

Sunt neliniştită, emoţionată. Larisa, ca întotdeauna, ştie exact în ce ape mă scald.

-Poţi să fii sigură că va veni „Omul tău negru!”

Deşi nu îi reproşez, mă necăjesc. De ce îl numeşte aşa? E brunet, mie îmi place aşa cum arată, cu părul negru şi ochi luaţi din adâncul nopţii.

-Dacă-l găsim, am să intru în vorbă cu el. Apoi te chem şi pe tine…

O ascult şi tac. Mi se pare o minune aproape imposibilă. „Draga mea dragă, faci tu asta pentru mine?” Gândul meu o alintă dar vocea e zăvorâtă.

Ajungem. Sala spaţioasă e plină de tineri. Unii stau pe scaune, alţii – în picioare, în grupuri, formând cercuri pestriţe, vii – un mozaic în continuă schimbare..

Iată-l! L-a zărit şi Larisa.

-Stai aici pe bancă şi aşteaptă-mă!

Sunt atât de concentrată, încât mă aşez asemenea unui robot bine reglat şi nu mă mai mişc din loc. „Când va veni după mine, să mă găsească!”

-Ce mai faci, colega?

Margo se aşează lângă mine, volubilă, puternică.

-Îmi închei vacanța…

O privesc şi îi admir frumusețea ovalului feței, strălucirea ochilor. Margo îmi este mai mult decât colegă de clasă. I-am intuit voința, inteligența şi m-am simțit atrasă de acel ceva – să-l numesc farmec – care i-a plusat calitățile şi i-a conturat profunzimile. În decursul anilor, simpatia dintre noi s-a accentuat. Deşi total diferită de mine ca temperament, lumile noastre interioare s-au întâlnit. În diverse ocazii am admirat-o dar din păcate, fără putința de a-i călca pe urme. Siguranța de sine şi claritatea expunerii unui text sau a unei demonstrații erau o încântare pentru min e. Obținea note maxime dar nu alerga după ele. Veneau singure spre ea.

Acum, întâlnirea dintre noi ne-a bucurat deopotrivă. Pentru moment am uitat de ce stau lipită de locul acesta – departe de scenă, în afara grupului de colege printre care aş fi vrut să mă amestec.

-Hai să mergem mai în față, - şi Margo mă ia de mână, în felul ei, autoritar.

-Nu pot… Am o problemă. Aştept pe cineva…

Fata mă priveşte surprinsă şi abia acum observă încordarea mea.

-A! „Pisicuță, pisicuță ,

Eşti cărbune-acoperit!”

Mă părăseşte brusc, nu înainte de a-mi adresa o privire complice. Îmi pare rău. Voiam să o rețin, să merg cu ea şi iată… stau aici țintuită şi aştept…

Minutele se scurg din ce în ce mai greu. Cât timp să fi trecut, nu-mi dau seama. Programul de pe scenă nu l-am putut urmări decât fragmentar. De altfel s-a şi încheiat. Cu toate astea nimeni nu se pregăteşte de plecare. E ultima după –amiază de vacanță. Fiecare mai are ceva de spus sau de adăugat la cele discutate anterior. Vraja unei ambianțe de o vară nu se poate destrăma atât de simplu precum un”La revedere!” care , oricum va trebui spus în final.

Nu mai rezist. Ce s-a întâmplat cu Larisa? Are dificultăți în planul conceput de ea? Mă ridic şi îmi fac loc printre tineri. Privirea

mea scormonește toate cotloanele. Sunt din ce în ce mai neliniştită. Nu o văd nicăieri. Mi-o imaginez căutându-mă. Poate a uitat locul în care m-a lăsat… Nu m-a găsit şi a plecat? Da! Sigur a plecat!

Mă îndrept spre uşă descumpănită. Dumnezeule! Iat-o! Pe o băncuță din colțul cel mai depărtat de scenă, rezemată de perete, este ea, Larisa! Alături, zeul Olimpului – întunecat şi luminos totodată. Băiatul din visele mele ascultă cu atenția încordată vorbele micii zâne-vrăjitoare. Ambii par total detaşați de tot ce-i înconjoară. Larisa este atât de absorbită încât nici nu observă privirea mea insistentă. Sunt încurcată şi extrem de emoționată. „Acum o să mă vadă… ,o să mă cheme…” În nici un caz nu mă pot îndrepta spre ei. Vorbele spuse clar „Nu te mişti de aici, te chem eu…” mi-au rămas înfipte în creier. Mă întorc spre locul meu. Aştept.

-Tu ce faci? Nu vii cu noi?

Geta se apropie de mine şi mă ia de braț.

-Nu, nu pot!, o privesc încurcată fără a mă ridica de pe bancă.

-Înțeleg! Aştepți pe cineva… Iartă-mă , acum am ocazia să –ți spun – de mult voiam s-o fac – cred că tu nu-ți dai seama dar prietenia asta … cu Larisa nu prea ți se potriveşte.

-Ce vrei să spui? ,sar în sus, surprinsă.

-Cum să-ți explic? Tu eşti cuminte… ea e prea emancipată pentru tine…

Nu am cuvinte de răspuns. Aş vrea s-o apăr pe zâna mea, să-i enumăr calitățile. Nu mai am cui… Geta s-a evaporat de lângă mine. Vorbele ei m-au mâhnit. Geta este nedreaptă, nu o cunoaşte suficient…

Mă aşez mai bine pe băncuță şi aştept înfrigurată, răbdătoare. Dintr-un moment în altul voi fi chemată. Minutele trec… Sala începe să se golească. Şi eu aştept, aştept… Acum o pot zări. Larisa nu mă vede?

Aproape n-a mai rămas nimeni, doar pâlcuri răzlețe care nu se îndură să-şi ia „Rămas bun”. Stau pe băncuță - răvăşită, debusolată, singură. Ce trebuie să fac? Revolta din mine creşte asemenea unui val. Şi brusc, se declanşează un resort invizibil care mă saltă în picioare şi mă îndreaptă direct spre ieşire.

Nu o mai privesc pe cea care m-a trădat. Aproape nu văd pe unde calc deoarece ochii îmi înoată în lacrimi. Am sperat totuşi până în ultima clipă înainte de a părăsi sala că voi fi oprită din drum. N-a fost să fie aşa. De ce? Care e partea nevăzută a zânei mele? Vanitate?

Dorința succesului? Triumful plăcerii de a subjuga? Sau toate la un loc?

Cred că această întâmplare a constituit prima mea decepție, primul şoc care a cutremurat temeliile unei prietenii cu aparențe de granit. Deşi au trecut ani mulți, amintirea acestui episod nu-mi poate estompa amărăciunea pe care am resimțit-o atunci.

Am suferit cumplit. Sentimentul tainic, minunat cu care mă confruntam pentru prima oară, departe de a fi protejat, a fost călcat în picioare. Şi de către cine?!

Larisa, prietena mea cea mai bună – ei îi încredințasem cel mai de preț diamant.

Îmi amintesc cu câtă dezinvoltură s-a scuzat Larisa a doua zi.

-De ce ai plecat?

O mirare simulată cu atâta măiestrie încât, pe moment , am rămas descumpănită.

-Nu a fost vorba că ai să mă chemi?

-Bine înțeles, dar tu ai întins-o!

O priveam şi nu-mi venea a crede că poate deforma cele întâmplate cu atâta nonşalanță. În drum spre şcoală, nu am scos nici o vorbă. Ce rost ar fi avut acum ,mai ales acum, reproşurile? Poate frumosul zeu coborâse de pe Olimp pentru Larisa?

Aş fi vrut să o întreb: „Ce-ați vorbit toată seara?" M-am abținut. Nu era dreptul meu să intru în intimitatea celor doi , nu era loc şi pentru mine… Exista totuşi o întrebare chinuitoare pentru care voiam un răspuns, întrebare pe care într-un final i-am pus-o:

-Îți place?

- Cine? El? începe să râdă, înveselită . Ce-ți veni? Doar pentru tine mi-am pierdut timpul făcând conversație ca să aflu cât mai multe şi să-ți transmit.

Am tăcut din nou, deşi gândul m-a dus spre cel mai simplu raționament: „De ce să-mi transmiți tu şi să nu aflu singură ce spune?" În final, aproape de poarta şcolii, Larisa intră în subiectul care mă interesa.

-A! Era să uit… Îl cheamă Alex şi stă undeva pe Păcurari.

N-am mai întrebat nimic deşi mi s-a părut cam scurt rezumatul a două ore de conversație.

În clasă, urmărind-o cu coada ochiului pe Larisa cu obida celui nedreptățit, nu m-am putut opri să nu-i admir conturul delicat al profilului – pentru a câta oară? – creionat de acea feminitate

învăluitoare care cucereşte, încântă, supune. Şi am iertat-o.

Şi nu numai atât, dar mi-am dat seama că într-adevăr, eu nu aveam ce căuta pe băncuța lor.

x x x

Începuse şcoala. Ultimul an… Principala dezbatere – alegerea! Terminăm liceul şi…încotro? Ce minunat este acest"încotro?" cu zeci de semne de întrebare! Îți poți alege orice cale! Dacă eşti rațional, bifezi ceea ce ți se potriveşte. Dar ce ți se potriveşte? Scormonind adânc în propria-ți ființă, începi căutările. Abia acum apare elementul esențial: cântarul! Pe un taler – ce ți-ai dori? Pe celălalt - ce vei reuşi? Şi greşelile ar putea fi evitate?

Dar soarta? Suntem programați prin destin să pornim pe un anumit drum sau drumul ni-l hotărâm noi? Răspunsul nu-l putem găsi nici pe computer şi nici în stele.

Nu întâmplător m-am legat de noțiunea „destin". Şi dacă aveți răbdare, dragii mei cititori,vă voi povesti o întâmplare banală care a declanşat resortul tainic al destinului meu.

Mai aveam puține zile de şcoală. Mă aştepta bacalaureatul. Apoi înscrierea la facultate. Eram total dezorientată. Încotro? Ce ştiam că pot face mai bine? Îmi plăcea să citesc, să compun, să visez. Lumea reală o consideram o necesitate, nu neapărat o plăcere. Plăcerea din punctul meu de vedere, se contopea cu ficțiunea. Adesea, în vreun colț de grădină căutam singurătatea pentru a putea privi în voie cerul. Ziua urmăream tabloul norilor în continuă schimbare – fantasme ce dădeau frâu liber imaginației. Noaptea, luna reprezenta misterul. Îmi afundam privirea în galbenul sclipitor şi magia se producea: forme abia creionate prindeau viață pe o scenă a altor tărâmuri. Acestea erau căile invizibile care mă atrăgeau. Deci ce puteam să aleg? Orice! Şi nu-mi păsa…

Deoarece îmi dădeam seama dureros de limpede că ceea ce mi-ar fi plăcut nu se preda la nici o facultate, eram oarecum mai liniştită față de zbuciumul colegelor mele.

Trebuie să precizez totuşi că singura instituție care ar fi avut oarecare tangență cu aspirațiile mele era facultatea de litere. Dar din păcate, am trăit perioada restricțiilor , a fanatismului comunist. Dacă nu exista refrenul „Hai la lupta cea mare!", înserat între filele unei cărți, opera respectivă avea soarta pecetluită : rugul – nu pentru vrăjitoare ci pentru idei.

Deci – după cum am spus – nu-mi păsa! Singura condiție a viitoarei mele existențe era un spațiu, indiferent care, lângă prințesa mea.

Cu toate micile dezamăgiri – vor urma şi altele mai mari – o iubeam pe Larisa cu acelaşi devotament şi eram sigură că ea va descoperi cărarea comună.

Când a trebuit să luăm în serios în dezbatere problema alegerii facultății, m-am trezit cu o surpriză:

-Dar ce crezi că eu ştiu unde să merg?

Dezorientată, o privesc şi mă întreb: „Ea nu ştie? Eu – nici atât!" Dacă perspicacitatea mea ar fi funcționat mai bine, mi-aş fi dat seama din capul locului că prietena mea trăieşte în aceeaşi lume imaterială ca şi mine – o lume minunată a plăsmuirilor după placul inimii, fără restricții, canoane şi porți încuiate ermetic. De altfel, mă simt mult mai bine ştiind –o asemenea mie – fără preferințe.

-Şi ce facem? O întreb , de astă dată oarecum încântată de perspectivele numite hazard.

Îmi trece prin minte povestea reală a lui Cristofor Columb – descoperitorul noilor tărâmuri de care nu avusese habar că-i vor ieşi în cale. Să-ți desprinzi ancora şi să te laşi dus în voia valurilor! Fantastic! O oarecare similitudine cu călătoria norilor şi misterul lunii de care am pomenit. Şi cu cât realizez o călătorie fără busolă, cu atât mă simt mai entuziasmată. Perspective? Zeci! Noi însă vom trage de codiță doar una… Incitant!

Nepăsarea aparentă dar şi încrederea oarbă în noroc, totul pare un joc pasionant. Să ghicim asul şi să-l scoatem frumuşel din pachetul de cărți!

Dragi prieteni, să vă mărturisesc ce am făcut noi două, în acele clipe de cumpănă, mai bine zis, de nebunie. Chiar asta am făcut: am tras asul!

Mă înveseleşte asemănarea acțiunii noastre cu cea a călătorului care nu ştie sau nu vrea să ştie încotro va călători. Pur şi simplu întinde mâna şi ia un bilet. „Unde pot merge cu biletul acesta?" Întrebare naivă, directă, la care va afla obligatoriu un răspuns: „New-York", „Tokio" sau „Podu-Iloaiei". Şi călătorul nostru , fără a fi nevoit să judece situația, se va urca în vehiculul indicat. Probleme îşi va pune – căci vor exista o sumedenie –dar numai după ce va ajunge, în nici un caz înainte. De ce? Pentru că aşa hotărât din capul locului: să-şi decline orice răspundere, să lase totul pe seama „asului" ascuns

în biletul de călătorie tras prin jocul întâmplării.

Nu vi se pare formidabil? Să-ți treacă prin minte un astfel de procedeu iresponsabil, de-a dreptul imatur , poate se mai întâmplă. Dar să-l şi pui în aplicare – devine cea mai neverosimilă aventură.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

Biletul scos din pălărie pe care era însemnat cuvântul „Construcții" a fost aventura de-o viață a celor două prietene nedespărțite- Anina şi Larisa.

Ce a urmat? O uşurare fără margini. Parcă pluteam – gravitatea dispăruse odată cu bucățica de hârtie scoasă delicat, cu două degete, din grămăjoara vânturată pe masă.

Abia mai târziu am înțeles că habar nu aveam de conținutul acestei facultăți – Construcții. Nimeni nu ne vorbise nimic. Misterul era total. Iar închipuirea putea să zburde ca un căluț eliberat din hățuri, în deplină libertate. Visam case minunate, înconjurate de flori, multe flori. Nici de cum, monumentale, sclipitoare! Le vedeam tăinuindu-şi intimitatea într-o armonie – poveste: „Si au trăit până la adânci bătrânețe!". O casă prea mare nu-ți poate aduna bucuriile. Dacă închizi ochii , trebuie să simți fiecare colțişor, toate detaliile din jur să-ți fie prietene, să te ajute să nu te rătăceşti. Ibricul cu cafea – întinzi doar mâna. Veioza să mângâie teancul de cărți de lângă perna albă, pufoasă iar câinele să latre sub fereastră. Eventual, pisica să toarcă pe plapumă – de ce nu? E şi casa ei, are locul ei preferat şi chiar şoricelul ei pitit pe undeva prin apropiere, motivându-i existența pisicească.

-Şi cum crezi că o să fie? – o privesc pe Larisa cu o curiozitate nedisimulată.

Aceeaşi întrebare o are şi ea – răspunsul va veni mult, mult mai târziu pentru amândouă.

Pe parcursul anilor de studenție, deşi s-au îngrămădit pe capul meu o sumedenie de materii, tot nu am aflat misterul ascuns în bilețelul „Construcții".

Cred că nu eram eu făcută pentru munca trudnică a unui constructor adevărat.

Casa? O visam – atât! Cărămida, betonul, lemnul, erau accesorii la care trebuia doar să răspund conştiincios la examene. Ce urma mai departe? Aceleaşi vise cu flori în ferestre şi o lună blândă, alunecând lin peste casa mea – casă simbol oferită lumii întregi.

x x x

Ultimele săptămâni de şcoală. În clasă, mai toate elevele s-au decis.

-Eu merg la „Medicină”-

-Şi eu…

-Dar tu?

-„Chimie”.

Matematiciana clasei nici nu putea să aleagă altceva.

-Desigur „Matematica”!

Ploua cu alegeri pentru Politehnică. Pentru secția „Construcții”, fetele sunt mai rezervate. Percepțiile mele încep să se modifice. Diploma de constructor pare să crească în dimensiuni, transformându-se într-un edificiu grandios. Simt totodată o oarecare neliniște.

Îmi amintesc seara în care am stat de vorbă cu tatăl meu, cerându-i sfatul. De altfel, indiferent de ceea ce mi-ar fi spus, eu nu mi-aş fi modificat opțiunea pentru nimic în lume. Aceasta devenise aproape un jurământ făcut blondei mele prietene. Ambele am hotărât aşa? Aşa să rămână! Ea, în această privință , era mai dârză, deşi nu cu mult mai informată. În discuțiile noastre, printre altele, Larisa îmi făcuse o precizare:

-Ştii că la „Construcții” vin mai mult băieți?

Am privit-o surprinsă, admirând fără să vreau sclipirea ochilor şi zâmbetul poznaş. Remarca aceasta neaşteptată mi-a creat pe moment un sentiment de curiozitate tainică, un imbold de a-mi scutura toate restricțiile adunate în anii de şcoală – ani petrecuți într-un liceu ce fete, cu o directoare care-ți măsura cu rigla distanța de la marginea fustei la podea.

-De unde ştii?

-Cum de unde? Nu-ți dai seama? Construcțiile…

Fraza neterminată, departe de a mă lămuri, îmi mări confuzia. De aceea m-am şi dus la tata, care fiind în tabăra „băieților”, mai mult ca sigur, ştia mai multe.

Mama? Toate sfaturile şi povețele ei erau bune, acum însă, în această problemă,ea rămânea la fel de neştiutoare ca şi mine.

Să revin la discuția pe care am avut-o cu tatăl meu.

-Ce părere ai? Am ales „Construcțiile”…

M-a privit direct, oarecum surprins. Răspunsul întârzia, fapt care m-a neliniştit. Toate hotărârile mele le voiam trecute prin filiera aprobării părinteşti.

-Te-ai gândit bine? – vorbele spuse într-un târziu, mi-au creat pe

moment un sentiment de panică.

Cum puteam să-i dezvălui că la baza viitorului fiicei sale a fost un bilet tras din căciulă?

Am îngăimat un"Da.", fără a mă mai uita în ochii lui de obicei senini, de astă dată radiind o undă de îngrijorare. Oare greşeam? Îndoiala, neliniştea - le simțeam cum se apropie de metereza mea . Pe moment mi-a venit în minte replica Larisei referitor la componența majoritar masculină a acestei facultăți: „La Construcții vin mai mult băieți!" Această particularitate oare nu constituie un avertisment?

Stăm față în față, eu cu gândurile mele, taică-meu – cu ale lui. Acel „Da" nesigur, vinovat, mai pluteşte în aer. Simt deodată o modificare în atitudinea părintelui meu. Cred că mi-a ghicit toate temerile şi mai ales necesitatea unei confirmări.

-Da! Nu-i o meserie uşoară. Nu cred că ştii cum se saltă o casă! Greu! Muncă bărbătească…

-Tată, nu vreau să renunț!

-Bine, dacă te-ai hotărât… De altfel, mai sunt şi alte modalități de a construi : pe hârtie!

Îl privesc bănuitoare.

-Vorbesc serios. Poți face calcule, desene. Casa or face-o alții mai voinici ca tine.

Îi sorb cuvintele. Deci dracul nu-i aşa de negru. Mă şi văd desenând şi fredonând cântecele. „Minunat!",gândesc şi mă reped să-l îmbrățişez.

Urmare convorbirii noastre, simt că am primit binecuvântarea părintească.

Trebuie să-i spun şi Larisei. Soarta nu a greşit cu nimic. Vom merge la „Construcții"!

x x x

Şi am mers la „Construcții"! Jocul întâmplării? Decizia cui? Chiar dacă aş intra în miezul acestor enigme, dezlegarea lor nu ar mai conta. Oricum, acelui petic de hârtie care mi-a dat direcția, lui trebuie să-i mulțumesc pentru tot ce a constituit viața mea, zi de zi.

Fetele îşi caută alesul în cenuşă, în ceară topită, în bobi, cafea sau ghicitori – pentru mine, o hârtiuță mi-a înscris firul invizibil al destinului.

Într-un anumit fel, această facultate a fost pe gustul meu – desen mult – dar şi pe placul Larisei – doar câteva fete, băieții excelând:

scunzi, înalți, dezinvolți, timizi, tip Apolo sau Dracula – toți fără excepție, candidați la rolul de admirator şi chiar îndrăgostit.

Această latură de suveran al inimilor nu am cunoscut-o inițial, deoarece Larisa a avut din capul locului, un tact deosebit şi percepția cea mai subtilă, referitor la imaginea ei creată pentru prietena preferată. Abilitatea cu care a ştiut să mascheze însuşirile de feminitate provocatoare sub aspectul inocenței , farmecul seducției fără obiect, gingăşia şi delicatețea învăluitoare – toate aceste însuşiri i-au creat o aureolă unică.

Poate dacă m-ar fi lăsat să ghicesc plăcerea jocului erotic, a triumfului Evei, ataşamentul meu față de această ființă deosebită ar fi rămas la fel de statornic, aş fi înțeles-o în toate manifestările ei prezente şi viitoare şi nu mi-ar fi creat surprize dureroase. Sinceritatea, din păcate, fusese de la bun început acoperită de orgolii şi poate şi de prudența de a nu-şi pierde prețuirea şi încrederea mea. Cred că se simțea într-un fel vinovată pentru tendința ei spre supremație într-o zonă învăluită în impulsuri tainice, cu care fusese înzestrată de prea darnica natură.

Acum, când ea nu mai este printre cei vii, nu am cum să mai repar propriile-mi greşeli. Da! Am greşit mult! Fără suficient discernământ, nu am încercat să mă substitui Larisei şi tot ce s-a întâmplat în decursul timpului, a fost cântărit doar cu propriile-mi măsuri, ale ei fiind ignorate complet.

„Larisa, poate mă auzi, acolo, unde eşti acum. Mă crezi? Îmi pare rău…Poate şi ție… Dacă ar sta în puterea noastră să învârtim ceasul înapoi, sunt convinsă că am fi reuşit să depăşim momentele de grea cumpănă pentru prietenia noastră. Acum e prea târziu. Nu-mi rămâne decât să mă rog pentru tine. Şi să-ți cer iertare…

x x x

Dintre noi toate, viitoare absolvente ale liceului de fete, cred că cea mai hotărâtă în alegerea meseriei era Alicia

-Mă fac doctor!

Vorbele erau însoțite de piruete periculoase printre şirurile de bănci.

În astfel de momente, entuziasmul trebuia materializat într-un fel oarecare, astfel că noțiunea de „doctor” legată de perspectivele viitorului, devenea pentru Alicia o idee-suflet ce prindea viață, împodobind-o cu un nimb de extaz.

În timpul unor astfel de manifestări, adesea eram năpădită de un soi de amărăciune legată de propria-mi persoană.”Ea are ţelul ei, pe când eu…” Nu era invidie. O admiram sincer. Dar având acest exemplu atât de concludent în faţa ochilor, nu puteam să nu-mi fac o analiză severă a propriilor aspiraţii. Facultatea de Litere? Oare aş fi avut curajul să lupt pentru o literatură pusă după gratiile unei ideologii inumane? Concluzia? Firea mea paşnică m-a dus pe calea netedă a conformismului, a supunerii.

Din păcate, acelaşi regim care mi-a scos în evidenţă latura mea negativă de laşitate, a reuşit să-i taie aripile Aliciei – aripi ce ajunseseră să mângâie norii.

-Ce-i cu tine? , întrebarea mea ţâşni involuntar, văzând-o ocupându-şi locul în bancă, lângă mine.

Părea o plantă veştedă, fără vlagă, neudată de săptămâni întregi. Nu-mi răspunse pe moment. Absentă, mohorâtă, era o altă Alicia.

-Doamne, dar ce s-a întâmplat?

Sunt neliniştită. În câteva minute va începe prima oră de studiu. Soneria sună. Colega mea tresare brusc, mă priveşte intens. O privire disperată, egală cu moartea.

-Nu pot merge la „Medicină”. Nu mă primesc…

-Cum? De ce?

-Ei… Originea mea! Dacă mă năşteam pe un colţ de prispă sau într-o claie de fân, era altă treabă.

-Cred că exagerezi. Dar de unde ştii toate acestea?

Alicia îşi pleacă fruntea peste cartea scoasă din geantă. O răsfoieşte cu degete crispate şi adaugă:

-Am informaţii exacte. Dacă încerc, mi se vor respinge actele… şi nu voi mai avea şanse în altă parte.

Nu am timp să-i răspund. Profesoara intră şi se grăbeşte să-şi ocupe locul la catedră. Aştept recreaţia, absentă total la ceea ce se întâmplă în clasă. O privesc pe Alicia cu coada ochiului. Sugerează manechinele din vitrină – aceeaşi expresie, privirea nemişcată fixând un punct undeva, în spaţiu, mâinile, picioarele, întregul trup pregătit să întâmpine veşnicia.

Şi cum tot ce începe are şi un final, se termină în sfârşit şi ora de istorie. Pauza mă face să sar de la locul meu, ca un resort întors la maximum.

-Alicia! -o apuc de braţ şi caut să-i captez atenţia. Alicia, revino-ţi!

Fata îşi întoarce capul spre mine şi – surpriză! În ochi văd sclipiri jucăuşe – ceva s-a modificat! Există şi minuni pe lumea aceasta!

-Ştii ceva? îmi spune pe nerăsuflate. N-am să mă las!

-Aşa te vreau! răsuflu uşurată, deşi nu înțeleg ce planuri au apărut în mintea colegei mele.

Alicia îmi prinde deodată palma cu degetele ei lungi şi mi se destăinuie:

-Am să mă înscriu la „Chimie”. Acolo nu e triere, sunt locuri câte vrei…

O privesc nedumerită.

-Nu înțelegi?.. Medicina are nevoie de chimie. Mai târziu, văd eu ce fac… Întâi, să intru!

Mă bucur deşi nu sunt prea convinsă . Alicia, oricum, nu putea bate pasul pe loc. Nu e genul ei să stea pe tuşă. Şi soarta a ajutat-o.

Din capul locului , am ştiut că facultățile ne vor despărți – dar nu a fost aşa! În decursul anilor, mereu ne-am căutat una pe alta. Evenimentele deosebite ale vieților noastre ni le-am împărtăşit – bucurându-ne sau întristându-ne după cum se roteau aştrii destinați fiecăreia dintre noi.

x x x

Aş vrea să închei povestea băiatului – zeu al Olimpului . O scânteie din flacăra ce-şi trăia veşnicia pe vârf de munte, dusă de vântul întâmplării, a intrat pe fereastra unei săli de sport şi a incendiat imaginația primei fete întâlnite în cale. Acea fată eram eu.

Mesagerul – scânteia – mi-a vorbit la ureche: „Priveşte-l, fată dragă, cât e de frumos!” Şi l-am privit. Şi l-am văzut frumos. Dar vocea nu i-am auzit-o. Promisiunea Larisei de a-l cunoaşte a constituit un eveniment nesperat, incitant şi tot odată aşteptat cu nerăbdare şi emoție.

Dar finalul acelei seri de neuitat a devenit o tragedie pentru mine – tragedie ce mi-a zdruncinat credința în loialitate şi frăție. Ce a urmat? Imaginea băiatului – zeu nu a mai apărut la lumina zilei, rămânând pitită undeva, în străfundul inimii. Nu l-am putut uita. Dar nici nu l-am căutat. Doar în clipele mele de singurătate, simțeam adesea o dorință tainică de a mi-l imagina – portret ireal în perfecțiunea sa.

Pe Larisa am iertat-o. Şi m-am convins că ea nu a înțeles sau

poate nu a vrut să înțeleagă… Nu mi-a dat niciodată amănunte referitor la convorbirea lor din seara aceea de pomină. Doar un singur detaliu:

-…locuieşte pe undeva, pe Păcurari.

Şi astfel, această stradă lungă, comună, asemenea majorității străzilor oraşului meu, a căpătat o semnificație deosebită. Orice informație sau convorbire în care se strecura numele „Păcurari" , era captată instantaneu de senzorii mei cei tainici care mă şi atenționau: „E strada lui…".

Îmi amintesc cu nostalgie după –amiaza în care m-am hotărât să parcurg tot Păcurari –ul şi să ghicesc casa în care îşi petrecea zilele şi nopțile eroul viselor mele.

Era un sfârşit blând de toamnă. Ieşisem în curte fără vreun scop precis. Crăițele înflorite pe tot parcursul verii, acum păreau triste, zgribulite, deşi soarele le aurea cu dărnicia rămasului bun. Şi deodată mi-a venit ideea de a căuta urmele paşilor lui.

Într-o clipă am şi zburat pe poartă afară. Nu voiam s-o întâlnesc pe mama şi s-o aud punându-mi aceeaşi întrebare de fiecare zi: „Unde te duci?" Niciodată nu mi-a plăcut să mint, deşi câteodată am făcut-o. Dar acum, minciuna ar fi avut semnificația profanării unui simbol – plăsmuire între real şi dorința unei împliniri necunoscute. Ce ştiam la vremea aceea? Doar că viața e surprinzător de captivantă prin tot ce oferă şi mai ales, prin tot ce ascunde, lăsându-te să o descoperi singur.

Cum s-au scurs minutele, orele acelei după-amiezi ? Am pornit într-o plimbare solitară, pe o stradă ce nu se mai sfârşea. Hotărâsem de la bun început să-i găsesc capătul mergând pe un trotuar şi întorcându-mă pe celălalt. Cred că a fost cea mai incitantă şi mai palpitantă călătorie ! Făcusem multe plimbări pe diverse trasee citadine, rurale, m-au încântat unele peisaje, m-au entuziasmat edificii grandioase, semețe sau originale, am simțit fiori în prezența anumitor monumente sau clădiri ce îşi scriau istoria pe ziduri, dar nicăieri nu am parcurs o singură stradă, îmbătată de propriile-mi emoții, scrutând şiruri de ferestre, porți, uşi, încercând să pătrund cu imaginația dincolo de ziduri, dincolo de perdele. Chiar şi lătratul vreunui câine ascuns după gard mă făcea să tresar. „Poate e al lui!"

Trecătorii întâlniți în cale păreau umbre total nesemnificative până ce mi-a venit deodată o idee: „Dacă are vreo mătuşă, frate, soră?" Am început să urmăresc atent fizionomiile trecătorilor. „Ar putea fi mama lui?" Fiecare necunoscut a devenit o țintă. Scrutat cu

atenție, apoi trecut prin filiera posibilităților şi în final,a respingerii.

Deodată m-am pomenit cu o arătare dumnezeiască. Venea spre mine cu paşi uşori, diafană, luminoasă, înveşmântată în culorile azurii ale cerului. Cum să mă exprim mai bine? O fată de-a dreptul încântătoare. Ochii ei mari s-au oprit o clipă asupra mea. În privire plutea atâta visare şi mai ales detaşare de trotuarul cenuşiu pe care păşea! Nu mi-am putut opri admirația, încât am întors capul în urma ei.

Şi brusc m-a invadat gândul că şi zeul meu din Olimp o putea întâlni tot atât de uşor ca şi mine. În următoarele momente am căpătat chiar certitudinea că această stradă era a lor, că era imposibil să nu se fi întâlnit şi că - mai mult ca sigur - ei doi erau legați de firele misterioase ale aceleiaşi iubiri.

Cât de schimbătoare poate fi ființa omenească? Paşii mei şi-au încetinit ritmul, strada mi-a părut străină. Devenise strada lor… Eu eram o intrusă. Nu mai aveam ce căuta pe acele locuri. Nici astrul zilei ce luminase cu blândețe o după –amiază de toamnă nu mi-a mai susținut dorința – coborâse pe nesimțite după acoperişurile caselor.

M-am simțit singură şi părăsită. Drumul spre casă nici nu ştiu când l-am făcut. Îmi amintesc doar că am intrat direct în bucătărie.

-Bine că n-ai întârziat… Uite, cartofii sunt calzi.

Mama îmi aşterne grăbită un şervet pe masă şi mă îndeamnă.

-Ce foame îmi este! – exclam , cu gura plină.

Mănânc cu poftă şi mă simt atât de bine… „Şi pe mine mă iubeşte cineva!” gândesc, înduioşându-mă de propria-mi persoană. Privesc printre gene mâinile îndemânatice ale mamei şi mă simt , într-un fel, renăscută.

-Gata! S-a terminat! – exclam cu voce tare.

-Îți mai dau…

-A! Nu! Mulțumesc! - îmi îmbrățişez mama fără să mai adaug nici o vorbă.

De ce mă simt uşoară ca un fulg, chiar fericită? De vină sunt cartofii?

x x x

Sunt în vacanță. Primul an de facultate l-am parcurs ca orice student „boboc”. Am căpătat o oarecare experiență, am ieşit din şablonul „elev” căpătând dimensiuni noi. Şi totuşi nu mă simt încă „om mare”. Aceeaşi aripă ocrotitoare a mamei, îndatoriri aproape de

cele şcolăreşti . Doar mediul îmi pare diferit – colegi noi, profesori predând ore în şir, caiete interminabile de notițe, dar şi mici escapade de-a dreptul delicioase.

Sunt veşnic în umbra prințesei mele care a reuşit, fără prea mult efort, să cucerească mica lume a constructorilor anului întâi. Ce construim? Încă nu-mi dau seama. Tot ce ştiu e că matematica e al naibii de păcătoasă. Chimia, fizica – ce să mai zic? –obiecte aride, plicticoase care-ți dau bătaie de cap, iar desenul – doar linii drepte şi curbe. Nici o poezie în această grămadă de obiecte! Ce mă fac? Ceea ce face şi şoricelul în fața rotocoalei de caşcaval – o ronțăie.

Sunt mulțumită totuşi. Am terminat cu bine anul „bobocilor" şi am intrat în vacanță. Am statut de studentă, mă simt oarecum mai importantă. Anul nu a fost uşor deoarece odată cu programul total diferit de cel cu care mă obişnuisem, continui antrenamentele de gimnastică – echipa noastră fiind inclusă într-un club studențesc – şi studiez cu aceeaşi plăcere şi sârguință pianul.

Larisa s-a avântat spre noi experiențe, ridicând un colț al perdelei, dincolo de care încă nu păşise. O atmosferă plină de mister se țese în jurul ei. Eu nu mai am acces. Pot intra doar acolo unde mi se permite. Sunt interdicții acceptate de la bun început. Şi cum nu sunt curioasă din fire, mă bucur pentru tot ce îmi oferă această ființă care a reuşit să-şi depăşească granițele. Precizez că aceste constatări reprezintă doar punctul meu de vedere şi posibilitățile mele de înțelegere a realității pentru vremea respectivă.

Prietenia noastră a continuat la fel de sudată , cu o singură modificare: spre deosebire de Larisa care cunoaşte programul meu în toate detaliile, eu nici să i-l ghicesc nu am cum.

-Mergem la bibliotecă?

-Nu pot! Am o întâlnire.

-Dar diseară, la antrenament?...

Ne întâlnim acolo.

Mă gândesc cu amărăciune la timpurile când eram mereu împreună. Ce a intervenit în relația noastră? Întrebări fără răspuns. În pofida acestor schimbări de comportament, Larisa îmi acordă aceeaşi atenție şi afecțiune. Orice rugăminte din partea mea ea o rezolvă Şi chiar mai mult! Cunoscându-mă în toate tainițele aspirațiilor şi ale temerilor mele, îmi vine mereu în întâmpinare. Cum să nu o iubesc?

Trebuie să recunosc – timpul liber a devenit extrem de limitat. Toate problemele trebuiau înghesuite ca să încapă în cele douăzeci şi

patru de ore zilnice. Prioritatea nr. unu rămânea aceeaşi: Larisa. Orice apel al ei era săpat în stâncă.

x x x

Odată cu venirea vacanței am prins aripi. Mă pot plimba - îndeosebi prin grădini şi parcuri – pot citi,îmi ajut mama cu mai multă sârguință şi câteodată chiar mă plictisesc.

Larisa este mereu prinsă în clişee necunoscute mie.

Alicia în schimb, mă copleşeşte cu vizite inopinate care ajung a se contopi cu însăşi aerul pe care îl respir. Amândouă suntem conştiente că odată cu venirea toamnei, începerea cursurilor va tăia fără milă firul trainic care ne leagă. Din fericire, acesta se reface la loc , odată cu prima zi liberă de vacanță.

Într-o după-amiază, în timp ce îmi triam nişte cărți şi reviste, uşa se deschise energic. Apăru Alicia. În decursul anilor petrecuți împreună, nu o țin minte să fi intrat într-o încăpere sau să fi ieşit din ea în alt mod decât acesta.

-Anina, ce bine că te văd!

Ochii îi străluceau manifestând un entuziasm ce nu părea a avea granițe. Se repezi spre mine, rotindu-şi fusta largă.

Scap cartea din mână, încercând fără succes să salvez existența căniide pe colțul mesei. Cana zboară odată cu ultima piruetă a musafirei şi se face praf şi fărâme.

-Vai, ce-am făcut!

Nici nu mă dumiresc bine, că o şi văd pe Alicia apărând cu mătura şi făraşul. Cioburile sar în toate părțile, prinse în aceeaşi frenezie ca şi autoarea lor. Privesc neputincioasă şi mă rog în gând ca aceasta să fie ultima manifestare a neogoitei mele prietene pentru ziua de azi. Dar nu a fost să fie aşa.

Un uşor ciocănit în uşă. Cine altul putea fi decât vecinul meu şi prietenul nostru comun Leo? Întră precipitat, mijindu-şi ochii în umbra odăii.

-Doamne, ce obosit sunt! Vin de pe dealuri cu bicicliştii mei…

Ocupă primul scaun din apropiere şi adaugă:

-Am făcut un antrenament pe cinste… Aveți un pahar cu apă? Unul mare… E o căldură afară… clocot, nu alta!

Alicia se repede spre bucătărie, nu am timp suficient să i-o iau înainte; „Să nu facă iar vreo boroboață!” Fata apare cu paharul aşezat pe farfurioară şi protocolar i-l aşează în față. Nu reuşesc să mă bucur

prea mult de această scenă tihnită deoarece poznaşa, cu un gest brusc îi saltă mâna şi apa sare din pahar, stropind faţa şi pieptul băiatului.

-Nu te-ai plâns că ţi-e cald? – chicoteşte Alicia, făcând înconjurul mesei pentru orice eventualitate. Această strategie nu îi ajută prea mult, deoarece Leo se dezlănţuie. Sare de la locul lui şi încearcă să o prindă. Începe o urmărire de zile mari. Vrând să-i potolesc, fără voie intru şi eu în joc, ne mai ştiind de partea cui sunt.

Finalul? O bufnitură şi sticla geamului din apropiere se sparge . Cioburile sar în toate părţile şi aterizează pe covor, sub scaune şi chiar în pantofi. Această explozie nedorită are totuşi şi un efect pozitiv - spiritele se potolesc. Îmi liniştesc prietenii:

-Nu vă necăjiţi. Asta a fost soarta geamului. Putea fi mai rău…

Toţi trei gândim acelaşi lucru: „Ce putea fi mai rău?" Alicia este prima care risipeşte această atmosferă sumbră:

-Aduc eu un geamgiu… Si acum ce facem? Hai la plimbare!

-Mergem! - sărim toţi trei de la locurile noastre.

- Dar cioburile? – privesc disperată podeaua.

Nu trec nici două minute şi iată, nu mai există nici o urmă a faptei noastre nesăbuite. Şi nici sticla geamului!

-Încotro? – întreabă Leo, arborând aerul grav al celui ce are o misiune importantă de îndeplinit.

-Mergem spre vii? S-ar putea să găsim şi struguri…

Pare tentant.

Zona e plină de verdeaţă, dealurile se văluresc până spre linia orizontului. Pâlcuri de salcâmi bordează drumeagul ce şerpuieşte printre case din ce în ce mai rare. Oraşul a rămas undeva în urmă. Respirăm alt aer, lucirea soarelui pare mai blândă, tufe de măceş îşi apleacă crengile cu ghimpi invizibili, ascunşi sub frunze mărunte, aproape tăindu-ne calea.

-Uite-i! - exclamăm într-un glas la priveliştea ce se desfăşoară de după gardul din nuiele, ivit pe neaşteptate.

Suntem în împărăţia viţei de vie. O vale întinsă, cu butuci aliniaţi în şiruri nesfârşite, ne sugerează ciorchinele încărcat.

-Vai, ce acru! – exclamă Alicia care a şi prins din zbor câteva bobiţe.

-Să nu ne necăjim, mormăie Leon. N-avem struguri, în schimb uitaţi-vă ce decor!

-Isteţ mai eşti, se bosumflă Alicia. Am bătut atâta cale doar pentru decor?

-Hai, gata cu cearta! – intervin şi scot din sacoşă o pungă cu biscuiți. Ăştia-s strugurii!

Ronțăim cu poftă. Ce bine ne-ar fi prins câteva bobițe aurii, zemoase şi dulci…

Pe nesimțite entuziasmul a scăzut.

-Fraților, unde mai mergem?

-Să vă arăt un drum pe care l-am descoperit … Nu e departe! – intervin eu.

-Nici vorbă! După apusul soarelui, nu am voie să să-mi scot nasul de sub aripa părintească… Ați înțeles? - Alicia, crispată scrutează apusul.

Nori bordați cu aur pregătesc culcuşul neobositului astru.

-Vai! Nu mai pot întârzia! M-am dus… Pa, dragii mei, nu vreau să vă stric plimbarea.

O piruetă şi Alicia dispare din fața noastră. Suntem luați pe nepregătite. Privim neputincioşi fâlfâirea fustei cloşate dispărând după cotitură.

-Hai după ea! – mă precipit neliniştită şi oarecum nehotărâtă.

-Las-o în pace! N-ai avea cum s-o ajungi. Iar eu, crede-mă, am o febră musculară…

Leo are dreptate. Nu ne putem lua la întrecere cu această fată – argint viu. Şi mă gândesc înciudată la şiragul de mătuşi care o aşteaptă în portiță. Ce noroc am eu! Părinții mei sunt, oricum, mult mai rezonabili. La plecare, când i-am spus mamei că merge şi Leo cu noi, nu au mai existat nici un fel de obiecții.

Cine este Leo? De fapt, Leo nu mai este… Dar dacă admitem existența spiritelor, acest băiat minunat nu şi-a putut părăsi prietenii. Adesea îl evoc în amintirile mele cu acea nostalgie specifică despărțirilor pe care nu le pot considera definitive.

Continui povestea acelei zile de vacanță, cu detaşarea spectatorului aşezat comod în fotoliu şi constat că scena aducerilor aminte a căpătat aureola trăirilor intense.

Acum înțeleg mai bine sfiala şi tainica mulțumire ce s-au țesut atunci. Eram doar noi doi, eu şi Leo. Mai erau şi dealurile de catifea cu contururi trandafirii – decor al unui blând apus de soare. Era şi muzica câmpiei cu zvonul greierilor şi săgetarea păsărilor căutându-şi tihna în frunzişul copacilor adunați în pâlcuri.

-Priveşte în jur… câtă pace!

-Tu cu bicicleta ta, ai mereu ocazia să te bucuri de astfel de

privelişti.

Leo îmi aruncă o privire cu coada ochiului şi adaugă:

-Da! Dar nu cu tine…

Râd ca după o glumă amuzantă şi deodată realizez o emoţie subtilă pe care mi-o transmite acest prieten-jucărie, mereu în preajmă, niciodată luat în serios. Să fie o simplă prietenie? Doar atât?

Devin tăcută, atentă în mine însămi. Şi înţeleg ceea ce nu am înţeles până acum. De ce îl găseam în cadrul ferestrei sale, ori de câte ori treceam prin dreptul casei lui? Coincidenţă? Când plecam la facultate ieşea şi el, nici un minut mai devreme sau mai târziu. Tot coincidenţă? Pe drum mă rugă să-l las să-mi ducă servieta. „Nu vezi ce grea e? Tu cânţi la pian…" Replica era ucigătoare deoarece pentru afurisitul şi totodată iubitul meu pian, eram capabilă de orice fel de compromisuri.

Cred că nu am precizat că prietenia noastră s-a legat din anii liceului iar alegerea lui de a urma „Construcţiile" nu m-a surprins. Mă obişnuisem cu umbra mea dublată de a lui. Apărea când aveam nevoie de ceva şi dispărea cu aceeaşi discreţie când sfera mea de preocupări nu-l putea include. De fapt mă obişnuisem cu acest frate – sclav, considerându-l unul din elementele stabile ale vieţii mele, fără a încerca , nici o clipă, să disec motivaţiile sale. Ataşamentul său era prăjitura ce mi se servea la pat sau mai bine zis, linguriţa cu miere indispensabilă paharului cu apă. Firescul legăturii noastre nu avea nici un fel de fisuri. Părinţii mei, exigenţi, prevăzători şi atenţi la toate detaliile existenţei mele, l-au acceptat – puţin spus - , de fapt l-au îndrăgit şi i-au creat statut de membru al clanului nostru. Leo îşi avea drepturile lui în casa noastră. Putea veni oricând, avea fotoliul său de drept şi nimeni nu îl întreba vreodată ce caută.

Faţă de mine era potolit, calm, atent la detalii, calităţi care se duceau pe apa Sâmbetei odată cu apariţia Aliciei. Atunci Leo se dezlănţuia. Şi spre disperarea mamei, aproape toate întâlnirile lor se soldau cu vase făcute ţăndări, cu covoare întoarse pe dos sau cu uşi izbite de perete. Oricum , pe perioada acestor întâlniri, în casă nimeni nu avea linişte.

Venirea Larisei avea alt efect asupra lui Leo. Băiatul devenea rigid, posac şi căuta orice motiv plauzibil să ne părăsească. Nu era o antipatie, cred mai degrabă , un soi de prudenţă. Poate teama în faţa pericolului – pericolul fiind această zână dulce şi răsfăţată, ademenitoare şi plină de farmec , calităţi pe care le răspândea vără

voie, asemenea florilor ce îşi revarsă parfumul în jur.

Ea nu îl ocolea. Iar mie nu îmi păsa . Eu îmi urmăream fratele cu coada ochiului, fără a simți ghimpele geloziei în fața anumitor evidențe. Nu îl iubeam. Îl îndrăgeam – atât.

Acum , mergând alături printre tufele de viță de vie ce bordează cele două margini ale drumeagului, îmi vin instantaneu în memorie buchețelele de flori de câmp aduse din cursele lui săptămânale. Mi le oferea simplu – asemenea unui „Bună ziua" şi tot în acest mod le primeam. „Le-am adus agățate de ghidonul bicicletei şi le-a cam spulberat vântul…", se scuza el. Florile erau proaspete, gingaşe. Le simțeam căldura soarelui de vară şi parfumul câmpiilor.

Îl privesc atentă. S-a schimbat ceva? Şi simt deodată un soi de intimitate care mă intimidează şi chiar mă tulbură.

-Uite, soarele asfințeşte… Cred c-ar fi bine să ne întoarcem.

-Ai dreptate, aprobă Leo. Hai să stăm puțin, să vezi cum apune soarele.

După atâta drum mă simt obosită. Tăpşanul verde e moale, ademenitor. Ne aşezăm unul lângă altul, cu fața spre norii cu contur aurit. Soarele alunecă pe nesimțite după deal. E un tablou măreț. Privesc fascinată, uitând unde mă aflu.

Deodată văd mâna lui Leo întinzându-se spre talia mea . „Dumnezeule, ce l-a apucat?" Mîna se opreşte pe capătul şnurului care îmi leagă cordonul.

-Ce e asta? O bicicletă? –exclamă băiatul ridicând plăcuța legată de şnur.

Privesc atentă cordonul artizanal cu mici imagini pictate pe plachete de lemn asamblate cu şnururi. Niciodată nu i-am dat prea mare atenție acestui accesoriu vestimentar şi acum descopăr pe mica figurină din lemn pe care mi-o arată Leo, o bicicletă pictată măiestrit.

-Seamănă cu bicicleta mea, râde tânărul şi mă priveşte cu subînțeles.

Sunt gata să-i mărturisesc că, deşi cordonul îl am de mult, habar n-am avut de imaginile conținute. Fără veste, la capătul drumului, apar de după cotitură câteva vaci mânate de un puşti. Deşi par blânde şi au mersul paşnic, tărăgănat, sar ca o minge de la locul meu şi privesc neliniştită , căutând vreun cotlon – ascunzătoare.

-Nu te teme! Sunt sătule, obosite şi nu le pasă de noi.

Leo mă cheamă lângă gard, dincolo de şanț.

- Vezi? Nu-ți dau nici o atenție…

Le privesc defilând prin fața noastră, indiferente şi greoaie. Gata! Au trecut. Soarele a dispărut cu totul după dealuri. Umbrele serii se întind pe nesimțite şi o răcoare binefăcătoare ne învăluie. Iuțim paşii.

-Ştii, Leo, fără tine n-aş fi făcut plimbarea asta… Observi? Ne grăbim ca şi văcuțele spre casă.

-Numai că ele nu mi-ar fi scos sufletul ca tine… Unde alergi aşa?

Pufnesc în râs.

-Ai dreptate. Oricum am întârziat.

-Dacă aveam bicicleta…, mormăie Leo cu nostalgie.

-Şi eu? Eu ce făceam? Fugeam după tine?

-Tu? Ce, ai uitat? Tu ai bicicleta ta! – şi băiatul îmi indică , cu un semn al capului, capătul şnurului de la cordon.

Abia după ani, când nu mai existau nici un fel de nelămuriri în relațiile noastre, am înțeles că acel mic simbol – bicicleta de pe cordonul meu – a fost considerat de Leo drept o confirmare a sentimentelor clădite în prietenia noastră.

La vremea respectivă, nu am putut să-i mărturisesc că pedestalul pe care mă aşezase era prea înalt pentru mine. Cred că imaginea bicicletei-simbol i-a rămas drept talisman pentru tot restul vieții şi poate şi dincolo de mormânt.

„Salut, dragă Leo, şi dacă poți - iartă-mă!”

x x x

Zăpuşeala lunii lui Cuptor. Pe drept cuvânt! Soarele pare că şi-a mărit dimensiunile, cuprinzând întreaga boltă cerească. Umbra cea mai deasă şi-a pierdut orice urmă de răcoare iar frunzele copacilor atârnă încremenite. Nici o pală de vânt. Nemişcare şi clocot.

În camera mea mi-am găsit refugiul, nu înainte de a fi tras jaluzelele. Sunt în vacanță şi îmi pot permite să –mi organizez timpul după pofta inimii.

Dar în această după –amiază nu am chef de nimic. Mă simt moleşită, somnoroasă şi fără nici un fel de inițiative.

Deodată, un scurt ciocănit în uşă şi iat-o! Alicia!

-Doamne, cum ai reuşit să ieşi afară pe căldura asta?

O privesc surprinsă, bucuroasă.

-Am o problemă… , dacă nu mă ajuți – mor!

-Stai, nu muri! – exclam înveselită şi-mi îmbrățişez prietena.

Spune? Cum să te ajut şi ce trebuie să fac?

Alicia se aşează pe marginea patului şi fără a rosti un cuvânt, începe să deseneze cu vârful sandalei nişte arabescuri invizibile pe covor. Pare concentrată, absentă.

-Să-ți aduc un pahar cu apă şi dulceață de cireşe?

Perspectiva pare s-o trezească.

-Dacă vrei…

Mă reped în bucătărie şi mă execut. La întoarcere o găsesc în aceeaşi poziție – fapt neobişnuit pentru acest titirez de fată. Deci ceva s-a întâmplat sau urmează să se întâmple. Alicia îmi urmăreşte mişcările Ochii i se lipesc de farfurioara plină cu bobițe roz, lucioase, plutind în propriul sirop.

-Ştii că-i grozavă? Asta-mi lipsea… Te întrebi ce caut la tine? Ei bine, deliciul acesta de dulceață.

Râd. Şi aştept. Simt misterul plutind în aer.

-Hai, dă-i drumul!

-O să te surprindă…

-Nimic nu mă surprinde când e vorba de tine.., o împing uşor cu degetul arătător.

Ea se dezechilibrează şi se lasă pe spate.

-A! Ce bine-i! Gata! Nu mă mai scol de aici. Răcoare, dulceață la nas, moale sub şale…

-Alicia, nu mă mai fierbe…

-Bine! Vrei să-ți dau vestea formidabilă? M-am îndrăgostit!

-Tu?

-Da, eu!

Ceea ce aud mi se pare aproape imposibil. Recunosc, Alicia e capabilă să iubească orice ființă însuflețită. Inima ei este asemenea unui cozonac înalt până în tavan din care oricâte felii s-ar tăia , în mod miraculos cozonacul s-ar reface la loc. Şi sunt convinsă că atunci când va face un salt definitiv de pe tărâmul nostru, inima dragului meu spiriduş va rămâne în continuare aici, pe pământ , pentru a-i mulțumi pe cei flămânzi.

Dar să revin la mărturisirea ei neaşteptată. Mă gândesc cu îngrijorare: „Cel ales o merită? Şi-a dat seama ce fel de ființă i-a ieşit în cale? Şi logica îmi indică în modul cel mai clar cu putință că Alicia nu s-ar fi apropiat de un suflet care să nu-i fie pe potrivă.

Îmi privesc prietena şi aştept cu răbdare. Mărturisirea ei e legată de o rugăminte. Constat că problema e spinoasă, cuvintele s-au

împotmolit în incertitudini. O anumită jenă sau un blocaj peste care nu poate trece? Prin minte îmi trec variante neliniştitoare. Dacă e o iubire imposibilă ? Poate el nu îi răspunde, sau nici nu-i bănuieşte sentimentele…O ştiu de felul ei volubilă, fără complexe, nu însă şi în această privință. Acesta este un capitol hărăzit oamenilor mari, de aceea îmi vine să exclam:

-Aşteaptă să mai creşti…

De altfel, totul mi se pare o glumă sau un joc atractiv, amuzant pentru această fetiță naivă, ținută sub clopotul de sticlă adus din alt secol de cele trei mătuşi.

Deodată Alicia sare în sus ca o minge şi vine spre mine. Îmi cuprinde ambele mâini, mă saltă de pe scaun şi încearcă o rotire. În sfârşit o recunosc. Bine că a ieşit din starea de muțenie şi nemişcare. Deci totul a intrat în normal.

-Mă ameţeşti! Astâmpără-te! – exclam, bufnind în râs. Spune-mi pe îndelete care-i rolul meu în toată povestea ta.

-Nu înțelegi? Plutesc în iubire!...

Râdem cu poftă până la lacrimi. Totul îmi apare acum extrem de caraghios şi tot odată neverosimil.

-Îl cheamă Dik şi e formidabil! – îmi ciripeşte fata la ureche. E bun de pus la rană – ardelean chipos cu minte multă.

-Unde ai găsit aşa o raritate?

-Ei, unde! Chiar lângă cotul meu. Nici nu trebuia să întind mâna…

Din nou o porție de râs.

-Hai, Alicia, fii şi tu serioasă măcar o dată în viață!

O aşez cu forța din nou pe pat.

-Bine. Dar nu uita! Mi-ai promis că mă ajuți.

-Când ți-am promis?

-Nu vrei să-mi întinzi o mână? Nici măcar un deget?

-Doamne, Dumnezeule, eşti imposibilă. Spune odată!

Păi… uite cum stă treaba… Doar tu îmi cunoşti familia.

„Cu vârf şi îndesat…”, gândesc imaginându-mi pe cei trei paznici neostoiți zi şi noapte.

-Acum în vacanță Dik este plecat acasă, la părinți. Eu îi scriu. Dar el nu are cum să-mi răspundă. M-am gândit că ai tăi n-or să se supere dacă eu voi primi corespondența pe adresa ta.

Alicia mă priveşte întrebătoare.

-Bine înțeles! Vezi ce simplu se rezolvă?

-Of! – exclamă fata. Sare de la locul ei şi din doi paşi ajunge la uşă. Acum îi scriu…

-Nu mai stai? E chiar aşa de urgent?

-Foarte…, şi Alicia dispare pe uşă.

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Care a fost urmarea poveştii mele? În vara aceea, la fiecare trei – patru zile primeam vizita dragei mele îndrăgostite. Şi aproape de fiecare dată o aştepta un plic mare, alb, cu veşti proaspete din Ardeal.

Am găsit o cutie de bomboane încăpătoare pe care am lipit o etichetă: „Strict secret ”,şi am urcat-o pe colțul şifonierului Acela a devenit „Colțul Alicia”. Se potrivise bine, patul era alături încât scrisoarea era citită, recitită – destinatarul având la dispoziție moliciunea patului şi intimitatea încăperii.

La fiecare început de vacanță, am înlocuit cutia. Şi astfel, an după an, Alicia a rămas fidelă ardeleanului său iar clitul de cutii de pe dulap a ajuns aproape de tavan.

Nunta s-a făcut după obținerea diplomei de inginer chimist.

După ce l-am cunoscut pe Dik, mi-am dat seama că cele două jumătăți de măr întâlnite sub pomul miraculos erau ale aceluiaşi fruct . Cadou de la Bunul Dumnezeu? Sau o licoare magică preparată de cele trei mătuşi şi trimisă în Ardeal pentru un singur muritor?

Închei acest fragment de amintire cu o mărturisire: în pofida tâmplelor ninse, prietenia noastră a rămas tot atât de proaspătă şi caldă. Nimic nu a alterat-o Nici măcar timpul…

x x x

Plecarea Larisei nu mă miră. Sunt obişnuită. Dacă un colț al perdelei se dă deoparte , văd ceea ce se întâmplă dincolo, dacă nu – cuvântul „interzis” călătoreşte pe traiectorii nerostite şi îmi barează orice fel de investigație, prezumție sau comentarii.

Asta e Larisa - un mister răspândind un farmec aparte, suav sau dogorâtor, după cum se joacă vântul , mângâind frunzişul copacilor sau răscolindu-l fără milă.

În ziua în care m-am pomenit cu ea în pragul uşii, strălucirea intensă a chipului mi-a dat de ştire că fata îmi va aduce o veste formidabilă. Aşa a şi fost.

-M-am logodit!

O privesc perplexă.

-Când? Cu cine?

Zâmbeşte poznaş ,într-un fel anume, cu subînțeles.

-Am fost cu mama la Bucureşti. Ştii, avem rude acolo. E un fel de văr cu mine , avocat.

-Aşa deodată? L-ai cunoscut înainte?

-Oarecum…

Larisa se aşează comod pe scaun şi nu mai adaugă nimic. Pare concentrată în ea însăşi iar eu nu am grai. Doar gândul îmi aleargă bezmetic. De altfel, ştiu că aventurile fac parte din existența ei. Nu numai le acceptă dar le şi caută. De aceea minutele ei altfel se scurg în clepsidră – palpitant şi adesea patetic.

Deodată, această ființă–surpriză se scoală şi – uşoară ca un fulg –traversează încăperea

-Plec!

Sunt atât de blocată încât nu am puterea să protestez. Privesc prostită la uşa care se închide încet. Venirea ei a fost reală sau vis?

x x x

Eram la mijloc de semestru. Munceam de zor. Proiecte, cursuri, seminarii. Prinsă în vârtejul îndatoririlor nu mai aveam timp să-mi privesc prietena mai cu luare aminte. Până într-o seară când, întorcându-ne spre casă. Am sesizat în comportamentul ei o stare de nelinişte, de indispoziție.

-S-a întâmplat ceva?

-Ei, fleacuri…

Simt că în spatele acestor vorbe aruncate nepăsător se ascunde ceva mult mai grav. Mergem în tăcere. Nu mai încerc să rostesc nimic. Şi deodată Larisa exclamă:

-Gata! M-am eliberat!

Încerc să înțeleg.

-Ei… logodna!…

-Ce vrei să spui?

-Am anulat-o! Asta-i tot!

Nu mai adaug nimic. Doar paşii şi-au schimbat ritmul. Aproape alerg în urma ei. Instinctiv îmi dau seama că orice detaliu legat de această problemă o deranjează. De aceea tac în continuare. De altfel, această aşa zisă logodnă mi-a părut un fel de nebuloasă. Nici un fel de detalii. O poveste ermetică. Şapte lacăte puse pe o singură uşă. De aceea, în pofida eşecului suferit, simt o uşurare pentru amica mea.

Convinsă că întregul roman de dragoste, ţesut la repezeală, nu putea să aibă consistenţă, finalul nu m-a surprins. Şi trebuie să recunosc – în acele clipe l-am urât pe enigmaticul avocat fără nume, fără chip, fără inimă.

x x x

Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul anului, tot mai puţin timp liber ne rămâne pentru hoinăreală. Larisa a devenit mult prea ocupată. Crâmpeiele de relaxare nu mai au un numitor comun.

-După cursuri ce faci? – întrebarea mea rămâne suspendată în aerul îngheţat de iarnă.

-Aştept pe cineva...

Nu mai adaug nimic. Acel „cineva" – o enigmă în plus. În definitiv, fiecare îşi are viaţa lui personală. Îmi convine sau nu, Larisa –fetiţa a rămas în poza din album. Cea de lângă mine este o tânără ieşită din chenarele adolescenţei, cu un statut nou, incitant, tăinuit. Înţeleg şi accept. Dar mă doare… Mă simt total exclusă asemenea unui timbru de scrisoare folosit. Mă voi resemna.

Şi totuşi această fată cu aripi de fluture şi diademă cântătoare de sirenă, doar pe mine mă are - prietenă şi soră. De aceea exploziile triumfului şi în egală măsură dezastrul dezamăgirilor mie îmi sunt împărtăşite. Numai că ceea ce mi se spune este doar ceea ce am voie să ştiu. Afecţiunea ce i-o port mă face să prevăd drama drumului abrupt pentru papucii ei de balerină. Şi nu ştiu cum aş putea s-o ajut.

Sunt mulţi cei care o admiră. Şi îi înţeleg, pentru că la rândul meu şi eu am considerat-o unică în perfecţiunea sa. De aceea am rămas contrariată şi mâhnită când mi-am dat seama că dorinţa de a excela şi lipsa de scrupule au început să estompeze calităţile cu care fusese înzestrată. Presupun că admiraţia excesivă, uşurinţa cu care îşi putea alege supuşii, plăcerea succesului, toate la un loc, pe neobservate, au început să clădească din ea adevărata femeie învestită cu sceptru pentru a domina şi coroană pentru a fi zeificată.

Draga mea Larisa! Cât de dureroasă a fost clipa în care ţi-am înţeles trădarea!

Toate micile dezamăgiri fuseseră trecute cu vederea. Lovitura de graţie – vai! –nu ţi-am putut-o ierta! A fost un cataclism pentru inima mea şi un imens vid pentru puterea mea de înţelegere.

Urmarea? M-am dezmeticit cu greu! Firul prieteniei a fost rupt brutal, până la durerea insuportabilă al cărei ţipăt, devenit geamăt s-a

revărsat în clocotul sângelui, lăsând în urmă acea tăcere aducătoare de moarte.

Deşi acum, după scurgerea timpului, am păreri de rău pentru tine, pentru noi două, deşi îți cer clemență – acolo unde eşti acum – aş vrea să ştii că dacă s-ar repeta povestea noastră, în pofida remuşcărilor ce nu au contenit niciodată, aş proceda la fel!

Prin tine mi-am cunoscut mai bine propria-mi ființă şi am descoperit buruiana rea pe care nu mi-am putut-o smulge niciodată din inimă – trădarea ta!

Spectrul nefast al statuii din marmură făcută fărâme, mi-a stat în cale zile şi nopți, făcându-mă să o calc cu picioarele goale – supliciul meu.

x x x

Am iubit! Am iubit intens! Cel care m-a ținut de mână a fost „alesul”. Lui i-am dăruit tot!

Prieteni cititori, v-am contrariat desigur…

Care a fost trădarea Larisei? A fost el – alesul. Orice pe lume aş fi sacrificat pentru prințesa mea. Dar nu pe el!

Larisa, tu nu ai încercat să mă descifrezi? Pentru tine ar fi fost unul în plus în pleiada ta de îndrăgostiți, pe când eu l-am întâlnit pe „unicul”!

Tot ceea ce s-a întâmplat atunci, a pus capăt unei prietenii care trebuia să dureze o viață… Ai greşit şi tu? Am greşit şi eu?